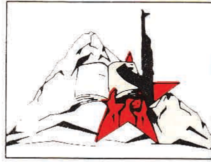

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Yıl 8 / Sayı 89 / Mayıs 1989 / 3.-DM

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

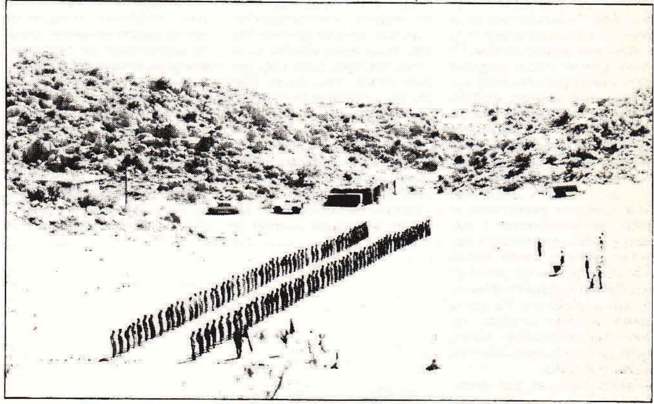
REEL SOSYALİZM, ENTERNASYONALİZM VE PKK GERÇEKLİĞİ

Uluslararası durumun bazı gelişme yönlerini ve özellikle günümüzde ortaya çıkan son durumları anlayışımız doğrultusunda değerlendirmek önem taşır. Bilindiği üzere çağımızda birçok çıkışların temelinde —bizim çıkışımızın temelinde de— ezen-ezilen, sömüren-sömürülen çatışması yatmaktadır ve günümüzde bu gelişmelerin odağında esas olarak kapitalizm-sosyalizm, yani devrim ve karşı-devrim ikilemi yer almaktadır. Bu ikilemde ezilen ve sömürülen bir halk olarak çıkış noktamız sosyalizmdir. Dolayısıyla bu kavramların dile getirmek istedikleri sorunlar ve her türlü gelişme bizi de yakından ilgilendiriyor. Günümüzde sosyalizm adına olup bitenler, yine ezenezilen, sömüren-sömürülen dünyasındaki sorunların sosyalizmde kendini gündemleştirdiği ve sosyalist devrimin de kendini çözüme götürmek istediği bilinmektedir. Partimiz de bunu esas aldı ve çıkış yaptı. Bu anlamda PKK'nin uluslararası sosyalizm ve kapitalizm tartışmasında gücü oranında görüş belirtmesi yerinde bir çıkıştır. Hiç şüphesiz ki, Partimiz esas olarak ülkenin somutunda bu kavramlara bir gerçeklik kazandırmak istiyor ve tabii ki, Partimiz bu kavramlara bir gerçeklik kazandırmak isterken; çağın bu temel gerçeklerini görmemezlikten gelemez; bunu yapmadığı gibi sadece kendi somutu üzerinde düşünmenin de sonuç getiremeyeceğini ve yine kendini sadece uluslararası sorunların basit bir tartışması, ajandası gibi görmenin de fazla sonuç getirmeyeceğini bilir. Partimiz esas ağırlığını ülkedeki mücadeleye vermekle birlikte, uluslararası etkileşimi de dikkate alır ve uygun dengeyi tutturmaya çalışır. Bu temel yaklaşım ışığında uluslararası siyasal durumu, özellikle de sosyalizmin durumuna açıklık getirmeyi görev bilir.

Gerçekten PKK'nin çıkışında; sosyalizmin gerek teorik-ideolojik gelişiminin ve gerekse reel sosyalizmin vücut bulmasının payı büyüktür. Sosyalist dünya görüşü ve uygulaması olmasaydı, herhalde PKK gerçeğini ortaya çıkarmak aklımıza gelmezdi. Biz sosyalizmin dünya görüşünü özümsediğimizde; sosyalizmi tarihsel olarak ezilen ve sömürülenlerin günümüzdeki mücadelesine verdikleri ideolojik bayrak olarak değerlendirdik. Aynı zamanda onun bilimsel ifadesini güncel bilim öğretisi olarak da değerlendirdik. Ve biz bu bayrak altında, bu öğreti ve ideolojinin kılavuzluğunda kendi ezilme sorunumuzu, kurtuluş problemimizi halledeceğimize hem inandık, hem de onu bir bilim olarak değerlendirip bilinçlenmeye çalıştık. Ve giderek PKK'lileşme, ulusal kurtu-

Devamı orta sayfada

Şırnak şehir merkezine baskın

● ARGK gerilla müfrezesi aynı gece Şırnak şehir merkezini ve kömür ocaklarını bastı. Baskında 20 asker öldürüldü, 35'i ağır yaralandı. Ayrıca 28 genç ARGK saflarına katıldı.

Yeni dönem Bahar Atılımımız yaygın eylemlilikle sürüyor. Ulusal kurtuluş mücadelemiz, faşist Türk sömürgecilerinin aldıkları olağanüstü tedbirlere rağmen büyük gelişme kaydediyor. Özel yönetim 1989 yılına girerken yaptığı açıklamalarda "PKK'nin bir daha büyük eylem koymayacağını, gücünü önemli oranda kaybettiğini" söyledi. Bu açıklamalarla birlikte 1989 yılını da ulusal kurtuluş mücadelemiz için bitiş yılı olarak ilan eden özel yönetim, yeni yıla girişle birlikte saldırılarını arttırdı. Operasyonlar yoğunlaştırılırken, binlerce yurtsever gözaltına alınıp, en alçakça işkencelerden geçirildi. Ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleselleşmesini engellemeye çalışarak, tasfiyeyi gerçekleştirmek için azgın bir saldırıya, girişen faşist Türk sömürgecileri bahara girmeden mücadelemizin önüne aşılmaz handikaplar dikmeye çalıştılar.

Tüm bu girişimlere rağmen, ulusal kurtuluş eylemliliğimiz büyük bir gelişme göstererek, kitlelerin daha büyük güvenini kazandı. Silopi baskını ile hızlanan bahar eylemliliğimiz, Şırnak baskınıyla birlikte büyük bir atılım kazandı.

Şırnak şehir merkezi ve kömür ocakları işletmelerinin basılması, bahar eylemliliğimizin ulaştığı düzeye somut bir örnektir. Yaygın eylemlilik içerisinde ulusal kurtuluş güçlerimizin yok denecek düzeyde bir kayıp vermesi, mücadelemizin ulaştığı aşamanın diğer bir göstergesidir.

16 Mayıs akşamı saat 22.00 sıralarında Şırnak kömür ocaklarını basan ARGK birliği, burada çalışan işçilerle toplantı yaptı. Kömür ocaklarına 3 ayrı koldan giren gerilla birliği, mühendislere ve kömür ocağına ait araçları da tahrip etti. İşçiler arasında bulunan 20 genci de saflarına katan ARGK birliği, yaklaşık bir saat sonrasındaysa Şırnak şehir merkezini bastı.

Devamı 2. sayfada

Mayıs Şehitlerimizin kızıl kan denizinin ufkundan bağımsız ve özgür bir Kürdistan doğacaktır

Yazı ve fotoğraflar sayfa 4-5'te

YENİ DÖNEM BAHAR ATILIMI VE ORTAYA ÇIKARDIĞI GERÇEKLER

Partimiz PKK önderliğinde faşist Türk sömürgeciliğine karşı verdiğimiz ulusal kurtuluş savaşımız, yeni dönem bahar atılımıyla büyük bir gelişmeyi yaşıyor. 5 yıllık silahlı direniş mücadelemizin yoğun birikimlerinin pratikte en güçlü bir şekilde yansısını bulduğu bu bahar dönemi, halk ve mücadele tarihimizde yeri belirgin olan son derece önemli, kader tayin edici bir aşamayı da teşkil ediyor. 1989 yılı baharının ulusal kurtuluş savaşımız açısından son derece büyük bir öneme sahip olması, sadece bu yılın özelliklerinden kaynaklanmıyor. Mücadelemizin bu dönemde büyük bir atılıma da hazırlanmış olması bu yılın önemini daha da arttırıyor.

1989 yılı baharına hangi koşullarda ulaştığımızı irdeleyecek olursak, bu dönemin mücadelemizdeki son derece önemli yeri daha da açık bir şekilde görülecektir. Her dönemden farklı olarak, 1988 yılı ulusal kurtuluş savaşımızın yaşayıp yaşamaması açısından kader tayin edici bir öneme sahipti. Bu, özel savaş yönetiminin dağarcığındaki bütün karşı-devrimci komploları bu dönemde harekete geçirerek sonuç almak istemesinden kaynaklanıyor. Özel savaş yönetimi 1988 yılını Partimiz için tasfiye yılı olarak ilan etti.

Bu bakımdan 1988 yılı ve hatta 1989 baharı özel yönetim açısından da kader tayin edici bir dönem haline geldi. Özel savaş uygulamaları faşist Türk sömürgecilerinin arzuladığı bir sonuca ulaşacak mıydı? Ya da başka bir deyişle, tüm gücüyle yüklendiği özel savaş kendisine beklediği sonucu verecek miydi? Gelişmenin bu yönüyle de, üzerinde durduğumuz yıl ve aylar değerlendirildiğinde bu dönemin artan önemi kendiliğinden görülecektir.

Özel savaş yönetimi, 1988 yılına büyük iddialarla girdi. Mücadelemizin, bu yıl içerisinde kesinlikle ezileceğini ve nefes alamaz duruma geleceğini iddia eden özel savaş yönetimi, Kürdistan'a büyük bir askeri güç yığınağı da yaptı. Gerilla grupları üzerine binlerce askeri birliğini, helikopter, tank, top ve havan gibi silahlar eşliğinde ve hatta yer yer kimyasal silahları (Bagok, Hani) ve savaş uçaklarını da kullanarak, ulusal kurtuluş birliklerimizi "kuşat ve ez" taktiğiyle tümden tasfiye etmeye yöneldi.

Devamı 15. sayfada

ALMANYA CEZAEVLERİNDE AÇLIK GREVİ DEVAM EDİYOR

● Hasan Hayri Güler ve Selahattin Erdem açlık grevinin 40. gününde fenalaşarak hastahaneye kaldırıldılar. Durumlarının ciddi olduğu bildiriliyor. Yurtsever emekçilerin dayanışma eylemleri sürüyor.

3. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Nisan Çözümlemeleri'nden alınmıştır.

ALMAN EMPERYALİZMİNİN AÇTIĞI PKK DAVASI VE ARDINDAKİ NEDENLER

Almanya'da PKK davası açılmak isteniyor. Almanya ve PKK davası! Palme ve PKK davası! İsveç ve PKK davası! Kuzey kutbunda PKK davası! Nedir bu davaların ve özelde Almanya-PKK davasının esası? Bu davanın esas içeriğine, neden geliştirilmek istendiğine, bugüne kadarki gelişimine ve tavrımızın ne olduğuna bazı yönleriyle değinmek istiyorum. "Suçlarımız"; Alman emperyalizminin suç saydığı sözümona bazı karışık işlerimiz varmış! Sözde Almanya'da, ülkemizde ve hatta Ortadoğu'da suçlarımız(!) varmış ve Almanlar da kendilerine göre bir yargılamayı geliştirmeyi düşünüyorlar. Federal Başsavcı böyle bir girişimde bulunuyor, hükümet de uygun görüyor; ve de Alman devleti kendinde böyle bir yaklaşım gücü görüyor!

Biz bu değerlendirmemizde daha çok Alman devletinin bu mahkemeyi başlatmasının siyasi anlamını vermeye çalışacağız. Bunu kısa bir tarihi değerlendirmeyle birlikte güncel somut ilişkiler çerçevesinde ele alacağız.

PKK olayının Avrupa ile ilişkisi nedir diye sorulursa, bunu Türk gerçeği içinde arayıp cevaplandırmak gerekir. Türk gerçeği tarih içinden günümüze kadar önemli oranda Avrupa sisteminin —şimdi de özellikle Batı Avrupa sisteminin— ajanı durumunda olan bir güruhun kendisidir. Türklükle ilgili olup bitecek her şey NATO ve AET bünyesindeki ülkeleri ilgilendirir. Onlar Türk gerçeğini kendi çıkarlarına göre ayarlamışlardır. Anadolu'da ta Osmanlılar döneminde inşa edilen Türklük, süreç içinde bağımlılık altına alınmış ve bu bağımlılık Türkiye Cumhuriyeti'nde de sürdürülmüştür. 12 Eylül faşizminde ise en ileri bir bağımlılığa dönüştürülmüştür.

Devamı 8. sayfada

Bayrampaşa Cezaevi'ne faşist saldırı

16 Mayıs 1989 günü, Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve hükümlülere karşı, senaryosu daha önce hazırlanan bir saldırı düzenlendi. Devrimci tutuklulardan intikam almak amacıyla, barbarca yapılan bu saldırıya gerekçe olarak, "bir tünelin bulunması" ve "isyan" gösterildi. Adalet Bakanı

Devamı 3. sayfada

NAZİLLİ CEZAEVİ'NDE AÇLIK GREVİ SÜRÜYOR

Bir ayı aşkın süre önce başlatılan açlık grevi sürüyor. Nazilli E-Tipi Cezaevi'nde, içinde PKK'li savaş esirlerinin de bulunduğu 32 hükümlü ve tutuklulunun başlattığı

Devamı 3. sayfada

Şırnak şehir merkezine baskın

Baştarafı 1. sayfada

Gece saat 23.00 sıralarında Siirt'in Şırnak ve Cizre çıkış noktalarında bulunan askeri mevzileri yoğun ateş altında tutarak, Şırnak'a giren ARGK gerilla müfrezesiyle sömürgeci ordu birlikleri arasında yoğun bir çatışma meydana geldi. Yaklaşık bir saat süren çarpışma sonucu sömürgeci ordu birlikleri ateş gücünü yitirerek, binalara gizlendi. Yoğun çarpışma sonucu sömürgeci ordu birliği ağır kayıplar verdi. Telefonla aldığımız ilk haberlerde, 20 askerin öldüğü, 35'inin de yaralı olarak Cizre Devlet Hastanesine kaldırıldığı bildirildi. Gerilla müfrezesiyse çarpışmada herhangi bir kayıp vermedi.

Yoğun çarpışma sonucunda şehir merkezine girmeyi başaran ARGK gerilla müfrezesi, 3 saat süreyle Şırnak'ı denetim altına aldı. Şırnak'ı denetim altında tuttuğu müddetçe ARGK birliği, şehir merkezinde çeşitli gösteriler düzenledi, ayrıca sömürgeci kurumlara yönelik eylemleri sürdürdü. Eylemin tamamlanmasıyla birlikte ARGK gerilla müfrezesi düzenli bir şekilde geri çekildi.

ARGK müfrezesi geri çekilirken, Şırnak'a 5 km mesafede bulunan Yoğurtçular köyüne de uğradı. Bu köyde de 8 genci askere alan ARGK gerilla müfrezesi, ayrıca köylülere yönelik olarak bir toplantı da gerçekleştirdi.

Bir gece içerisinde üç ayrı alanda eylemlerin gerçekleştirilmesi, ARGK gerillalarının büyük bir aşama içerisinde olduğunun da bir kanıtıdır. Peşpeşe gerçekleştirilen eylemler karşısında, faşist Türk ordu birliklerinin, özel timlerin ve köy korucularının hiçbir varlık gösterememesi, düşmanımızın büyük bir zayıflık içerisinde bulunduğunun da bir göstergesidir.

Şırnak baskını, düşmanın önemli askeri yığınak yaptığı bir şehir merkezinde gerçekleştirilmiş olması bakımından da son derece önemlidir. Türk sömürgecileri, Şırnak'ı karşı-devrimin bir saldırı üssü haline getirmek istiyorlar. Şırnak ve çevresinde gerçekleştirilen bu son eylemlilikle birlikte, faşist düşmanın bu planına da büyük bir darbe indirildi. Şırnak'ın düşmanın karşı-devrimci bir üs alanı haline getirilmesine müsaade edilmeyeceği bu son eylemlerle bir kez daha gösterildi.

Siirt Valiliği eylem sonrasında yaptığı açıklamada, yeterli güvenlik önlemlerinin alınmadığı Şırnak Kömür Ocakları İşletmeleri'nin kapatılacağını açıkladı.

Şırnak Kömür Ocakları İşletmeleri'nin kapatılması, faşist Türk sömürgecilerinin Kürdistan üzerindeki sömürü politikasına da önemli bir darbedir. Gelişen mücadelemiz yeraltı kaynaklarımızın talan edilmesini de engelleyerek, sömürgecilerin ekonomik sömürü kaynaklarını istedikleri gibi tasarrufları altında bulundurma politikasını işlemez kılıyor.

Eruh'ta bahar eylemliliği

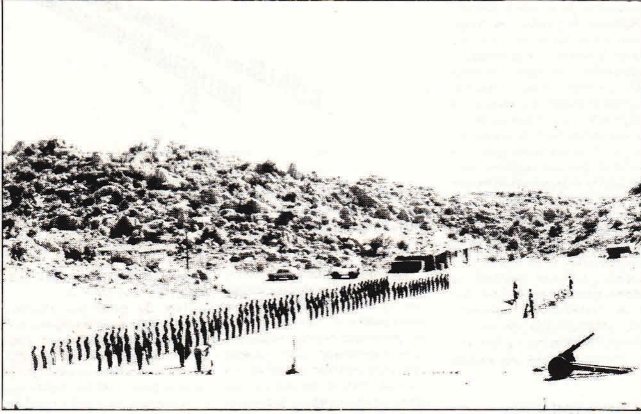
Ulusal kurtuluş mücadelemizin büyük gelişme gösterdiği alanlardan biri de Eruh'tur. 1984 Ağustos'unda Eruh baskınıyla birlikte, ulusal kurtuluş mücadelemiz bu alanda büyük bir gelişme kaydetti. Güçlü bir kitle temeline de kavuşan mücadelemiz Eruh'ta faşist Türk sömürgecilerine önemli darbeler vurdu. Sömürgeci ordu birliklerine, özel timlere ve köy korucularına karşı yoğunlaştırılan eylemler, Eruh'ta ulusal kurtuluş savaşımızın boyutlanmasını birlikte getirdi.

1986 baharında ulusal direniş kahramanımız Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın komutasında 21 Mart Silahlı Propaganda Takımı köy korucularına ve sömürgeci orduya karşı geniş bir eylemlilik başlattı. Yaygınlaşan eylemler sonucunda sömürgeci güçlere ağır darbeler vuruldu. Daha sonraki yıllarda, 1987 ve '88'de de Eruh alanında mücadelemiz büyük bir gelişme gösterdi.

1989 baharına girişle birlikte, Eruh alanındaki mücadelemizin gelişmesi daha da dikkat çekici hale geldi. Eruh alanında da ulusal kurtuluş eylemlerimiz yoğunlaştı. Mayıs ayı başındaysa eylemler bir sevkedildi. Operasyonu üst düzeydeki komutanlarıyla yürüten özel yönetim, yeni darbeler almaktan kendisini kurtaramadı.

Operasyon birliğine karşı pusu kuran ARGK gerillaları, faşist ordu birliklerine yeni darbeler vurdular. Operasyon birliğini yaylım ateşi altında tutan ARGK gerillaları 1 askeri öldürürken, birçoğunu da ağır bir şekilde yaraladılar. Çatışma anında büyük bir panik içerisine giren sömürgeci ordu, korku içerisinde ve düzensiz bir şekilde çatışma alanından kaçtı.

3 Mayıs'ta meydana gelen diğer bir çarpışmada da 1 asker ölürken, birçoğu da ağır bir şekilde yaralandı. Operasyonlarını Eruh'un bir başka mıntıkasına kaydıran sömürgeci ordu güçlerine burada da pusu kuruldu. Pusu sonucu çıkan çarpışmada, sömürgeci ordu

dalga gibi gelişmeye başladı. 1 Mayıs'ta, 2 Mayıs'ta, 3 Mayıs'ta, 8 Mayıs'ta ve 9 Mayıs'ta peşpeşe eylemler gerçekleştirildi.

1 Mayıs'ın 103. yıldönümünü kutlamak amacıyla Kürdistan'ın birçok alanında olduğu gibi Eruh'ta da eylemler gerçekleştirildi. 1 Mayıs günü gerçekleştirilen eylemde 4 özel tim elemanı, 1 köy korucusu ve 1 üsteğmen cezalandırıldı.

1 Mayıs günü Eruh-Fındık yolununa pusu kuran ARGK gerilla birliği, yolda seyir halindeki bütün taşıtları durdurdu. Durdurulan araçlar içerisinde 7 adet minibüs ve onlarca araba bulunmaktaydı. Kısa bir süre içerisinde yolda büyük bir kalabalık birikti. ARGK gerilla birliği kalabalığa yönelik bir konuşma da yaptı. Ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı düzey ve yurtseverleri bekleyen görevler üzerinde duran ARGK birliği, ayrıca kimlik araması da yaptı. Arama sonucu, halkımıza karşı işledikleri suçları sabit görülen 4 özel birlik elemanı ile 1 köy korucusunu birlikte götürdüler. ARGK birliği, eylem alanından bir saatlik mesafede, bu suçluların sorgusunu yaptıktan sonra, onları hakkettikleri cezaya çarptırdı. Aynı gün olay yerine gelen sömürgeci birlikler, bu kez ARGK'nin döşediği mayınlara çarptılar. Mayınların patlaması sonucu üsteğmen Ömer Mavi ölürken, birçok asker de yaralandı.

Ertesi gün büyük bir güçle operasyona çıkan sömürgeci ordu birlikleriyle gerilla birlikleri arasında yeni çarpışmalar meydana geldi. Eruh-Fındık arasındaki mıntıkaya binlerce sömürgeci asker birliği büyük bir hezimete daha uğradı. Kayıplarını 1 asker ölü biçiminde açıklayan sömürgeciler, bununla aldıkları ağır hezimetin üzerini örtmeye çalıştılar. Yöreden gazetemize ulaşan haberlerde, sömürgecilerin ölü ve yaralı olarak çok sayıda kayıp verdiği bildirilmektedir.

Peşpeşe aldığı darbelerin etkisiyle büyük bir kudurganlık içerisine giren sömürgeci ordu birlikleri, rastgele operasyonlarını devam ettirdiler. Sömürgeci ordunun operasyon düzenlediği bölgelere mayın döşeyen ARGK birliği düşmandaki korku ve paniğin daha da artmasına yol açtı. Eruh'un Dönerdöver ve Dadaklı köyleri arasındaki mıntıkaya mayın döşeyen ARGK gerillaları düşmana yeni kayıplar verdirdiler. Mayınların patlaması sonucu 1 asker ölürken, birçoğu da ağır bir şekilde yaralandı. Yaralılar arasından da daha sonra ölenlerin olduğu bildiriliyor.

Eruh'ta büyük bir çatışma da 9 Mayıs günü meydana geldi. Fındık bucağı Akdizin köyü yakınlarında düşmanın büyük sayıdaki gücüne rağmen, ARGK birliği muazzam bir çatışma gücü gösterdi. Saatlerce süren çarpışmada faşist ordu birliği onlarca ölü ve yaralı verdi. ARGK birliğinin iki değerli savaşçısı da bu çatışmada ölümsüzleşti.

Köy korucularına ve ajan- ihbarcılara karşı eylem dalgası

CİZRE: Cizre şehir merkezinde, Berivan (Binevş AGAL) yoldaşı ihbar ederek, yurtsever Emin ELÇİTORUN ile birlikte katledilmesine sebebiyet veren ajan-ihbarcıya karşı eylem gerçekleştirildi.

9 Mayıs günü Cizre şehir merkezinde bulunan ajanın evine yönelik olarak eylem gerçekleştirildi. Atılan bombalar ve açılan ateş sonucu, ajanın bizzat kendisi ve evde bulunan iki kişi ağır bir şekilde yaralandı.

Berivan ve Emin yoldaşların katledilmesinde rol oynamış olan bu ajana karşı gerçekleştirilen eylem halk kitleleri üzerinde büyük bir etki yarattı. Yoldaşlarımızın kanlarına ellerini bulamış olan hainlerin affedilmeyeceği, ne kadar gizlenirlerse gizlensinler hakkettikleri sondan kurtulamayacakları bu eylemle bir kez daha gösterildi.

İDİL: İdil'in Yüksekköyü'ünde bir çeteye yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde, çete ve kardeşi ağır şekilde yaralandı. Azgın bir şekilde çeteciliği yürüten bu haine karşı gerçekleştirilen eylem, kitleler üzerinde büyük bir etki bıraktı.

İdil'in diğer bir alanında Zerki köyündeyse 15 çete silahsızlandırıldı. Köy korucularını silahsızlandırmaya yönelik olarak gerçekleştirilen eylemler, koruculuk sisteminin dağılmasına ve giderek etkisizleşmesine yol açıyor. İdil'de silahsızlandırılan 15 çetenin silahlarına elkonuldu.

İdil alanında düşmana ajanlık yapan ve çevresini de ihanete çekmek için çaba sarfeden bir ağa, ARGK'nin bir intikam timi tarafından ölümle cezalandırıldı.

ŞIRNAK: Şehir merkezinde ihbarcılık ve koruculuk yapan İsmail Kuran'a karşı gerçekleştirilen eylemde çete son bir kez uyarılarak, ajanlık yapmaktan vazgeçmesi istendi.

Gece saatlerinde İbrahim Kuran'ın evine atılan patlayıcı madde binada büyük bir hasara yol açarken, başta çete olmak üzere, tüm ajan ve ihbarcılarda korku ve paniğe yol açtı.

İkizce köyünde çetecilik yapan bir haine karşı gerçekleştirilen eylemde çeteye hakkettiği ceza verildi. Tüm uyarılara karşın çeteciliği sürdüren haine karşı, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı işlediği suçların karşılığı olan cezayı verme eylemi gerçekleştirildi. 26 Nisan günü köye gelen ARGK mangası çeteyi hakkettiği sona uğratarak, eylemini başarıyla tamamladı.

5 Mayıs günü Sarıdallı köyündeyse, bir köy toplantısı gerçekleştirildi. Gece köye gelen ARGK birliği, köylülere yönelik propaganda konuşması yaptı. Toplantı neticesinde 1 genci de askere alan gerillalar, kitlelerin coşkun destekleri arasında eylemlerini sonuçlandırdılar.

ÇUKURCA: Pinyaniş-Sevê mıntıkasında gerçekleştirilen baskında çeteler teslim alınarak sorguya çekildiler. Suçu daha önceden de tespit edilmiş olan bir azgın çetenin yapılan sorguda da suçunun sabit görülmesi üzerine cezalandırılmasına karar verildi. Bu çetenin dışında kalan diğer çetelerin bir daha ulusal kurtuluş mücadelemize karşı suç işlemeyeceklerine dair söz vermeleri üzerine, silahsızlandırılarak serbest bırakılmaları kararlaştırıldı.

ARGK gerillalarının çetelere karşı gerçekleştirdiği bu eylem Çukurca yöresinde halk kitleleri üzerinde büyük bir etki bırakırken, köy koruculuğunun çöküşünü de hızlandırdı.

ELBİSTAN: Bu alanda 12 Eylül faşist cuntasından bu yana ajanlık yapan İbrahim ... adlı hain, ARGK gerillalarının gerçekleştirdiği bir eylem sonucunda ölümle cezalandırıldı.

12 Eylül faşist cuntası öncesinde ve sonrasında yaptığı ihbarlarla birçok devrimcinin yakalanmasına ve katledilmesine sebebiyet veren bu ajanın hakkettiği cezaya çarptırılması, partimiz PKK'nin ihaneti ve ihanetçileri affetmeyeceğinin açık bir kanıtıdır.

Özel savaş yönetiminin "bitirdik" iddialarına rağmen, 15 Ağustos Atılımından bu yana ilk kez Elbistan'da da ajan ihbarcılara karşı eylem gerçekleştirilmesi, ulusal kurtuluş mücadelemizin ülkemizin her alanında isyan ateşini tutuşturduğunun açık göstergesidir.

BEYTÜŞŞEBAP: Ayvalık köyüne baskın düzenleyen ARGK mangası, köy muhtarı ile diğer iki ajanın evine yönelik olarak eylem gerçekleştirdi.

3 ajanın evlerine atılan bombalar sonucu, binalar tahrip olurken, çıkan yangın sonucu da evler tamamen kullanılmaz hale getirildi.

Beytüşşebap'ta yerleşik bulunan Jirki aşiretinin reislerinden olan Tahir Adıyaman'ın çetelerine karşı eylem gerçekleştirildi.

1 ARGK gerilla müfrezesinin gerçekleştirdiği eylemde, İbrahim Adıyaman adlı çete ölümle cezalandırılırken, bunlara ait çok sayıda küçük baş hayvan da telef edildi.

Yörede düşmanla işbirliğini önemli oranda geliştiren ve çeteciliğin gelişmesinde büyük rolü olan Tahir Adıyaman'a karşı gerçekleştirilen bu eylem yörede büyük bir etki bıraktı.

OVACIK: Bu alanda faşist Türk devletine verdikleri bilgilerle ulusal kurtuluş mücadelemize zarar veren iki hainin cezalandırılması amacıyla gerçekleştirilen eylem yörede büyük bir etki yarattı.

İki hainin evine yönelik olarak gerçekleştirilen eylemde, evleri yakılarak, bir daha ajanlık yapmaları için ikaz edildiler. Eylem, yörede ihanete aman tanınmayacağını göstermesi bakımından halkta güvene yol açtı.

Köy korucuları silah bırakıyor

Ulusal kurtuluş mücadelemize karşı ciddi bir tehlike olarak örgüt-

lendirilmeye çalışılan köy koruculuğuna yönelik gerçekleştirilen eylemler, köy koruculuğu sisteminin de büyük oranda darbe almasını birlikte getirdi. 1987 ve '88 yıllarında köy koruculuğuna karşı geliştirilen eylemler, bu sistemin çöküşünü hızlandırdı. Özel yönetim, gönüllü korucu bulamazken, ancak zorla köylülere silah vererek bu sistemi ayakta tutmaya çalıştı.

1989 bahar atılımıyla birlikte köy koruculuğuna karşı geliştirilen eylemler, var olan çöküşü daha da hızlandırarak, bu sistemi tamamen işlemez bir noktaya getirdi. Yaygın olarak gerçekleştirilen eylemler ve propaganda çalışmaları sonucu köy korucuları büyük sayılarda silah bırakmaya başladı.

Uludere'nin Uzungeçit köyünde kendilerine zorla silah verilmiş 50 korucu Nisan ayı sonunda toplu olarak silah bıraktılar. 50 korucunun silah bırakması, özel yönetimin "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasının da iflasına hız kazandırdı.

Bunun dışında Başkale ve Hakkari yöresinde de geçtiğimiz günlerde 70'e yakın köy korucusu toplu olarak silah bıraktı. Hakkari ve Başkale'de kalabalık sayıda bir korucu grubunun silah bırakması, köy korucu sistemine karşı verilen mücadelenin başarılı olduğunu göstermektedir. Özel savaşın son derece baskın eylemi gerçekleştirdi. Baskında 7 sömürgeci asker öldürülürken, 10'u da ağır yaralandı.

Uludere'de mayın patladı

Uludere'nin Ortabağ köyü yoluna döşenen mayına sömürgeci ordunun bir kolu çarptı. Mayının patlaması sonucu düşman araçlarında büyük hasar meydana gelirken, çok sayıda asker de öldü veya yaralandı.

Kürdistan gençleri ARGK saflarına akın ediyor

Nisan ayı sonlarında ve Mayıs ayının ilk üç haftasında Silopi, Şırnak, Uludere, Pervari ve Cizre bölgelerinden 75 genç ARGK saflarına katıldı. Ülkemizin diğer alanlarında da gençlerin ulusal kurtuluş saflarına katılımı devam ediyor.

Nisan sonu ve Mayıs ayının ilk günlerinde Silopi mekezinden 3, Uludere-İnciler'den 3, Bağdibi'den 5, Bali'den 2, merkezden 6, Şırnak Güneyce'den 2, Dereler'den 3 ve Cizre-Serap'tan 7 savaşçı ARGK saflarına katıldı.

Daha sonraki günlerde de katılımlar devam etti. Şırnak merkezden 10, Sarıdallı köyündense 1 genç

Batman-Kozluk arasında 1988 yılında gerçekleştirilen yol kesme eylemi

güvendiği bu karşı-devrimci silahın işlemez hale gelmesi, ulusal kurtuluş mücadelemizin gösterdiği gelişmenin açık bir sonucudur.

Dersim-Çiçekli'de 1 Mayıs kutlaması

1 Mayıs'ta eylemliliğin yükseldiği diğer bir alan da Dersim'dir. Yaygın kutlamaların yanısıra, sömürgeci ordu birliğine karşı bir saldırı eylemi de gerçekleştirildi. 1 Mayıs'ta düşmanın aldığı tüm tedbirlere rağmen eylemliliğin gerçekleştirilmesi, ulusal kurtuluş güçlerimizin büyük bir atılım gösterdiğinin kanıtı olmaktadır.

Dersim'de faşist düşmanın, özel savaşı çok yönlü geliştirmeye büyük bir çaba harcadığı ötedenberi bilinen bir durum. Özellikle de yörenin kendine özgü koşullarına dayanarak, sonuç almak isteyen özel savaş yönetimi, bu alanda saldırılarını da yoğunlaştırdı. Daha çok ajan yapıyı örgütleyerek sonuç almaya çalışan özel savaş yönetimi, bunlar vasıtasıyla ARGK birliklerinin hareketliliğini de engellemeye yöneldi.

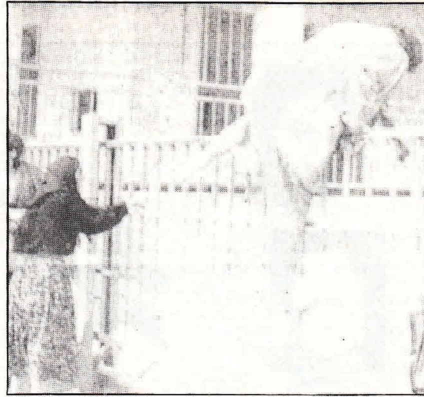
Düşmanın bütün yoğun saldırılarına rağmen, 1 Mayıs günü alınan olağanüstü tedbirlere karşın ARGK birliği, Çiçekli karakoluna yönelik daha ARGK saflarına katılırken, Pervari-Erkent'den de 3 genç ARGK saflarında yer aldı.

Şırnak merkez baskını ve kömür ocaklarına düzenlenen saldırı esnasında da 28 genç ARGK saflarına katılarak, ulusal kurtuluş askerliği görevini yükümlendi.

ARGK saflarına yaygın bir şekilde süren katılım, ulusal kurtuluş mücadelemizin kitleselleştiğini göstermekle birlikte, savaşçı yönünden sayı olarak büyüyen birliklerimizin de geliştiğinin bir kanıtı olmaktadır. Kürt gençleri mücadelemizin gelişmesine paralel olarak, gerilla birliklerinin saflarına her gün artan oranda katılmaktalar. Bu katılım ulusal kurtuluş mücadelemizin sayısal olarak büyüyüp geliştiğini de göstermektedir.

Özel savaş yönetiminin halk kurtuluş ordumuzun kitleselleşmesini engellemek için yürüttüğü bütün vahşet ve işkence uygulamalarına rağmen kitlelerin desteği azalmamış, daha da artmıştır. Bunun yanısıra Kürt gençlerinin ARGK saflarına katılımı da önemli bir sayısal artış göstermiştir. Bu, halk ordumuzun kitlesel karaktere daha fazla büründüğünün de bir işaretidir. Birliklerimizin sayısal artışı faşist düşmana karşı yürütülen savaşın daha da yaygınlaşacağının bir işaretidir.

BAYRAMPAŞA CEZAEVİ'NE FAŞİST SALDIRI

Tutuklu anaları cezaevi parmaklıklarına hücum ederek içeri girmeye çalışırken...

Baştarafı 1. sayfada

Oltan Sungurlu ve Cezaevi idaresi bu yönlü demeçler vererek saldırıyı meşru göstermeye çalıştılar.

Sözkonusu saldırı panzer ve itfayenin desteğinde, yüzlerce Çevik Kuvvet ve gardiyanlarla gerçekleştirildi. Bir kısım Çevik Kuvvet elemanı dışarda cezaevini kordan altına alırken, diğer bir kesim tarafından ise, B-3, B-4, C-2, C-3 ve C-18 koğuşlarına kesici ve öldürücü maddeler atıldı, ardından da itfayeciler tarafından devrimci tutuklulara tazyikli su sıkılarak saldırı başlatılmıştır. Devrimci tutuklular ise, koğuş kapılarını kilitleyip ranzaları yığarak barikatlar kurmuşlardır. Ve bu faşist-komplocu saldırıya karşı direnişe geçmişlerdir.

Bayrampaşa'daki saldırı olayında 150'ye yakın devrimci tutuklu ve 50'nin üzerinde de faşist asker ve gardiyanın yaralandığı belirtiliyor. İstanbul'dan aldığımız bir habere göre, PKK Davası tutuklularından **Mehmet Eksen ,Yalçın Demirkaya** ve adı henüz bilinmeyen başka bir devrimci tutuklu ağır yaralanarak Bayrampaşa Devlet Hastahanesi'ne kaldırılmışlardır. Ayrıca saldırı olayında çeşitli yerlerinden yaralanan diğer tutuklu ve hükümlülerin adları ise şunlar olduğu açıklanmıştır:

Namık Kemal Cibaroğlu, Hüseyin Kurt, Ersin Tezcanlı, Kazım Şeftalioğlu, Muzafer Kökalan, Mehmet Kılıç, Cemal Yalvaç, Bedri Yağan, Polat Yıldız, İsmail Yaman, İsmail Doğruel, Cemal Rakip, Muamer Aydın, Ahmet Özer, Orhan Timur, Abdullah Demir, Sinan Kukul, Kadir Efegil, Erdal Ketener, Mustafa Selçuk, Mustafa Kamil Uzuner, Mehmet Önal, Harun Kartal ve Fikret Gülbahar.

Bayrampaşa Cezaevindeki 300 devrimci tutuklu, bu vahşet saldırısını ve gaspedilen haklarını almak için süresiz açlık grevine girerek tüm devrimci, ilerici kamuoyunu ve direniş güçlerini direnişlerini desteklemeye çağırdılar.

KAMUOYUNA

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki olaylar hakkında basında çıkan haberler gerçekten uzaktır.

Bayrampaşa Cezaevi'nde bulunan siyasi tutuklular tünel bahanesiyle yukarı cezaevine nakledilmek istendi. Nakil sırasında onar kişilik arabalara kırk kişi doldurularak, on iki saat süreyle aç-susuz ve havasız bekletildik. Cezaevine gönderildiğimizde tek tek hücrelere konulduk ve tüm haklardan yoksun bırakıldık. Temsilci arkadaşlarımızın idare ile görüşme talebine karşılık cezaevi müdürü Hayati ve dışgüvenlik sorumlusu Binbaşı Ferudun tarafından üzerimize askerler saldırtıldı. Bu saldırı sırasında tazyikli su ile birlikte tahta kalas, coplarla tüm siyasi tutuklular ağır şekilde yaralandı.

Biz B-4 Bloğu'nda bulunan tutuklular, yapılan bu saldırıya karşı kamuoyunu destek olmaya çağırıyor ve haklarımızı elde edinceye kadar süresiz açlık grevine başladığımızı duyuruyoruz.

18.5.1989

PKK-TKP(B)-SVP-ACİL-Davaları tutukluları adına Seyfettin Rüzgar-Mehmet Çiftçi-Ziya Büyük-Zeynel Abidin Eren-Cemal Yalvaç

Tutuklu ve hükümlü yakınları, Bayrampaşa Cezaevi önüne giderek, olay hakkında bilgi verilmemesini protesto ettiler. TAYAD ve İHD ise yaptıkları basın açıklamalarıyla saldırıyı kınadılar.

Devrimci tutuklulara karşı girişilen bu saldırının nedeni ne tünelin ortaya çıkarılmasıdır ve ne de isyandır. Bu saldırıdaki amaç, faşist rejimin kendi çağdışı cezaevi politikasının devrimci tutuklular tarafından boşa çıkarılmasından ötürü almak istediği intikamdır. Tünel, isyan vb. gerekçeler ileri sürülerek, devrimci tutuklular zor koşullara itilmek ve ölüme terkedilmek isteniliyor. Zaten tehlikeli "suçlular" için özel tip bir cezaevinin inşa edilmesi projesine başlanmıştır. İşte bu tür saldırı ve komplolar ile, tutuklular üzerindeki çeşitli uygulamalarla birlikte sürgünlere meşruluk kazandırılmak ve dolayısıyla devrimci tutuklulardan bu şekilde intikam alınmak istenmektedir.

ALMANYA CEZAEVLERİNDE AÇLIK GREVİ DEVAM EDİYOR

Baştarafı 1. sayfada

Alman emperyalizminin antidemokratik ve hukuk dışı uygulamalarına karşı devrimci politikacıların başlattıkları açlık grevi eylemleri sürüyor. 40 gündür açlık grevinde bulunan devrimcilerin durumlarının ağırlaştığı bildiriliyor.

Gazetemize ulaşan haberlerde, durumları ağırlaşan Hasan Hayri Güler ve Selahattin Erdem'in Hastahaneye kaldırıldıkları bildiriliyor. Açlık grevinde bulunan diğer devrimci politikacıların da durumlarının ağırlaştığı söyleniyor. Hastahaneye kaldırılan Hasan Hayri Güler'le Selahattin Erdem'in tıbbi müdahaleyi kabul etmedikleri ve istekleri kabul edilene kadar eylemlerini sürdümekte kararlı olduklarını açıkladıkları da gelen haberler arasında.

Haklarında toplu dava açılmasına rağmen, ortak savunma hazırlamaları için biraraya gelmeleri, hatta gerekli kitap ve yayınlardan yararlanmaları bile yasaklanan PKK Davası tutukluları, bu insanlık dışı uygulamaları sık sık protesto edeler, mevcut baskı ve hukuk dışı ortamı kabul etmediklerini haykırdılar. Her seferinde söz veren ama gereklerini yerine getirmeyen Alman emperyalistleri hukuk adına sergiledikleri komediyle içerisine düştükleri acizliği kapatmaya çalıştılar.

Hukuk kurallları çerçevesinde bir yargılamayı bile göze alamayan Alman emperyalizmi yargılama konumundan yargılanan konumuna düştüğünü çok iyi görüyor. Bunun verdiği korku ve panikle de davayı anti-demokratik ve hukuk dışı uygulamalarla oldu-bittiye getirip, PKK'yi "terörist" ilan etmeyi amaçlıyor.

PKK Davası tutukluları olan devrimci politikacıların, Alman emperyalizmini yargılama konumunu her koşul altında uygulama kararlılığı, Alman hükümetinin oynamak istediği bu oyunu da boşa çıkaracaktır. Şimdiden, Alman emperyalizmi sanık kürsüsüne oturtulmuş, yargıç kürsüsünde de halkımızın gürleyen sesi vardır.

Kürt politikacıları üzerinde savunma haklarını engellemek için oynanmak istenen oyunlar da boşa çıkmaya mahkumdur. PKK Davası tutuklularının açlık grevi eylemleri yargılama hakkını kullanma gücünü de gösteriyor.

Bütün yurtseverleri, devrimcileri ve demokratları, PKK Davası tutuklularının açlık grevi eylemiyle dayanışmayı yükseltmeye çağırıyoruz. Kürdistanlı emekçilerin yoğun bir eylemlilikle desteklediklери, açlık greviyle dayanışmayı daha da yükseltmek, hukuka saygılı olmanın da bir gereğidir.

Nazilli Cezaevi'nde açlık grevi sürüyor

Baştarafı 1. sayfada

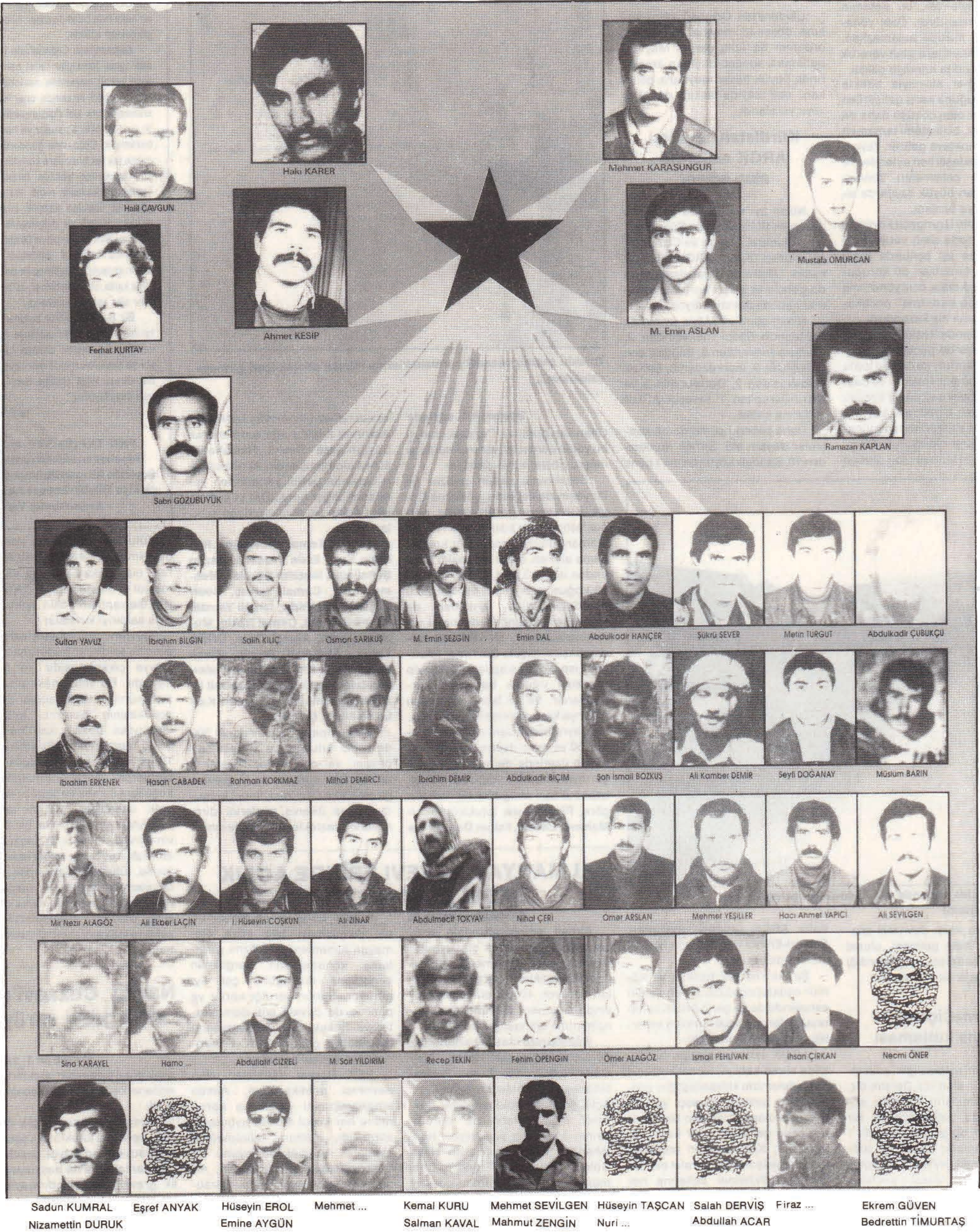
açlık grevi eyleminin istekleri kabul edilene kadar sürdürüleceği açıklandı.

Cezaevi yönetimi, açlık grevindeki devrimci tutuklulara şekerli ve tuzlu su vermediği gibi, çeşitli baskı uygulamalarına da başvurarak açlık grevini sonuçlandırmaya çalışıyor. Ayrıca direnişçi tutsaklar tek tek hücrelere konmak isteniyor. Ancak, devrimci tutuklular kapıları kilitleyerek bu girişimi engellemeye çalışıyorlar. Diğer taraftan ise cezaevi yönetimi, bunu "isyan" olarak yansıtıp tutuklular üzerinde baskı gerekçesi yapıyor.

İnsan Hakları Derneği Ankara Şubesi ve Ankara Tabip Odası, Nazilli'deki açlık grevi ile ilgili açıklamalarda bulunarak, tutuklular üzerindeki baskılara dikkat çektiler.

Tüm devrimci, demokratları Nazilli'deki açlık grevine destek vermeye, faşist Türk devletinin çağdışı cezaevi politikasını kamuoyuna duyurarak teşhir etmeye çağırıyoruz.

MAYIS ŞEHİTLERİMİZİN KIZIL KAN DENİZİNİN UFKUNDAN

Hakı KARER — Mehmet KARASUNGUR — Halil ÇAVGUN — Mustafa OMURCAN — Ahmet KESİP — M. Emin ASLAN — Ferhat KURTAY — Ramazan KAPLAN — Sabri GÖZÜBÜYÜK

Sultan YAVUZ — İbrahim BİLGİN — Salih KILIÇ — Osman SARIKUŞ — M. Emin SEZGİN — Emin DAL — Abdulkadir HANÇER — Şükrü SEVER — Metin TURGUT — Abdulkadir ÇUBUKÇU

İbrahim ERKENEK — Hasan CABADEK — Rahman KORKMAZ — Mithat DEMİRCİ — İbrahim DEMİR — Abdulkadir BİÇİM — Şah İsmail BOZKUŞ — Ali Kamber DEMİR — Seyfi DOĞANAY — Müslüm BARIN

Mir Nezir ALAGÖZ — Ali Ekber LAÇİN — İ. Hüseyin COŞKUN — Ali ZİNAR — Abdulmecit TOKYAY — Nihat ÇERİ — Ömer ARSLAN — Mehmet YEŞİLLER — Hacı Ahmet YAPICI — Ali SEVİLGEN

Sina KARAYEL — Hamo ... — Abdullatif CİZRELİ — M. Sait YILDIRIM — Recep TEKİN — Fehim ÖPENGİN — Ömer ALAGÖZ — İsmail PEHLİVAN — İhsan ÇIRKAN — Necmi ÖNER

Sadun KUMRAL — Eşref ANYAK — Hüseyin EROL — Mehmet ... — Kemal KURU — Mehmet SEVİLGEN — Hüseyin TAŞCAN — Salah DERVİŞ — Firaz ... — Ekrem GÜVEN

Nizamettin DURUK — Emine AYGÜN — Salman KAVAL — Mahmut ZENGİN — Nuri ... — Abdullah ACAR — Bedrettin TİMURTAŞ

İsyana çağırdı
bir gün
toprak.
Haykırdı dağlar sitemlerini.
Gök dile getirdi
öfkesini.
Onlar da utanç duyarmış
bizden.
Toprak
yalnızlığına ağlarmış
kucaklanmayışına
İsyana çağırdı
bir gün
toprak.
Ayaklandı mezar taşları.
Dillendi kuşlar,
söylediler
en güzel türkülerini.
Ellerimiz
sımsıkı kenetlendi.
birbirine.
Çarptı yürekler,
cevap verdi
çağrısına toprağın.
Bile yüreğini
bir hançer gibi.
Sık yumruğunu
bir balyoz gibi.
Vur ayaklarını
hissetsin toprak.
Sar kollarını
gidersin hasretini.
Aç
parıl parıl ışıtsın
bir güneş gibi.
Biz de
biliriz sevgiyi.
Biz de
taşırız umudu.
Biz de
yaratırız en güzeli.
Kimliğin
elinde şimdi.
Sımsıcak namlular,
ölümü öldürüyor
silahlarımız.
Sadece
bebelere değil,
şu mezar taşlarına da
gerek bir kimlik.
Kır önce,
kır ölümü simgeleyen
her şeyi.
Yık önce,
yık acıyı
ve ağıdı anıtlaştıran
şu taşlaşmış tarihi.
Sevgiler yarat
umudu büyük
yeşersin toprak,
filizlensin hayat.
Sözünü bile etme
kanın.
Varsın aksın
derelerden kurumasın,
çağlasın yeter.
Kapatma şimdi
gözlerini ölülerin bile,
doymadılar henüz
yeşilliğine
çünkü toprağın.
Söyleyin kuşlar
söyleyin
en güzel türkülerinizi.
Esin rüzgarlar
esin
götürün,
yayın dünyalara
müjdemizi.
Bir halk uyandı

BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN DOĞACAKTIR

Mayıs ayı, dünya proletaryasının ve dünya halklarının bağımsızlık ve sosyalizm mücadelelerinde özel öneme sahip olan bir aydır. Onun bu özelliği, işçi sınıfı ve halklar arası dayanışmanın geleneksellesmesinden gelmektedir. Açık ki, Mayıs ayına tekabül eden tarihsel olayların sonucu geleneksellesen enternasyonalizmin derinliklerinde kan ve mücadele yatmaktadır.

1800'lü yılların sonralarında Şikago'da Amerikalı işçiler, "8 saatlik işgünü" şiarıyla başlattıkları büyük ve yaygın grevler vd. eylemlerle Amerikan tekelci burjuvazisine korku salıyordu. Bu büyük dev uyanışı görmekte gecikmeyen tekelci burjuvazi hemen harekete geçecekti. Nitekim bu dev uyanışın verdiği korku, onu işçi sınıfına karşı şiddet uygulamalarına yöneltti. Ve kendi polisi eliyle gerçekleştirdiği bir komployu gerekçe yaparak, 4 işçi önderini önce tutukladı, sonra da bu dev uyanışı susturacağını sanarak idam sehpalarında sallandırdı. Gerçekte ise, emperyalist emeller peşinde olan Yanke tekelci burjuvazisi amacına ulaşamadığı gibi, uluslararası enternasyonalizmin de tohumlarını ekecekti. O günden bu yana bu tohumlar yeşererek filizlendi ve boy attı.

İdam sehpasına kahramanlıkla yürüyen işçi önderlerinden **Albert Parsons**, idam mahkumluğu günlerinde çocuklarına gönerdiği bir mektubunda, ***"Sevdiklerimiz için yaşamakla gösteririz sevgimizi, ve gerektiğinde sevdiklerimiz için ölmekle de gösteririz sevgimizi"*** diyordu. ***"Öyle bir gün gelecek ki, bizim suskunluğumuz, sizin bugün ipe çektiğiniz seslerden daha güçlü olacaktır."*** Bu sözleri de diğer bir işçi önderi olan **Auguost Spies**, idam sehpasına çıkarken emperyalist cellatların suratına haykırıyordu.

Halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelelerinin tarihleri incelendiğinde, bu iki işçi önderinin mesajlarının gerçeklik bulduğu görülecektir.

1800'lerden bu yana nesilden nesile ulaşarak yankısını bulan bu mesajlar, Kürdistan sahasında, hem de güçlü şekilde temsilini bulacaktı. Mayıs'ta geleneksellesen enternasyonalizmin temelinde kan ve mücadelenin yattığını belirtmiştik. Kürdistan'da PKK önderliğinde gelişmekte olan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi tarihinde, Mayıs ayında akan kanlar kader belirleyici rol oynamıştır. Yine bu ay, ulusal kurtuluş mücadelemizin, kışın amansız koşullarının ardından atağa geçtiği bir aydır. Dolayısıyla partimiz PKK'nin en çok şehit verdiği bir aydır Mayıs ayı. Şehitlerimiz ise, yaşayan gerçek değerlerimiz olarak Kürdistan devriminin temel taşlarıdır. Bu nedenle, Partimiz önderliğinde gelişen bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde, Mayıs ayı, **Şehitler Ayı** olarak anılmaya hak kazanmıştır. Mayıs ayında, şehitlerimizin kanlarının oluşturduğu kan denizin ufkunda zaferi görüyoruz.

Mayıs ayı, Türkiye halkının, **Deniz GEZMİŞ, Yusuf ASLAN, Hüseyin İnan, İbrahim KAYPAKKAYA** ve **Sinan CEMGİL** gibi önderlerinin de ölümsüzleştiği bir aydır.

Kürdistan bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinin başlangıç yıllarında, 18 Mayıs 1977'de **Haki KARER** yoldaş, sömürgeci Türk rejiminin oluşturduğu ajan bir örgütlenme olan "Sterka Sor" tarafından katledildi. Bu bağımsızlık yolunda, Mayıs ayında ilk dökülen kan oluyordu. Aynı şekilde **Haki** yoldaşın ölümsüzlük olayı, henüz başlangıcında olunan bağımsızlık yolundaki yürüyüşün kararını keskinleştiriyor ve bu tarihsel yürüyüşü dönülmez kılıyordu. Bir yıl sonra, 19 Mayıs 1978'de, **Haki** yoldaşın ölüm yıldönümü nedeniyle yapılan afişleme eyleminde, bu kez Kürt feodal-komprador çetelerince **Halil ÇAVGUN** yoldaş katlediliyordu. Sömürgeci Türk rejimi ve onun gönüllü işbirlikçi uşakları olan feodal Kürt egemenleri, gün yüzüne henüz çıkmış bağımsızlık umudunu filizlenmeden imha etmeye yöneliyorlardı. Bağımsızlık mücadelesini başlatan genç Kürdistanlı önderler, Mayıs ayında, bu saldırılara karşı direnişi geliştirme kararlılığına ulaşıyorlardı. Ve bu kararlılığın zirvesini, 27 Kasım 1978'de PKK'nin kuruluşu oluşturacaktı.

Bir dönem sonra, Kürdistan ve Türkiye'de gelişen devrimci ve toplumsal muhalefet karşısında çözümsüz kalan sömürgeci rejim, ordusunu yönetime getirmekte çare arıyordu. Yıl 12 Eylül 1980. Askeri faşist yönetim estirdiği terörle "Misak-ı Milli" sınırlarında karanlık yılları başlatarak, toplum üzerine baskı ortamını egemen kılıyor ve onun devrimci öncülerine şiddet temelinde acımasızca yöneliyordu. Devrimcileri tıka-basa doldurduğu cezaevlerinde ise işkencenin her türlüsünü uygulayarak, devrimci hareketleri buradan yok etme planını önüne koyacaktı.

Partimiz, bu askeri-faşist darbenin öngününde Ortadoğu sahasına taktiksel olarak geriye çekilmişti. Ancak askeri-faşist yönetim, PKK'yi cezaevlerinde bitirmek için var gücüyle PKK'li savaş esirlerine acımasızca yönelecekti.

Bu nedenle, PKK'nin cezaevlerinde temsil edilmesi büyük önem taşıyordu. PKK'li savaş esirleri bunun bilincinde olarak, PKK üzerinde oynanan, O'nu bitirmeye yönelik oyunları boşa çıkarmak için arayışlar içerisine girerek, teslimiyet ve ihanet ortamını yırtacak direniş yolunu arıyorlardı. Çünkü direniş, mevcut karanlık ortamda yaşamak ve kazanmaktı; PKK'ye yönelik imha oyunlarının boşa çıkarılması da direnişle mümkün olabilecekti. **Mazlum DOĞAN** yoldaş, 21 Mart 1982'de bedenini feda ederek direnişin yolunu açıyordu. Bir ayı aşkın süre sonra ise 17 Mayıs 1982'de Dörtler **(Ferhat KURTAY, Eşref ANYAK, Mahmut ZENGİN, Necmi ÖNER)** eylemi direniş ateşini alevlendirecekti. Tarihte ender rastlanan bir fedakarlıkla bu eylemi örgütleyenlerden **Ferhat KURTAY**, arkadaşlarıyla birlikte alevler içinde yanıyorken, diğer yoldaşlarına, ***"Direniş ateşini söndürmeyin, alevlendirin"*** diyecekti; bundan böyle direnişin sürekli kılınması için.

PKK militanı **Abdülkadir ÇUBUKÇU** yoldaş ise, 2 Mayıs 1981'de Arnun Kalesi'nde Filistinli savaşçılarla İsrail siyonizmine karşı omuz omuza savaşırken şehit düşüyordu enternasyonalizm uğruna. O, enternasyonalizm geleneğine, Kürdistan'dan kan vererek güç katıyordu.

Partimizin yurtdışında hazırlıklarını tamamlayıp, ülkeye dönüşü başlattığı bir dönemde, hakimizin birliğini gerçekleştirme çabalarını da yürütüyordu. Güney Kürdistan'da I-KDP ve YNK-IKP arasındaki çatışmaları sona erdirmek için girişimlerde bulunur. 2 Mayıs 1983 günü PKK-MK Üyesi **Mehmet KARASUNGUR** yoldaş, çatışmaların sonuçlandırılması için I-KDP karargahında görüşmelerde bulunuyorken, YNK-IKP saldırısı sonucu **İbrahim BİLGİN** yoldaşla birlikte şehit düşer. **Mehmet KARASUNGUR** yoldaş, 2 Mayıs'ta, halk birliğimize sıkılan kurşunlara hedef olurken bile son nefesine kadar birlik çağrılarını haykıracaktı.

1 Mayıs 1985 tarihinde **Ramazan KAPLAN** ve **Abdulkadir BİÇİM** yoldaşlar, bir çatışmada ağır yaralı olarak Türk ordu birliklerince ele geçiriliyorlar ve daha sonra işkence merkezlerinde konuşturulamadıkları için, uluslararası alanda anlamı birlik, dayanışma ve mücadele olan bu günde katlediliyorlardı. Aynı şekilde bu yılın Mayıs ayında, Bozova direnişiyle **Sabri GÖZÜBÜYÜK, A. Kamber DEMİR, Mehmet YEŞİLLER, Hacı Ahmet YAPICI ve İmam Hüseyin COŞKUN** yoldaşlar, faşist Türk devletinin yürürlüğe koyduğu "Pişmanlık Yasası"na büyük darbe vuruyorlardı. 21 Mayıs'ta büyük bir kahramanlık örneği sergileyerek, "Teslim ol" çağrılarına direnişle karşılık vereceklerdi.

Yine Kürdistan halkının genç bir savaşçısı olan **Salman KAVAL** yoldaş da, 1986'nın 1 Mayıs'ında şehit düşüyordu.

22 Mayıs 1986 günü, Çırav Dağı'nda Partimizin militanları ile sömürgeci ordu birlikleri arasında çıkan çatışma saatlerce sürer. Bu eylem, sömürgecilerin, 28 Mart 1986 günü **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın şehit edilmesiyle Bahar Atılımının önüne geçebileceği umutlarını boşa çıkaracaktı. Aynı şekilde düşman birliklerine onlarca kayıp verdirilerek **Mahsum KORKMAZ** yoldaşın intikamı da alınıyordu. Ve bu çatışmada Partimizin militanlarından **Abdulkadir HANÇER, Ekrem GÜVEN, Ali ZİNAR ve Abdullah ACAR** yoldaşlar şehit düşerek, bu yılda da Mayıs'a kızıllık katacaklardı.

Kürdistan direniş tarihine, 25 Mayıs 1987 günü yeni bir kahramanlık sayfası eklenecekti. 12 Eylül askeri-faşist rejiminin, Kürdistan'ın özellikle yeni dönem silahlı mücadelesine kapalı tutmaya çalıştığı alanlardan biri de Adıyaman'dı. **Mustafa ÖMÜRCAN** yoldaş bir grup yoldaşıyla birlikte, başta Adıyaman ve Maraş olmak üzere, diğer çevre alanlara yönelir. Bu ARGK grubunun bölgeye ulaşmasıyla birlikte, yöre halkında sevinç ve umut, düşman güçlerinde ise büyük panik ve korku gelişecekti. Düşman var gücüyle PKK militanlarına yönelir; ve çıkan çatışmada büyük bir direnişle düşmana ağır darbe vurulur. Bu kahramanca direnişte **Mustafa ÖMÜRCAN** ve birlikte şehit düşen **İbrahim DEMİR, A. Rahman KORKMAZ, Mithat DEMİRCİ** ve **Firaz** yoldaşların kahramanlık anısı, yöre insanlarında güçlü bir güven ve etki yaratarak düşmanın bölgede geliştirdiği pasifikasyonu parçalayacaktı.

Sömürgeci Türk devleti, 1987 yılını, ulusal kurtuluş mücadelemizden aldığı büyük darbelerle kaybettiğinden dolayı, tüm güçleriyle 1988'e hazırlandı. Hiçbir dönemde olmadığı kadar yoğun önlemler geliştirildi. Her ne pahasına olursa olsun, Partimizin boyutlandırdığı savaşa karşı sonuç alacaktı! Türk ordu birlikleriyle, biri Benevok'ta PKK-MK Üyesi **Ahmet KESİP**, diğeri ise Derik'te PKK-MK Üyesi **M. Emin ASLAN** yoldaşlar komutasında, Mayıs ayında iki büyük çatışma yaşandı. Her iki çatışmada da göğüs göğüse saatlerce süren bir direnişçilik örneği sergilendi. 1 Nisan Bagok muharebesinden sonra, bu iki büyük çatışmayla da, TC beklentilerinin hayal olduğu kanıtlanıyordu. 1988 yılında da PKK'nin zafer hanesine yazılması için, Benevok'ta **Ahmet KESİP, Osman SARIKUŞ, Sultan YAVUZ, İhsan ÇIRKAN, A. Ekber LAÇİN, M. Nezir ALAGÖZ, Ömer ALAGÖZ, Fehim ÖPENGİN** ve **Salah DERVİŞ**, Derik'te ise **M. Emin ASLAN, Nihat ÇERİ, Abdülmecit TOKYAY** vd. iki yoldaşlar ölümün üzerine kahramanca yürüyeceklerdi.

Görüldüğü gibi, ulusal direniş tarihimizde her yılın Mayıs ayında önemli boyut olan gelişmeler yaşanmıştır. Her yılın Mayıs ayında şehit düşen çok sayıdaki yoldaşımız da; Mayıs kızıllığına kanını katmış ve onun enternasyonalist geleneğini daha da güçlendirerek yaşatmıştır. Böylece de kan denizinin ufkunda doğacak zaferi daha da belirginleştirmiştir Mayıs şehitlerimiz.

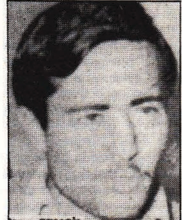
Uluslararası alanda enternasyonalist dayanışmanın boy verip geleneksellestiği **Mayıs ayı şehitlerimiz!** Topraklarına döktüğünüz kızıl kanlarla Kürdistan'da da enternasyonalizm cephesi yarattınız; ufkundan zaferin doğacağı kan denizine bağımsızlık ve özgürlük ırmağını akıttınız. Böyle bir inanç, azim ve büyük fedakarlıkla ölümün üzerine üzerine yürüdünüz ve onun Kürdistan halkı üzerindeki ölü topraklarını şiddetli bir kasırga gibi dört bir yana savurarak yok ettiniz. Bağımsız ve özgür Kürdistan idealine yürümede bizlere güç, cesaret ve azim vererek kahramanlığı öğrettiniz. Bu yolu sürekli aydınlatan ve sönmeyen bir meşale oldunuz. Sizleri büyük ölümsüzlüğe yükselten kutsal değerleriniz temelinde çağı yakalamak için hiçbir koşulda hiçbir güç ve zorluğa boyun eğmeden direniş ve isyan bayrağını yükselterek, temsilciniz Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş ve eseriniz PKK ile yürüyeceğimizi, anınıza bağlılığın bir gereği olarak kabul edeceğimize bir kez daha söz veriyoruz....

Türkiye halkının direnişçi önderlerini ölümsüzlüklerinin yıldönümünde anıyoruz

Deniz GEÇMİŞ

İbrahim KAYPAKKAYA

Hüseyin İNAN

Sinan CEMGİL

Yusuf ASLAN

Alpaslan ÖZDOĞAN

Kadir MANGA

Hüseyin CEVAHİR

KÜRDİSTAN ULUSAL KURTULUŞ MÜCADELESİ, FEDERAL ALMAN DEVLETİNİN SALDIRILARI VE PKK DAVASI

TÜRKİYE VE ALMANYA ARASINDAKİ İLİŞKİLERİN BUGÜNKÜ DÜZEYİ

Almanya ve Türkiye arasında yoğunlaşan ekonomik ilişkilere bağlı olarak, askeri, siyasi, diplomatik ve kültürel alanlarda da ilişkilerin yoğunlaştığını görmekteyiz. Günümüzde Almanya ve Türkiye arasındaki ilişkilere baktığımızda bu yoğunlaşmanın büyük boyutlara ulaştığı görülmektedir.

Ekonomik ilişkiler günümüze doğru nasıl yoğunlaşıp, gelişmişse; askeri ilişkiler de benzer bir gelişme göstererek günümüzde en üst boyutlara ulaşmıştır. Alman egemenlerin 100 yıl sonra yeniden Türk egemenleriyle ilişkileri bu derecede geliştirmelerinin temelinde yatan neden, Almanya'nın **"Doğuya Açılım"** politikasını yeniden canlandırma isteğinden kaynaklanmaktadır. Almanya Doğuya bir sıçrama yapabilmek için Türkiye ayağına basmak istiyor. Bu amaçla Türkiye'ye yönelik olarak artan ekonomik yatırımlara girişmeye başladı. Son 4 yıl içerisinde, Almanya'nın Türkiye'deki yatırımlarının sayısında büyük bir artış meydana geldi. Bu artış, öyle karşılıklı ilişkilerin yoğunlaşması temelinde olmayıp, tek yanlı olarak Almanya'nın girişimlerinin büyük miktarda yükselmesi temelinde olmaktadır.

Son aylar içerisinde, Alman firmalarının Türkiye'deki yatırımları hızından hiçbir şey kaybetmeden devam etti. Bunun bir sonucu olarak da Almanya, İstanbul'da Alman Sanayi Ürünleri Fuarı açmaya karar verdi. Böyle bir fuarın açılması bile, ilişkilerin vardığı düzeyin ne kadar ileri olduğunu göstermeye yetmektedir.

Alman tekellerinin Türkiye'de yoğunlaşan yatırımlarının, sadece ekonomik girişimlerle sınırlı kalmayacağı açık olan bir durumdur. Almanya'nın Türkiye'deki sömürü kaynaklarının güvenliğini sağlamak için, askeri, diplomatik, siyasal ve kültürel alanda da girişimlerde bulunması emperyalizmin sömürgecilik siyasetinin bir gereğidir. Yine, Almanya'nın sömürgecilik politikasından da çok iyi bildiğimiz gibi, "Prusyalı subay ile Prusyalı tüccar, sanayici" hep birbirini izlemiştir. Birinin girdiği yere diğeri de girmiştir. Hatırlanacağı gibi, Osmanlı İmparatorluğuna önce Prusyalı subaylar gelmiş, peşinden Alman silah tekelleri, bankaları ve diğer kuruluşları gelmiştir. Bu yöntem, Alman emperyalizminin yeni sömürge alanları ele geçirmede izlediği yöntem olmuştur.

Günümüzde de benzer bir yönelimi görmekteyiz. Alman tekellerin Türkiye'deki yatırımları arttıkça, Alman askeri girişimlerinin sayısında da parlak bir artış meydana gelmektedir. Bu ilişkiler diğer alanlarda da kendisini göstermektedir. Almanya'nın Türkiye'nin en büyük ihracaat ve ithalat ilişkisinin olduğu ülke olması Almanya'yı her alanda Türkiye'nin en büyük destekçisi haline getirmiştir. Denilebilir ki, Alman emperyalistleri bugün faşist Türk devletini "kraldan daha çok kralcı" bir yaklaşımla desteklemekte, ayakta kalabilmesi için çaba sarfetmektedir.

Almanya, Türkiye'yle yoğunlaşan ekonomik, siyasi, askeri vd. ilişkilerinin yanısıra, NATO içerisindeki işbölümü gereğince de Türkiye'yle ilgili masanın başına getirilmiştir. NATO Genel Komutan Yardımcısı olan Alman General Gerhard Schmuck bir açıklamasında, Almanya'nın üstlendiği bu görevi şöyle dile getirmiştir: *"1979 ilkbaharında Bahama adalarında Başkan (Helmut Schmidt-SPD) ile görüşen Başkan Carter, kendisinden 'Türkiye'ye yardım' konusunda önder rolü Almanya'nın almasını istemişti."* Yapılan bu işbölümü gereği olarak da, Almanya NATO içerisinde Türkiye masasının şefliğine getirildi. Aradan geçen süreçte, Almanya'nın üstlendiği bu role uygun olarak Türkiye'ye yardımlarını arttırdığını görmekteyiz.

Günümüzde Türk-Alman ilişkilerinin vardığı düzeye baktığımızda gördüğümüz durum, I. Dünya Savaşı öncesindeki ilişkilerden çok daha ileri bir düzeye yükseldiğidir. Almanya emperyalizmi, tarihi tecrübelerinden de ders alarak, Türk faşist cuntasına büyük bir desteğin sahibi olarak, günümüzde de ortaya çıkmıştır. Almanya emperyalizmi, 12 Eylül askeri faşist darbesinin gerçekleşmesi ardından Türkiye'ye yönelik girişimlerini büyük oranda arttırdı.

1980'den itibaren Almanya'dan Türkiye'ye yönelik olarak askeri yardım akmaya başladı. Hamburg Limanından "Türkiye'ye yardım "adı altında sürekli bir şekilde askeri malzeme yola çıkarıldı. En az haftada bir kez Türkiye'ye bu tür gemiler gönderildi. Gönderilen malzemeler arasında tank, helikopter vd. askeri malzemeler bulunmaktadır. Bunların yanısıra, finansmanını Almanya'nın karşıladığı bir dizi savaş gemisi, Hamburg Limanında Türkiye için inşa edildi. Bu savaş gemilerinin %70 finansmanı Alman askeri yardım fonundan karşılanırken, %30'luk bölümüyse Deutsche Bank başkanlığı altındaki bir banka konsorsiyomu tarafından üstlenildi.

FAC'ın 1980 askeri faşist darbesi sonrasında Türkiye'ye verdiği askeri yadımın miktarı yıllık 400 milyon DM'yi buluyor. Uzun vadeli ve düşük bir faizle verilen bu krediler, Türkiye'nın hem ekonomik ve hem de askeri olarak ayakta kalabilmesi için önemli bir destek anlamına gelmektedir. 1982 yılında Almanya Türkiye'ye 100 adet "Starfighter" uçağı ile 12 Adet helikopter verdi. Geçtiğimiz yıl içerisinde, FAC'ın Türkiye'ye verdiği askeri yardımın miktarında büyük bir artış meydana geldi. Türkiye'ye 150 Leopard-1 tankı, 8 tank kurtarma aracının yanısıra 580 milyon marklık askeri yardım da yapan FAC Türkiye'ye 762 adet modern savaş helikopterinin satışını da planlıyor.

Almanya'nın, bu şekilde yoğun bir askeri yardım gerçekleştirmesi, Türkiye'yle artan ilişkilerini de göstermesi bakımından önemlidir. Almanya, Türkiye'yi muhtemel her türlü gelişmeye karşı ayakta tutmayı amaçlıyor. Lothar Reuhl "Europäische Wehrkunde" (Avrupa Savunma Bilgileri) adlı derginin 2/81 numaralı sayısında, Almanya'nın Türkiye'nin ayakta kalma çabalarına hangi yönde destek olması gerektiğini şöyle yazıyordu: *"Türkiye topraklarının bir bölümünü,* örneğin, Kürdistan'ın, Türkiye'den *koparmaya yönelik çaba da..., Ortadoğu ve Atlantik Paktı alanları arasında bulunan mevcut gizli Jeopolitik ilişkiyi bir kızgın çatışmaya dönüştürebilir ve buna denk düşen sonuçlar doğurabilir... II. Dünya Savaşından bu yana ilk kez Batı Avrupa veya Batı Avrupa devletleri Yakın ve Ortadoğu'da kendi bağımsızlıklarını korumada tekrar potansiyel bir müttefik olarak ve özellikle de yabancı bir tehlikeye veya içerden darbeye karşı da ortaya çıkmaktalar... Stratejik alandaki meydan okuma gözardı edilemez. Dünyanın bilinen en büyük petrol rezervleri politik alanda güvencesi olmayan ve sosyal alanda hareketli topraklar olan körfez bölgesinde bulunmakta ve varlık koşullarından olan petrol ile sermaye akımı devrimci değişimlerin tehditi altındadır..."* Bu görüşe benzer bir görüşü, SPD milletvekili ve NATO siyasi komisyonu sözcüsü Peter Cortier de belirtti.

Bu açıklama ve değerlendirmelerden de görüldüğü gibi, Almanya NATO için önemi giderek artan Türkiye'ye yönelik ekonomik, askeri yardımını bölgenin giderek hassaslaşan dengesini kendi lehine sürdürmek için yoğunlaştırmaktadır. Bu çabalarında Almanya'yı tek başına ele almamak gerekir. NATO, Almanya'nın bu girişimlerinin planlayıcısı ve yönlendiricisidir. Bu nedenle, Alman-Türk ilişkilerini NATO'nun Ortadoğu'daki hesaplarından ayırmamak gerekir. Almanya'nın bu ilişkilerdeki ayırıcı özelliği, Türkiye vasıtasıyla bölgeye daha yakın bir alanda konumlanmak; geçmişte olduğu gibi bugün de Türkiye'nin kalkanı arkasında bölgeye uzanmak isteğidir. Yine, NATO içerisinde Türkiye masasının şefliğini üstlenmesidir.

Türkiye'yle FAC arasında 28.09.1987 tarihinde imzalanan 16. Antlaşma gereğince, Almanya her 18 ayda bir Türkiye'ye 130 milyon marklık askeri yardım yapacaktır. Bu miktara, Almanya'nın verdiği diğer yardımları da ekleyince ortaya çıkan miktarın yüksekliğinin hiç de azımsanmayacak bir boyutta olduğu kendiliğinden anlaşılır.

1985 yılındaysa Almanya bütçesine eklediği özel bir maddeyle Türkiye'ye verdiği yardımın miktarında büyük bir artış meydana getirdi. Bu Türkiye'ye verilen askeri yardımın miktarını birkaç kez katladı. 1984 yılında 140 milyon mark civarında planlanan askeri yardım miktarı 274 milyon marka yükseltildi. Yine AT'ye Türkiye'nin katılma koşullarından biri olan "serbest dolaşım" hakkında Türkiye'nin vazgeçilmesi karşılığında Almanya, 600 milyon markı vermeyi taahhüt etti. Yapılan görüşmeler sonucu, faşist Türk cuntası Avrupa'daki işçilerin "serbest dolaşım" hakkından vazgeçerek, Almanya'nın taahhüt ettiği yardım miktarını aldı.

FAC bunun dışında, Türkiye'de ve Kürdistan'da askeri amaçlı yol yapım çalışmalarını da hızlandırdı. Almanya, bu yönlü çalışmalarına 1984 yılı sonu ile birlikte hız verdi. 1984 yılı 15 Ağustos'unda Kürdistan'da silahlı direniş mücadelesinin yükselmesi karşısında Almanya'nın askeri amaçlı yol yapımına ağırlık vermesinin nedenleri anlaşılırdır. FAC, milyonlarca markı, yeni demiryolu yapımı, karayolu inşaatı ve ordunun iletişim sistemini düzenlemek için bu tarihten itibaren Türkiye'ye akıtmaya başladı.

Demiryolu ağının geliştirilmesi için, silah ticareti yapan Krauss--Maffei, Siemens ve BBC firmaları; iletişim sisteminin modernizasyonu için de Siemens firması çalışmalara katıldılar. Bunun dışında Alman çelik endüstrisinin devi olan Krupp, Türkiye'nin Arifiye mıntıkasında ayda 30 savaş tankının tamir edilebileceği, Avrupa'nın en modern tank-tamir atölyesini kurdu. 1984 yılındaysa aynı bölgede tank paletlerini üreten bir fabrika işletmeye açıldı. Ayrıca Kayseri ve Kırıkkale'de de askeri amaçlı yeni yatırımlar yapıldı. Kayseri'de pervaneli uçaklar için açılmış olan motor revizyon fabrikası yeniden revize edilerek, genişletildi. Kırıkkale'deyse Leopard-1 tankları için top üreten fabrika kuruldu. Bütün bu yatırımlar, FAC'ın büyük katkılarıyla gerçekleştirildi. Bunun dışında Mercedes firması, Niğde'deki tesislerini genişleterek, yeni motor üretimine geçti. Bu gelişme sonucu sermayesini iki katına, (16 milyardan 32 milyara) çıkaran Mercedes firması, yatırımların çapını genişletti. Bunların dışında, Krauss-Maffei firması Türk Ercan-Holding'le, panzer fabrikasının kurulması üzerine de anlaşmaya vardı.

Askeri alanda yoğunlaşan bu ilişkiler, günümüze doğru artan bir hızla devam etti. Almanya emperyalizmi, faşist Türk cuntasına sunduğu desteği, askeri amaçlı yatırımlarla daha da önemli boyutlara ulaştırdı. Serxwebûn'un Nisan 1988 (76.) sayısında yayınlanan Dieter Falk imzalı yazıda bu konuda şunlar yazılıyor: *"Kasım 1984'de FAC adına Federal Meclisin CDU Savunma Komisyonu Çalışma Grubu Başkanı Klaus Francke'nin, eski NATO askeri komisyonu Başkanı emekli General J. Steinhoff'un ve Federal Meclis Dışişleri Komisyonu üyesi SPD milletvekili Peter Wurz'un de katıldığı, Türk Endüstri ve Mal Borsası Birliği tarafından organize edilen, bir Alman-Türk savunma semineri yapıldı. Yine, Şubat 1987'de Ankara ve İstanbul'da bir 'Alman High-Technology Semineri' gerçekleşti. Askeri darbeden sonraki yıllar da, —elde bulunan belgelerden anlaşıldığı üzere— sınır ve polis karakollarındaki kompüterler, 'şüpheli' kişilerin videodan takibi, sendikal kitle gösterilerinin videoya çekimi gibi konularda, Türk polisinin teknolojisi Alman yardımı ile birçok noktada 'Batı standartları' düzeyine getirilmiştir. Nihayet Nisan ayında da Hannover'deki Messe AG (Fuar Anonim Şirketi) yine silahlanma ve teknoloji firmalarının ağırlıklı yer aldığı bir Alman Endüstri fuarını Türkiye'de ilk kez kendi hesabına organize etti. Hemen ardından, 28.04. ile 01.05. tarihleri arasında 15 FAC firmasının katıldığı uluslararası IDEA-87 Ordu Fuarı bir 'German Street' pavyonu ile başladı. Türk kurmay subaylarının elit kesiminin yanısıra IDEA-87 fuarının 'özel seminerine' şu konuşmacılar katıldı. Tümgeneral Wolfgang Altenburg, Hamburg'daki HDW firmasını temsilen Udo Ude, Blohm & Vass firmasını temsilen Karl-Otto Sader, AEG adına Dr. Karl Fischer, Krupp'tan bir temsilci vs. Fuar açılışının hemen öncesinde de Federal Almanya Cumhuriyeti Ordu Yayınevi 'Mönch' her üç ayda bir düzenli çıkacak olan 'Savunma ve Havacılık' adlı bir Türk silahlanma dergisinin ilk sayısını yayınladı."*

Uzun olarak aktardığımız bu pasajdan da görüleceği gibi, Almanya Türkiye'ye özellikle de askeri alanda büyük bir yatırım atağıyla girmiştir. Alman askeri malzemelerinin Türk ordusunda kullanılması için FAC her türlü yola başvurmaktadır. FAC'ın askeri yardımlarının, 15 Ağustos 1984 sonrasında büyük bir artış göstermesi, verilen askeri yardımın esas nedenlerinin neler olduğunu da göstermek bakımından oldukça önemlidir. FAC, yardımları, her ne kadar NATO çerçevesinde verdiğini belirtiyorsa da bu, FAC'ın faşist Türk devletinin, Kürdistan'da yürüttüğü savaşa direkt katılması anlamına gelmektedir. Hatta, Almanya sadece askeri yardımla yetinmeyip, Türkiye'ye daha fazla asker göndererek de bu katkısını ortaya koyuyor. Türkiye'de yapılan NATO manevralarına, en fazla asker gönderen ülke Almanya'dır. Almanya'nın son yıllarda fazla sayıda asker göndermeye başlaması, NATO içerisindeki rolüne de denk düşen bir durumdur. NATO askeri manevralarına Almanya'nın yaptığı asker katkısının sayı olarak sürekli artış göstermesi, gerektiğinde Almanya'nın askeri gücüyle de Türk faşist cuntasının yanında olacağını göstermektedir.

Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemize karşı kullanılan köy korucuları olsun, özel timler olsun, bu karşı-devrimci birliklerin donatılıp, eğitilmesinde de Almanya önemli bir rol oynamıştır. Köy korucuları "Heckler&-Koch" firmasınca üretilen G-3 silahları ile donatılırken, GSG-9 diye de bilinen Federal Alman Sınır Koruma birlikleri, oldukça yüksek sayıda özel tim elemanını eğittiler. FAC, operasyonlarda kullanılmak maksadıyla, her birinin değeri 10. bin DM olan 11 Alman polis köpeğini de Türkiye'ye gönderdi. Kısaca, FAC faşist Türk cuntasının bütün askeri ihtiyacını karşılar bir düzeye geldi.

FAC'ın Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesine karşı, Türk ordusunu mordernize etme çabaları kuşkusuz bunlarla bitmiyor. Bu çabalara yeni girişimlerin de eklendiğini belirtmek gerekir. Almanya savaş helikopterleri ve pilotsuz keşif uçaklarını Türkiye'ye satmak için yeni girişimlerde de bulunuyor. Örneğin, Turgut Özal Almanya ziyaterinde, MBB ve "Dornier" firmalarının tesislerini gezerek, yeni askeri malzeme alımı için girişimlerde bulundu.

"Informations Büro Türkei"ın yayınladığı belgelerden ortaya çıkan diğer bir gerçekse, FAC'ın Kürdistan'da uçakların kalkış ve iniş pisti olarak kullanılabilecek, autobahn yapımını da üstlenmesidir. Yayınlanan belgelerde bu durum şöyle duyuruluyor. *"Diyarbakır ve Gaziantep arasında inşa edilebilecek bir autobahn işi de bir Batı Alman yol yapım firmasına verilmiştir, zira bilindiği gibi, Alman autobahnları savaş koşullarında en iyi şekilde denenmiştir."* Bu yapılacak olan autobahn'ın Frankfurt Havaalanındaki "Startbahn West" (Batı kalkış pisti) ile aynı standartlarda inşa edilmek istenmesi, bu otoyol yapımının gerçek amacının ne olduğunu da çok açık bir

şekilde ortaya koymaktadır. Ergani-Diyarbakır arasındaki otoyol'un da Frankfurt Havaalanındaki pistlerin standartlarıyla inşa edilmesi, FAC'ın bu otoyol yapımından hangi amacı güttüğünü çok açık bir şekilde göstermektedir.

Benzer otoyol girişiminin parçalar halinde de olsa, Hakkari ve başka mıntıkalarda da inşa edildiği dikkate alındığında, temelde yatan nedenler kendiliğinden anlaşılacaktır. Faşist Türk devleti Ankara-İstanbul gibi büyük şehirler arasında daha otoyol açamamışken, Kürdistan'da her birinin genişliği 100 metre olan bir dizi otoyol inşaatı gerçekleştirmiştir. Bu autobahnların inşa edilmesi, savaş uçaklarının pist ihtiyacını karşılamak içindir. Bu pislere hangi durumlarda gereksinim duyulacaktır? Bir savaş durumunda. NATO ve Türk uçakları bu pistleden yararlanarak, savaşa katılacaklardır. Bu pistler, sadece bir bölgesel savaş durumunda değil, bölgenin çeşitli odaklarındaki savaşlarda da kullanılmak isteniyor. Kürdistan'da faşist Türk sömürgeciliğine karşı gelişen ulusal kurtuluş mücadelesine karşı bu pistlerin önemli bir hareket alanı oluşturacağı da açık olan bir durumdur. Son yıllarda bu türden autobahn yapımına hız verilmesinin esas nedeni de, Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesidir.

FAC, NATO manevralarına daha fazla sayıda asker göndermeye başlamasıyla birlikte faşist Türk devletine insan gücü olarak da açık bir destek sunmaktadır. NATO manevralarının zamanlama olarak Türkiye'nin Güney Kürdistan'a yönelik operasyonlarına ya da Kürdistan'da yoğunlaştırdığı açık saldırı ve katliamlarına denk düşmesi, böylesi bir desteğin varlığını da göstermektedir. FAC'ın bu manevralara her yıl artan bir şekilde katılması, Alman emperyalizminin faşist Türk devletine sunduğu açık desteğin de bir göstergesidir. Haziran 1987'de yapılan "Aurora-Express" manevralarına 1000 dolayında Alman askeri katıldı. Ayrıca "Jubo-Geschwader 43" adlı hava filosu da Diyarbakır'a aktarıldı.

FAC ile TC arasında askeri alandaki ortak girişimlerin bir diğeri de Konya yöresinde gerçeleşirilmek isteniyor. Konya yöresinde alçak uçuşlar, panzer manevraları için üs açma yönünde FAC'la TC arasında halen görüşmeler devam ediyor. Konya'da inşa edilmesi düşünülen üs; Belçika topraklarının 1,5 katı büyüklüğünde. Bu üs'te, alçak uçuşları yapmaya elverecek donanım, panzer manevraları için saha ve en az 2000 Alman askeri bulunacak. Çok geniş bir alanda inşa edilecek olan bu üssün, kime karşı kullanılmak isteneceği de açık olan bir durumdur. FAC böyle bir üssü inşa etmekle, Kürdistan'a ve Körfez bölgesine müdahalede çabuk davranabileceği yakın bir alana da konumlanmış oluyor.

Geçtiğimiz yıl ve bu yıl sömürgeci basında sık sık işlenen diğer bir husus da, Almanya'da Türk-Alman ortak tugayının oluşturulma çabalarıdır. Almanya'daki işçilerin askerliğini Türk ordusu içerisinde değil de Alman ordusu içerisinde yapmasını planlayan bu girişim henüz uygulamaya konulmamış olsa da nabız yoklaması şeklinde karşılıklı açıklamalar sürdürülüyor. Faşist cunta Türkiyeli ve Kürdistanlı emekçileri, Avrupa emperyalistlerine çok düşük ücretler karşılığında satmakla yetinmeyip, şimdi de Alman ordusuna asker olarak vermeyi düşünüyor. Avrupa'nın diğer ülkelerindeki işçilerin bu ordu içerisine alınıp, alınmayacağı hususu henüz açıklık kazanmamakla birlikte, böyle bir planın uygulamasının, FAC ile TC arasındaki askeri ilişileri daha da ilerleteceği açık olan bir durumdur.

Günümüzde FAC ile faşist Türk cuntası arasındaki ilişkilerin düzeyine baktığımızda, hemen tüm alanlarda karşılıklı çabaların yoğunluğunu görmekteyiz. FAC, faşist Türk devletine her alanda büyük bir destek sunmaktadır. Verilen desteğin en büyük bölümü, bugün askeri harcamalara gitmektedir. Almanya, askeri alanda verdiği büyük desteği, kendi ekonomik girişimlerinin geleceğini korumada kullanılacak alanlara yapıyor. Bugün faşist Türk devletinin varlığını tehdit eden biricik mücadele Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş mücadelesidir. O halde, Almanya'nın tüm çabası da bu mücadelenin bastırılmasına yönelik olacaktır.

FAC'ın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine düşmanlığı, TC'ye verdiği ekonomik, siyasi, askeri vd. destekle sınırlı değil. FAC, halkımızın düşmanı Irak faşist rejimine sunduğu büyük ölçeklerdeki askeri yardımlada bu düşmanlığını sürdürüyor. Irak faşist rejimine büyük miktada silah satmanın yanısıra, kimyasal silahları da vererek, halkımızın son 50 yılın en büyük katliamına maruz kalmasına sebebiyet vermiştir. Faşist Saddam rejiminin Halepçe'de kullandığı kimyasal silahların üretilmesinde Alman firmaları büyük bir rol oynamışlardır. Aynı zamanda kimyasal silahların gönderilmesinde Alman devletinin oynadığı rol küçümsenmezdir.

Irak faşist rejimine kimyasal silahları veren firmalardan bazılarının adları söyledir: WET-Water Engeneering Treating-Hamburg, Krauskopf GmbH-Hamburg, Karl Kolb GmbH-Dreieich Buchschlog, Rhein Bayern Fahrezeugbau-Kaufbeuren, Preussag AG-Hannover, Firma Herbiger-Ludwigshafen, Hammer, Quast, Klöckner Industrieanlagen-Duisburg, Deutsche Babcock-Oberhausen, Messerschmidt Bölkow Blohm-Ottobrunn, Gildemeister Projecta-Bielefeld, Integral Sauer Informatic-Neumünster, Bundesamt für Wirtschaft-Eschborn, Deutsche Bank AG, Deutsche Genossenschaftsbank, plato, Kühn-Neustadt, Sigma Chemie-Überhaching, Mosbach/Lohrbach-Heidelberg, Merkur Spedition-München vd. Bütün bu firmalar, faşist Saddam rejiminin halkımıza karşı kullandığı kimyasal silahların elde edilmesine katkıda bulunmuş, bizzat silahları üretmişlerdir.

1925 Cenevre konvansiyonuyla kimyasal silahların kullanımı yasaklanmıştır. Faşist Saddam rejimi ve FAC'da bu konvansiyona katılmış ve imza atmışlardır. Ancak bu uluslararası sözleşmenin gereklerini yerine getirmeyerek, faşist Saddam rejiminin kimyasal silahlar elde etmesine imkan sağlayan FAC en büyük teröristliği de yapmaktadır. Uydurduğu sahte gerekçelere dayanarak, 16 Kürt yurtseverini hukuk kurallarını çiğnedi diyerek teröristlikle damgalayıp tutuklayan FAC, öte yandan yaptığı büyük teröristliği ise örtbas etmeye çalışıyor. 5 bin insanımızın ölümüne, 10 bininin ağır şekilde yaralanmasına katılan FAC, uluslararası hukuk kurallarını bir kenara atarak, kendi çıkarları elverdiğinde imzaladığı uluslararası sözleşmeleri uygulamayacağını da gösterdi. Bu nedenle, Almanya'nın saldırılarının gerisinde hukuk kurallarına bağlılık ve saygı yoktur. Eğer gerçekten biraz da olsa insan haklarına değer verseydi, kimyasal silahları kullanacağı gün gibi açık olan faşist Saddam rejimine bu silahları satmazdı.

FAC'ın ulusal kurtuluş mücadelemize yönelik kapsamlı saldırılarını daha geniş olarak ele alacağız. Burda bir noktaya dikkat çekmek ve FAC'ın Kürdistan üzerindeki hesaplarını açığa kavuşturmak için bazı hususlara değindik.

12 Eylül faşizmini meşrulaştırma çabasında Almanya'nın rolü

12 Eylül faşist cuntasının iktidara gelmesi ardından, uluslararası kamuoyunda bu faşist rejime karşı büyük bir tepki gelişmeye başladı. Artan tepkiler, 12 Eylül faşist rejiminin uluslararası kamuoyundan daha fazla teşhir olmasını da birlikte getirdi. Faşist rejimin katliamları, cezaevlerinde uyguladığı işkence ve insanlık dışı uygulamalar, teşhirin artmasına yol açtığı gibi, hükümetler düzeyinde tepkilerin gelişmesine de yol açtı. 5 Batı Avrupa ülkesi faşist rejimi uygulamalarından dolayı Uluslararası İnsan Hakları Mahkemesine şikayet ettiler. Fransa, Norveç, Danimarka, Hollanda ve İsveç'in açtığı dava faşist rejimin artan teşhirinin bir sonucuydu.

"... FAC ve TC'nin ilişkilerinin bugün geldiği düzey işte budur: Her alanda Alman emperyalizmiyle, faşist rejimin ortak manevra ve saldırılara girişmesi. Bu nokta, bugün kesinlik derecesinde açığa çıkmış olan bir husustur. Almanya'nın verdiği büyük miktarlardaki ekonomik, askeri destekle yetinmeyip, açık saldırılara girişmesi de bu ortaklığı en açık bir şekilde gözler önüne sermektedir..."

Batı Avrupa hükümetlerinin faşist rejime karşı takındıkları bu tavırlarının nedeni, bunların insan haklarına çok saygılı olmalarından kaynaklanmıyor. Bu devletler, faşist rejimden daha fazla taviz koparmak amacıyla böyle bir yönelim içerisine girdiler. Böylesi bir tavır koymakla hem kendi kamuoyunu idare edecekler ve hem de faşist rejimin üzerinde bir baskı unsuru olarak bu davayı kullanacaklardır. Nitekim bir süre sonra her 5 Batı Avrupa devleti de İnsan Hakları Mahkemesindeki şikayetlerinden vazgeçtiler. Halbuki, faşist rejimin uygulamalarında en ufak bir değişiklik meydana gelmedi. Tam tersine insanlık dışı uygulamaları ve katliamları cezaevlerinde ve dışarıda olduğu gibi; hatta artarak devam etti.

Meydana gelen değişiklik neydi? 15 Ağustos 1984'te Eruh ve Şemdinli baskınlarıyla birlikte PKK silahlı direniş mücadelesini başlatmış, faşist rejimi büyük oranda tehdit eder bir düzeye gelmişti. Bunun sonucudur ki, Batı Avrupa devletleri faşist rejimin geleceğini güvenceye almak için tavırlarını yumuşatmaya göstermelik olarak aldıkları sert tutumdan vazgeçmeye başladılar. 5 Batı Avrupa devletinin İnsan Hakları Mahkemesindeki davalarından vazgeçmeleri, faşist rejimi meşrulaştırma çabalarının önemli bir parçasıdır. 12 Eylül faşist rejimini meşrulaştırma çabalarında Almanya'nın rolünün, bu 5 Batı Avrupa ülkesinden daha farklı olduğunu görüyoruz. Almanya diğer konularda olduğu gibi bu konuda da yine en önde TC'nin yardımına koşmayı bilmiştir.

Almanya, ekonomik, askeri ilişkilerinin yoğunlaşmasına paralel olarak, siyasi ve diplomatik alanda da faşist rejimin imdadına yetişmeyi bilmiştir. Batı Avrupa devletlerinin faşist rejime açık desteklerine rağmen, hiçbir devlet ya da hükümet başkanının Türkiye'yi resmen ziyaret etmeye yanaşmadığı bir dönemde, FAC Başbakanı Helmut Kohl ile FAC Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker Türkiye'ye resmi geziler düzenlediler. FAC Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in Türkiye'yi resmi ziyareti faşist rejimi meşrulaştırma çabalarının önemli bir ayağıdır.

Mayıs 1986'da FAC Cumhur başkanı Richard von Weizsäcker'in Ankara'ya yaptığı ziyaret, geliştirilmek istenen bu çabaların önemli bir parçasıdır. Richard von Weizsäcker, Ankara'yı ziyaret etmekle kalmamış, Türkiye'ye desteğin daha da arttırılmasını istemiştir. Richard won Weizsäcker, 100 yıl önce Kayser Wilhelm'in oynadığı role benzer bir rolü bugün oynayarak, "hasta adam" faşist Türk cuntasını yeniden kurtarma çabalarına öncülük görevini üstlenmiştir. FAC Cumhurbaşkanı ziyaretini II. Wilhelm'den daha geniş bir grupla Ankara ve İstanbul'a yapmış, Osmanlı dönemindeki ilişkileri günümüz koşullarında yeniden canlandırmaya çalışmıştır.

II. Wilhelm, Osmanlı İmparatorluğuna yaptığı geziyle Bağdat Demiryolunun yapımının imtiyaz hakkını almıştı. Weizsäcker'se Almanya'nın ekonomik, askeri vd. alanlarda büyük imtiyazlar almasını sağladı. Bilindiği gibi, 1984 yılı ile birlikte Almanya'nın Türkiye'deki yatırımları büyük ölçekte artmaya başladı. Bu artışta Weizsäcker'in oynadığı rol küçümsenmez bir önemdedir.

Weizsäcker'in ardından faşist Türk cuntasına verilen destek her alanda arttırılarak hızlandırıldı. İlişkiler öyle bir boyut kazandı ki, belediyeler düzeyinde bile ilişki geliştirilmeye başlandı. Sinema, eğitim, spor gibi daha birçok alanda FAC'ın faşist Türk devletine sunduğu destek yoğunlaştı.

FAC Cumhurbaşkanı Richard von Weizsäcker'in Türkiye'ye resmi gezi düzenlediği dönemde, Türk ordusu Kürdistan'da büyük bir vahşet uyguluyordu. Weizsäcker; faşist rejimin uyguladığı bu vahşeti görmezlikten gelerek, TC'ye "demokrasi yönünde önemli adımlar attı." diyerek, açık desteğini ilan etti. Weizsäcker, *"Ziyaretim Türkiye'deki gelişmeleri takdir etiğimizi ve desteklediğimizi belirtmek amacına dönüktür"* diyerek, faşizmin yanında olduğunu da ilan etmekten kaçınmadı. Almanya'nın en büyük gazetelerinden biri olan Süddeutsche Zeitung, Weizsäcker'in gezisini, *"Bizzat kendi varlığı ile faşist cuntaya moral vermeyi hedefledi"* şeklinde yorumladı.

12 Eylül faşizminin bütün dünyada lanetle anıldığı bir dönemde FAC Cumhurbaşkanı'nın, Türkiye'deki gelişmelerin "yanında ve destekleyicisi" olması, Alman emperyalizminin Türkiye'yi ayakta tutmak için üstlendiği rol ile izah edilebilir. FAC, faşist Türk devletini çöküşten kurtarmak, dolayısıyla Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak istiyor. Faşist rejimin diplomatik alanda sıkıştığı bir anda, FAC'ın en üst düzeyde ilişkiye girmesi, TC'ye sunulan desteğin ölçüsünü de gösteren bir örnektir.

Weizsäcker'in gezisini ardından Başbakan Turgut Özal, geçtiğimiz yıl da faşist cuntanın başı Evren Almanya'yı ziyaret etti. Evren'in Almanya'yı ziyareti, FAC ile TC arasındaki ilişkilerin daha da sıklaşmasını birlikte getirdi. Evren'in Almanya gezisinde açıkladığı "komünist parti kurulabilir" biçimindeki görüşü, faşist rejimin geleceği üzerine FAC'la ne gibi ortak çalışmalar yaptıklarına da bir kanıt oluşturmaktadır.

Alman polisi, Evren'in gezisi esnasında çirkin yüzünü bir kez daha gösterdi. Birçok yurtsever ve devrimciye gönderilen mektuplarda Evren'in bölgelerini ziyareti esnasında dışarı çıkmaları yasaklandı. Ayrıca bağlı bulundukları polisliğe giderek, bildirimde bulunma zorunluluğu da getirildi. Bu ve daha başka uygulamalar, FAC'ın Evren şahsında faşist Türk cuntasına sunduğu desteğin somut örnekleridir.

Alman hükümetinin çabaları böylesi birkaç örnekle de sınırlı kalmayacaktır. Alman Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin yönelttiği bir soru önergesine karşı, Kohl hükümeti Türkiye'deki uygulamaları savunacaktır. SPD'nın azınlıkların yaşam koşulları ve hakları, üzerine yöneltiği soru önergesinde, Türk Devletinin uygulamaları konusunda Federal Hükümet'in görüşleri soruluyordu. Buna karşı Federal Hükümet verdiği yanıt da "Kürt asıllı Türklerin azınlık hakları" bulunmadığını söyleyerek, şunları açıkladı: *"TC'nin kurulmasından bu yana, muhafazakar olsun, sosyal-demokrat olsun bütün Türk hükümetleri bir Kürt milliyetçiliği ve bölücülüğünün patlaması tehlikesine karşı çok hassas hareket etmektedirler. Hükümetler bu noktada Türkiye'nin toprak bütünlüğü yönünden bir tehlike görmektedirler. Aşırı Kürtlerin siyasi terör eylemleri Türk hükümetlerinin bu görüşlerini de güçlendirmektedir."* Bu açıklamadan da görüldüğü gibi, Federal Hükümet, faşist rejimin Kürdistan'daki soykırımlarını meşru görüyor, Türk hükümetlerini kızdırmamak için, değil Kürt meselesini, "azınlık sorununu" bile karıştırmamak taraflısı. Hatta, ülkesinden, bu pokitikanın başarıya gitmesi için destek verilmesi gerektiği üzerinde de basa absa duruyor.

Şubat 1986 başında Turgut Özal Alman WDR radyosu ile bir röportaj yaptı. Bu röportajda da Alman hükümetine faşist rejiminin çabalarına destek olunması için açık çağrıda bulunan Özal, Alman Hükümeti'nin açıklamalarıyla çakışan görüşler ileri sürdü. WDR muhabirinin *"Federal Almanya'da çok sayıda Türk yaşıyor. Bu nedenle ülkenizdeki huzursuzlukların bizim toplumumuza yansıması kaçınılmaz oluyor. Bunun önüne geçebilmek için nasıl bir yöntem önerirdiniz?"* biçimindeki sorusuna Özal şöyle bir cevap verdi: *"Şimdi Ülkenizdekiler kimler? Türkiye'ye dönecek olsa, herhalde yargı önüne çıkarılacak birkaç aşırı. Almanya'da size zorluk çıkaranlar onlar. Benim tavsiyem sınırdışı edin, Türkiye'ye gönderin."*

Bu açıklamalar üzerine daha fazla yorum yapmak istemiyoruz. Söylenenlerin kendisi çok açıktır. FAC ile TC, Türkiye ve Kürdistan sahasında yaptıkları işbirliğini ve ortak girişimlerini, başta Almanya olmak üzere, Batı Avrupa sahasında da yürütmek istiyorlar. Karşılıklı yapılan açıklamalarda bu nokta da çakışıyor.

FAC ve TC'nin ilişkilerinin bugün geldiği düzey işte budur: Her alanda Alman emperyalizmiyle, faşist rejimin ortak manevra ve saldırılara girişmesi. Bu nokta, bugün kesinlik derecesinde açığa çıkmış olan bir husustur. Almanya'nın verdiği büyük miktarlardaki ekonomik, askeri destekle yetinmeyip, açık saldırılara girişmesi de bu ortaklığı en açık bir şekilde gözler önüne sermektedir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Mahsum Korkmaz Akademisi'nde yaptığı Nisan Çözümlemeleri'nden alınmıştır:

ALMAN EMPERYALİZMİNİN AÇTIĞI PKK DAVASI VE NEDENLERİ

Baştarafı 1. sayfada

Onların bu gerçeği tarafımızdan devrim ile tehdit edildiğinde buna karşı ilgisiz durmaları elbetteki düşünülemez. Onlar şüphesiz ki bütün devrimci çıkışları daha başlangıcında Türk kaba gücüyle, barbarlığıyla ezmek, devrimci güçleri tasfiye etmek isterler. Daha kendileri el atmadan, vahşi güç, devrimci çıkışı bastırır, sonuç alır inancıyla hareket ederler. Bu durum yalnız Kürdistan ve Türkiye halkı için değil, bütün Ortadoğu için de geçerlidir. Türklük, emperyalizm için iyi bir müttefiktir, köprü başıdır, jandarmadır; üzerine bazı görevler düşerse, iyi bir şekilde yerine getirebilir. Zaten Türk ordusu da biraz bununla övünür. Bu temelde NATO üyesidir. Gönüllü Batı uşağıdır.

Eğer PKK mücadelesi 80'lere doğru tasfiye edilmiş olsaydı ya da 15 Ağustos sonrası silahlı atılımımız bir-iki yıl içinde tasfiye edilmiş olsaydı, böyle bir davanın açılmasına gerek duyulmazdı. Emperyalistler uyanıktır; öyle PKK'ye karşı olmak yerine, onun direnişçi özü üzerinde oyun oynamayı kendileri için daha uygun görür ve PKK üzerinde daha iyi hesap yaparlardı. Örneğin; bu geliştirilmek istenen "ılımlı PKK", "demokratik PKK"yi nasıl geliştireceklerinin hesabı içinde olacaklardı. Bunu destekleyecek ve böylece sahiplik edeceklerdi. Bu, basit bir mantıktır ve tarafımızdan gayet iyi anlaşılmaktadır. İşbirlikçi egemen sınıf-ulus gerçeği olan Türk gerçeğini kendine daha fazla bağlamak; bunun için Kürdistan'daki direniş mücadelesini bir koz olarak kullanmak, Türk faşizmine Kürdistan'ı ezdirmek ve Türk faşizmini de kendisine daha çok bağlamak için Kürdistan'daki direnişçilik mirasını kullanmak suretiyle Kürdistan'da Türkü tehdit etmek ve böylece her ikisini kendine bağlamaktır, bu planın özü. Bu, tipik bir emperyalist oyundur. Birisini diğerine karşı çıkartıp, birisini diğerine karşı destekleyerek daha zayıf olana kritik anda sahip çıkmak suretiyle onu kendine minnettarlık duygularıyla bağlamak ve daha hakim durumda olanın biraz üzerine giderek böylelikle onu da zayıf düşürüp her ikisini de bu konumuyla kendine bağladıkça bağlamak! Böylece emperyalizmin meşhur "böl-yönet" taktiklerinin birisi de; PKK, Kürdistan ve Türk faşizmi çelişkisinde ortaya çıkmış olmaktadır.

Başlangıçta Kürtlerin, hatta PKK'nin "sahibiydiler!" "Mazlum insanlarsınız, işkenceye uğramışsınız, gelin yerimiz var, ilticanızı kabul ederiz" derlerdi ve halen de bu iddiaları devam eder. Diğer yandan, başlangıçta; "12 Eylül faşizmine karşıyız, insan hakları çiğnendi, demokrasi çiğnendi, fazla ileri gitmeyin" diyerek onu neredeyse her ay Avrupa Parlamentosunda tartışma, her ay yargılama konusu etmekteydiler. Şayet gerçekten bunlar demokratik temelde olsaydı, insan saygı duyardı. Ama öyle olmadığı ortaya çıktı ve ne olduğu anlaşıldı. Çünkü mücadelemiz, diğer sol grupların veya kendine çeşitli muhalif demokratik sıfatı yakıştıranların durumuna düşmedi. Yani biz, onların kapısında dilenci gibi gözyaşı dökmedik, onlara yalvarıp yakarmadık. Bilakis direnişimizi geliştirdik; direnişimizin teori ve pratiğini bağımsız bir biçimde, onlara hiç de muhtaç olmadan, onların sözde hayırseverliğine, bağışlayıcılığına, insan hakları safsatasına, yardımseverliğine sığınmadan geliştirdik. Ve bağımsız gelişmeyi başardık. Bu temelde de hem Kürt, hem de Türk uşaklarını zor duruma düşürdük. İşte bunun için komplolar, provokasyonlar ardı arkasına geliştirilmeye çalışıldı.

Bir Papa olayı bütün Türkiyeli ve Kürdistanlı olası direniş güçlerine karşı, onların direnişlerini terörist olarak damgalamak için emperyalistler ve Türk istihbaratınca geliştirilmiş bir provokasyondur. Çok sayıda devrimci mülteci Avrupa'ya gidecek, orada çalışma yürüteceklerdi. Onlara bu alanı daraltmak için Avrupa alanının, Batı sisteminin en hassas olduğu bir noktasında bir vuruş yapmak gerekiyordu. Bunun için de en uygunu Papa'ya suikast girişimiydi. Ancak bu oyun fazla tutmadı.

Papa provokasyonu daha çok '82'lerdeki durumları kurtarmak için düzenlenen bir provokasyondu. Ve nitekim '84'lere doğru gelindiğinde, sol zaten tamamen kokuşmuş bir mültecilik içindeydi. ve çoğu da emperyalist devletlerin himayesine girmiş durumdaydı. Bu konuda en başta hemen Dev-Yol artıklarını görebildik. Bunlar, Batı himayeciliğine, emperyalizmin uşaklığına soyunmaya tehlikeli bir biçimde öncülük ettiler.

Biz, bu yollara girmedik ve tam tersine kafa tuttuk. Bu temelde bizim direnişimiz devam etti. '84 Atılımıyla birlikte, o Brüksel çevresi dediğimiz NATO'cu çevrelerin de onayı ile başa gelen 12 Eylül faşizmine karşı oldukça tutarlı bir direnişi geliştirebileceğimiz ortaya çıktı. Bu savaşımın özgücümüze dayalı olduğu iyi kestirildikçe bunlar durumun değişik olduğunu; PKK'ye karşı daha değişik yaklaşım gerektiğini, artık tehlikeli yani "terörist" olduğuna dair bir hüküm geliştirmenin gerekli olduğunu düşündüler. Ve o bildiğimiz Palme senaryosunu geliştirmeye çalıştılar.

Palme senaryosu deyip geçmemek gerekir. Palme, Batı sisteminde, özellikle onun demokrasi geleneğinin bir temsilcisi; biraz da gerici emperyalist çevrelerin çıkarlarını tehdit eden ama, aynı zamanda sistemi de iyi koruyan, çok önde gelen bir isimdir. Palme, aynı zamanda bir kurumdur; sosyal-demokrasinin geleneği, onun ruhu, onun beynidir. Halk yığınları bu isme aşina olup ona son derece tutkundurlar. Ayrıca İskandinavya ülkelerinde önder konumundadır ve demokratik gelenekleri ağır basan en barışçıl bir ülkedir İsveç. Başta ABD olmak üzre, gerici NATO çevrelerinin biraz başını ağırtan bir ülkede otuz yıllık iktidarı sürdürmektedir. Birçok ulusal kurtuluş hareketine —emperyalizme rağmen— ilgi göstermiştir, barışçıl olabilmiştir.

Bunlar onun üzerine provokasyon geliştirmenin bazı nedenleridir, ama hepsi değildir. Diğer yandan İsveç, Kürdistan'la en çok ilgilenen ülkedir. Palme, bu konuda kendini daha çok görevli hissetmektedir. Belki de sosyal-demokratların görevlisidir. Fakat PKK karşısında üstlendiği görevi başaramamıştır. Yani, sosyal-demokratların diğer örgütlere yaptığı gibi, bizi de kokuşmuş bir mültecilik konumuna çekememiştir. Partimizin önderlik ettiği direnme devam ediyor ve böylece 15-20 yıldır Kürdistan gerçeği üzerine Avrupa'nın geliştirmek istediği senaryo tutmamıştır. Bu sonuçlardan önemli oranda İsveç sorumludur, Palme sorumludur. Çünkü o, bu işin görevlisiydi. Görevini de iyi başarması gerekiyordu. Önemli oranda başardı ama, PKK'ye yönelik olarak fazla başaramadı. O zaman emperyalizmin gerici mihrakları Kürdistan meselesinden ötürü Palme'yi sorumlu tutacaklardı. Buna bir de İran-Irak savaşındaki arabuluculuğunu eklersek gerçekler daha da artmış olur.

Öte yandan Palme'ye karşı düzenlenecek bir suikaste bulaştırılacak olan örgüt kesinlikle Avrupa'da terörist ilan edilip mahkum edilecektir. Bir örgüt de Avrupa'da teröristlikle mahkum edildi mi, hayat alanı oldukça daralır, faaliyetleri kısıtlanır. Bunun üzerine Avrupa'nın bütün emniyet gücü seferber edilir ve o örgüt oradan dışarıya çıkartılmaya çalışılır. Görülüyor ki, çok hayati ve kapsamlı bir plandır. Ve yalnız bu kadar da değil. Bir yandan PKK'nin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelesinin başına bu tecrit duvarı örüldüğü gibi, diğer yandan uzun süredir birçok barış politikasında ulusal kurtuluş hareketleriyle ilişkisini sürdüren Palme'ye, özellikle Reagan önderlikli ABD emperyalizmi tarafından bir cevap verilmiş, bir hesap görülmüş olacaktı. Yine Avrupa'nın Thatcher-Kohl gibi gerici önderlikli muhafazakar hükümetlerinin de böylelikle kendilerinin Sovyetler'e ve Doğu'ya yönelik politikalarıyla oynayan birisinden kurtulması sağlanacaktır. Bunlar da az önemli kazanımlar değildir. Bir de İsveç içinde NATO ve AET üyesi olmak isteyen birçok gerici çevreler vardır. Palme, bu çevrelerin önünde de bir engeldir. Palme'nin ortadan kaldırılmasıyla bunlar da kurtarılmış olacaktır.

Bir taşla iki kuş değil, dört kuş vurmanın bundan daha iyi bir yolu olabilir mi? O halde, bir taşla dört kuşu vurmak için işte mükemmel bir senaryo!

Bu senaryonun uygulanması biraz ustaca yapıldı mı, sorun çözülmüş olacaktır! Üstelik Avrupa'daki yapımızın çalışma tarzındaki bazı yanlışlıklar ve provokatörlerin devreye sokulmuş olması da buna uygun zemin yaratmaktadır. Devreye sokulmuş olan provokatörler Almanya'daki mahkemede günümüzde PKK aleyhine tanıklık edecek olan ve dün de yoldaşlarımızın yakalanmasına bizzat yol açan kimselerdir. Görüldüğü gibi, provokatörler daha o zaman bu senaryonun uygulanmasında görevli kılınmışlardı. Plan gereğince Stockholm emniyet müdürleri tutuklamaları gerçekleştiriyorlar. Kendilerine göre sözümona eldeki kanıtlar hayli içeriklidir, dolayısıyla gereye uygulamayı gerçekleştirecek bir manyağı bulmak kalıyor. Bunu bulmak onlar için öyle zor bir iş değildir. Bu manyak Kürt de olabilir, İsveçli de olabilir. Şimdi katilin İsveçli olduğu açığa çıkmış, ki, bu önemli değildir.

Bunların Parti içinde de bağlantılı olduğu unsurlar var; "Bu işe PKK'yi bulaştıralım" düşüncesiyle her türlü kışkırtıcı, çılgınca çabaları geliştirdikçe geliştirmişler. O zamanki baş provokatör bu işleri iyice izliyor. Yani böylece olgunlaşmış bir senaryo haline gelmiş oluyor. Bilindiği gibi, oyun da devam ediyor. Dört-beş yıldır Partiye aleyhte malzeme sunabilecek ne varsa bu Palme cinayetiyle sunulmaya çalışıldı.

Nitekim Partinin bu komployla ilişkili olmadığı ortaya çıkınca Palme Suikasti senaryosu, aleyhimize değil, tamamen lehimize dönmeye başladı. Aslında bu, uzun süreli bir hazırlığın sonucuydu. Daha '80'lerden itibaren geliştirilen Papa olayı ardından uygulanan Palme senaryosuyla genelde devrimcilik, özelde PKK devrimciliği terörist olarak ilan ettirilmeye, dıştalanmaya başlayınca, bu sefer Avrupa'nın yeni efendisi, kabadayısı veya en has emperyalisti olan Alman emperyalizmi bu görevi üstlenmeye kalkmıştı. PKK'nin sözümona kendisine göre bazı yanlışlıklarını ve yanlış çalışma tarzının ele verdiği belgeleri toplamakla işe başlayacaktı. Daha sonra kendine uygun gördüğü bir zamanlamayı tayin edecek ve böylelikle saldırıya geçecekti. Kendilerine uygun gördükleri zamanlama olan '88 yılı bu konuda bir sonuç vermemiştir.

'88 yılı, PKK tarihinde en önemli bir dönemeç noktasıdır. TC, ülke içinde hareketimizi imha etme çabalarını yürütürken, diplomatik faaliyetlerini de bütün bölge çapında hadsafhaya ulaştırmış, gerekli bütün tedbirleri içte ve dışta almıştır. Bunun için de sızmaları ileri boyuta vardırmıştır. Zira TC'nin 12 Eylül faşizminin programı bu yıl tamamlanmak zorundadır. Onun için en kestirme yol; PKK'yi yargılama altına almak, terörist ilan ettirebilmek; artık Avrupa koşulları içinde ve yasaları çerçevesinde verilebilecek zararın azamisini verdirmektir. Amaçlanan budur. PKK'nin iş yapabilir konumda olan birçok kadrosunu o temelde tutuklattırdıktan sonra geriye kalanları üzerinde hesap yapmak için yeni bir provokatif ekip bulmak hiç de zor olmamıştır. Bu yeni provokatif ekip, "yeni PKK'li, akıllı PKK'li" veya "demokratik PKK'li" diye lanse ettirilecektir. Zira, '83 provokasyonunda da böyle yapılmış ve o zaman genelde Türk solu bitirilirken bizim de bitirilmemiz amaçlanmıştır.

İçimizde dayatılan provokasyon da bu temeldeydi. Bu sefer PKK'ye dayatılan provokasyonu başarıya götürmek için ülke içinde, bölgede ve yurt dışında geliştirilen tutuklamaların akabinde kendilerini, "örgütü tümüyle ele geçirdik" aldatmacasına kaptırdıkları gibi, bir de '88 Ağustos-Eylülü'ne dek bir bitirme hükmü biçmişlerdi. Birdenbire "Partiyi ele geçirdik, bitti, kalmadı" diye ortaya atılmaları bundandı. Sözümona böylece senaryo iyi ayarlanıp tam başarıya götürülecekti. Bu konuda birçok çakalın nasıl ulduğu halen hatırlardadır. Öyle ki, kendilerini bir başarı elde edeceklerine bayağı inandırmışlardı. İşte Almanya'daki sözkonusu yargılamayı bu çerçevede ele alıp değerlendirmek önem taşır.

Şunu hemen belirtelim ki, hukuksal açıdan yargılanacak bazı olaylar olabilir. Alman topraklarında kimi olaylar gelişmiş olabilir. Ancak bunlar dört yıl önce ortaya çıkmış gelişmelerdir. Polis daha o zaman failleri hemen yakalayıp yargılamayı geliştirebilirdi. Nitekim Zülfü Gök olayında örneğini gördüğümüz gibi, bazılarını yakalayıp yargılamıştı. Bu olay hiç de PKK'nin geneli için sözkonusu edilmedi. Bu seferki yargılamaya ise yalnız Almanya'daki "suçlarımız" için değil, her alanda —ülke, Ortadoğu'da— işlenen "suçlar" içindir. "Adam öldürmek suçtur" diyorlar. Yani devrimimizin, silahlı savaşımımızın TC'den vurduğu herkes bizim için bir "suç unsuru" teşkil ederken, TC'nin bizden vurduğu herkes ve her şey ise "uygarlığın" bir gereği olarak ele alınmak istenmekte ve TC'nin cinayetleri "teröristlerin, canilerin temizlenmesi" olarak lanse edilmeye çalışılmaktadır. İşte olayın bu noktası çok önemlidir. Bu nokta davanın artık hukuki bir dava olmaktan çıktığını, tamamen siyasi bir davaya dönüştürüldüğünü gün ışığına çıkarmaktadır. Üstelik sözkonusu edilen "suçlar" Alman emperyalizminin sorumluluk sahası içinde işlenmediğinden dolayı, onu hiç de ilgilendirmediği halde o yine de tüm "suçlarımızın" hesabını sormaya soyunmaktadır. Özcesi PKK'nin devrim amacıyla yola çıkması PKK'nin teröristliğine bir suç kaidesi olarak değerlendirilmek istenmektedir. İşte bu noktada Alman devletinin anti-devrimci özü kendini açığa vurmaktadır. Bu büyük bir gelişmedir. Bu, sadece PKK-Alman çelişkisi biçiminde ortaya çıkan bir durum değildir. Esasen, genelde emperyalist ülkelerdeki demokrasinin içinde bulunduğu durumu ortaya çıkarmada kendini açığa vuran; özeldeyse PKK devrimciliğinin emperyalist sistemin çıkarlarını tehdit etmede geldiği aşamada ortaya çıkan bir gerçektir. Bu anlamda önemli siyasi gelişmelerin beraberinde gelmesi sözkonusudur. Dava hukuki bir dava olmaktan çıkıp tamamen siyasi bir dava konumunu almıştır.

Bu dava hukuki olarak değil, Alman faşist yasaları veya yaklaşımıyla ele alınmaktadır. Aslında Hitler çoktan ölmüş olmasına rağmen adeta yeniden Hitler ruhunun diriltilerek Dimitrof davasının yeniden sahnelenmesi gibi, günümüzde sözkonusu edilen Almanya'daki PKK davası karşı-devrimci bir yargılamanın sahneye sürülmesi davasıdır. Bu anlamda uluslararası önemi oldukça ileri sayılabilecek bir davadır.

Tutuklanan arkadaşlara da suç olarak resmen şu gösterilmiştir: "Siz, Ortadoğu'da ve Türkiye'de şu şu cinayetleri işlemişsiniz." Oysa ne Ortadoğu'dan, ne de Türkiye'den Alman devleti sorumludur. Türkiye'de bizi yargılayan TC'nin yasalarıdır. Ortadoğu'nun da sahibi Almanlar değildir. Ortadoğu'nun sahipleri başkalarıdır. Eğer bir suç varsa onlar bizi yargılar. Ama tam tersine, Almanlar, Türkiye'nin karşısında verdiğimiz savaşın ve sonuçlarının TC tarafından yargılanması dururken ve Ortadoğu'da ise alana hükmedenler dururken, kendileri kalkıp hepsinin adına yargılama küstahlığı içine girmiştir. Gerçekten tam da emperyalistlere yaraşır bir küstahlık! Hem de ağır ödettirilmesi gereken bir küstahlık. Aslında bu onu, belki de başlangıçta tahmin etmediği bir durumla karşı karşıya getirecek bir küstahlıktır.

Evet, tekrarlıyoruz; bizim Alman yasaları açısından suç olarak nitelenen girişimlerimiz olabilir. Bu suçları Parti adına Partiden bazıları da işleyebilir. Parti bu konuda bazılarını cezalandırabilir de. Çünkü haindir, Türk ajanıdır; hatta mücadelemize kasteden biridir. Direkt ya da dolaylı varlığımıza kasteden birisidir. Böyleleri Partimizin yasalarınca cezalandırılır. Bu yasalarımız başkalarının yasalarıyla çelişirse onlar da bizi kendi yasalarına göre yargılar. Ama, genelde yürüttüğümüz devrimi yargılamanın, Alman yasaları çerçevesinde olmaması gerekiyor. İşte, burada yargılamanın tamamen yasal olmaktan çıkıp yasadışı, siyasi, faşist, gerici bir yargılama olduğunu çok açıkça karşımızdadır.

Kaldı ki, bu yargılama Alman faşizmiyle girdiği kirli ve karanlık ilişkilerinin dışa vurmuş, açığa çık-

mış son bir halkasıdır. İyi bilmek gerekir ki, —bu konu Serxwebûn'da uzun uzun değerlendiriliyor, açmayacağız— Türk-Alman ilişkileri, Batı-Türk ilişkilerinde öncü roldedir. Özellikle Osmanlı İmparatorluğu çöküşe gittiğinde Almanlar koruyucu melek rolündedir. Daha 1880'lerde yıkılmak üzere olan Türklüğü elinden tutup himaye edenler Alman Kaiserlerdir. Türkiye Cumhuriyeti kurulduğunda en iyi ilişkiler içinde oldukları kişi Hitlerdir. I. Dünya Savaşına gelindiğinde İttihat-ı Terakkiciler Almanların en sadık dostudur. İki emperyalist savaş arasında Türklerle en iyi ilişkileri geliştiren Hitler, "Benim öğretmenimdir' dediği Atatürk ile en iyi ilişkilere sahiptir. II. Dünya savaşından sonra tekrar Türklerin hamisi başta Almanlardır. Ve 12 Eylül faşizminin gelişiminde, tezgahlanışında Alman damgası vardır. Bugün herkes çok iyi biliyor ki, Türk rejiminin ekonomik, sosyal, kültürel, siyasal modelinin çizilmesinde Alman damgası esastır. AET, Alman çizgisi çerçevesinde Türkiye ile ilgilenir. İngiliz ve Fransızlar ise ikinci ve üçüncü sırada gelirler. Her şeyden Alman emperyalizmi sorumludur ve ona bu görev büyük dayıları ABD tarafından verilmiştir. Yani F. Almanya'ya "Türkiye'yi en iyi idare edebilecek güçsün. Bu konuda tarihte büyük tecrüben vardır. Günümüzde de ekonomik-siyasi gücün buna son derece uygundur" demişlerdir. Türk gericiliği, faşizmi de buna oldukça öykünür ve iş yalnız bu kadarla da sınırlı değildir. Milyonlarca emekçinin Alman uşağı haline getirilmesi için ne lazımsa onun her türlü işbirlikçilik temelinde sunulması sağlanır.

İşte biz, bu kadar kapsamlı ele alınabilecek bir tarihsel çerçeveye sahip olan Türk-Alman ilişkilerine ve 12 Eylül faşizminin tezgahlanmasının en önde gelen gücüne, onun özellikle de gerici hükümetine karşı Türk uşaklığını, Türk uyduculuğunu zor duruma düşürdük. Almanlar, öyle birkaç kişi vurulduğu için değil, bu sadist bendelerinin zor durumda kalmalarından ötürü en azından Avrupa çapında üzerlerine düşeni, hem de en kritik ve tarihi bir dönemeçte yapma gereğini duydular. Daha önce de PKK'nin bazı eylem planlarını yakaladılar ve yargıladılar. O zaman da Alman yasaları vardı. O zaman da PKK vardı. PKK'yi tümüyle terörist olarak yargılamayı niye o zaman değil de '88'de gündemleştirdiler? Niye kendi yasalarıyla bu kadar çelişkiye düşüyorlar? Çünkü artık Türk uşakları zor duruma gelmiştir. Ve Batı Alman devleti kendi normal yasalarıyla koruyamaz, PKK'yi Almanya'daki faaliyetlerinden ötürü zayıflatamaz bir duruma gelmiştir. Öyleyse önünde tek çıkış noktası vardır: Davayı giderek PKK'nin tüm varlığını yargılayacak bir seviyeye getirmek, böylece AET'yi de arkasına alarak Palme olayında tam başarılamayanı bu sefer başarmak, PKK'yi tamamen terörist örgüt ilan ettirip, Türkiye'ye bu anlamda en büyük desteği sunmak! Şimdi Federal Almanya'nın amacı üzerine iyice düşünelim; emperyalizmin en büyük dayısı ABD bile, "Ben, bu aşamada PKK'yi karşıma almak istemiyorum. Aslında genelde teröristtir ama, ben şimdi bunu somut olarak ilan etmeyeceğim. Ne zaman ki bana yönelirse ben de o zaman ilan ederim" diye ihtiyatlı yaklaşmıştır. Türkiye ile o kadar işbirliği içinde olmasına, o kadar sıkı ilişkide olmasına rağmen ABD bile şimdilik "PKK'yi açıkça karşıya alma gereğini duymam" demiştir. Peki, öyleyse Alman emperyalizmi ne diye bizi bu kadar karşısına alıyor? Çünkü hem kendi çıkarları, hem de birinci dereceden sorumlu olduğu Türkiye rejimi tehlikededir de ondan. Dolayısıyla, Türk işbirlikçilerinden daha fazla Alman çıkarları, Alman emperyalizminin Ortadoğu'daki çıkarları tehlikededir. Türkiye'nin jandarmalığıyla Anadolu'da, Kürdistan'da, Ortadoğu'da yürüttüğü politikası tehlikededir. Ve bu tehlikenin baş sorumlusu PKK'dir.

İşte, biraz da öfkeyle, kendi yasalarına bile ters düşerek PKK davasını günün önemli bir siyasi davası haline getirmesi, tümüyle PKK'yi yargılamaya cesaret etmesi bu çıkarların tehlikeye girmesinden ötürüdür.

Batı Alman emperyalizmi önce bir-iki provokasyon hamlesi dayattı. '83 provokasyonunun arkasında önemli oranda Alman emperyalizmi vardı. Provokasyon orda filizlendi. Buna karşı bizim kararlı tutumumuz, PKK'ye dıştan dayatılacak "ılımlılık, demokratlık" sahtekarlıklarının yerle bir edileceğini gösterdi. Daha sonra bir sürü provokasyon geliştirildi. Ama tümüne karşı Partiyi koruyabileceğimiz açığa çıktı. Yani Almanya koşullarında PKK'yi şöyle veya böyle emperyalizmin uyduluğuna götürebilecek bütün girişimlerin hesabı sorulacaktır, sorulmuştur ve bundan sonuç da alınmıştır. Bu ne anlama gelir? Bu, Batı Almanların PKK'yi ileri adım atmaktan alıkoyamayacaklarını, PKK'yi çok çeşitli yöntemlerle, baskı ve mükafat yöntemleriyle iğdiş edemeyeceklerini, ılımlılaştıramayacaklarını, uyduları haline getiremeyeceklerini ortaya koydu. Batı Alman emperyalizmi, PKK'nin sonuna kadar bağımsız bir sosyalizm ve yurtsever çizgi içinde kalabileceğini çok iyi anladıktan sonra artık bu işe bir siyasi yönelimle çözüm bulma, onu "terörist" suçlamasıyla yargılama ve öç alma yoluna gitti. Giderek bütünüyle Avrupa'da sonuç alma gerekliliğinin düşünce ve pratiğine yönelim ihtiyacı duymuşlardır. Evet, bizden bazıları buna bol bol malzeme sunmuşlardır. Ama, bu belirleyici değildir. Eğer biz onların çıkar sahası içinde olsaydık, bizim bu büyük veya küçük "günahlarımızın" hepsini görmemezlikten gelebilirlerdi.

Alman devleti, Türk katliamcılığını bilmez değildir; Türk devletinin Kürdistan'daki talanını, vurgunculuğunu, vahşetini bilmez değildir. Almanya'da bir sürü Türk temsilciliği var; az cinayet işlememişlerdir. Bunların hepsinin varlığından haberdardırlar. Türk devletinin kendi halkını ne hale getirdiğini iyi biliyorlar. Ekonomik gerekçeli, siyasi gerekçeli idamların, ölümlerin, cinayetlerin haddi-hesabı yoktur; bunlar iyi biliniyor. Peki tüm bunlardan dolayı Batı Alman devleti niye uşaklarını yargılamıyor da, PKK'yi yargılıyor? Açık ki, stratejik çıkarlarına yönelik bir tehlike sözkonusudur. Kaldı ki, 1988'de geliştirilmek istenen davanın, 12 Eylül faşizmine karşı yürüttüğü savaşımının kader yılı olan bu yılda PKK'nin her tarafta ve her türlü yöntem ile imhasına çalışıldığı bir döneme denk getirilmesi sözkonusudur. Daha da önemlisi, Avrupa'da Partiyi temsil edebilecek durumda olanların hepsinin tutuklanması ve ardından sahte bir PKK'liliğin —hem de sözümona kendilerine göre Parti Önderliğini bitirtme durumuna getirdikten sonra— ilanı sözkonusudur. Bunlar belgelerde ifadesini bulmuştur. Bu belgeleri dünya kamuoyu biliyor. Sözümona "PKK'ye evet, Apo'ya hayır" adı altında PKK'yi teröristlerden, suçlulardan arındırdılar! Batılı istihbarat çevrelerle son derece güçlü ilişkileri olan, ne idüğü belirsiz bazı iğrenç yaratıkların "PKK'sine" ulaştıran yargılama veya Alman istihbarat polisinin geliştirdiği tutuklama ardından, "terörist suçlaması ve tutuklamalar PKK'nin içindeki bir terörist gruba karşıdır" dediler. Bu terörist grup kimdir? Biziz! Bizim sorumluluğumuz altında yürütülen PKK işleridir; terör diye damgalanan PKK, bu gruptan —yani bizlerden— arındırılacak, diğerlerini TC bitirecek ve geriye işte o kendi ajanları kalacak! Böyleleri SHP içinde de vardır, Almanya'da da vardır. Sözümona böyleleri zindanlarda da var. Hepsini hızla birleştirip, kendilerine göre PKK belasından kurtulma işini tamamlamış olacaklar!

Büyük senaryo, büyük plan ve ve uygulamalar çerçevesinde Almanların da payına düşen bugünkü Almanya-PKK davası oldu. Madem bu davayı onlar başlattı, savunmayı iyi yapabileceğimiz gibi, bu savunmada elbetteki çok güçlü bir yargılamayı gerçekleştireceğimiz de biliniyor. Yargılanacak olan gerçekten sadece bir hukuki çerçeve değildir; hukuki yönden ne kadar haksızlığa uğradığımız da değildir. Bunun belki sözünü etme gereğini bile duymayız. Onların yargılamak istediği gerçekte halkımızın biricik umudu olan PKK'nin direnişçi, devrimci atılımlarıdır. Bununla yalnız hukuken değil, siyasi olarak değil, ideolojik ve kültür olarak da bizi mahkum etmek istediler. Bizim için, "Yaşamasını bilmiyorlar, içmesini bilmiyorlar" dediler. Bunu kimin yaptığını gayet iyi biliyoruz: KOMKAR! Ve ilk tanıklık da bunlardan geldi. Bunlar, "Biz ne güzel Almanlara uymuşuz, onlarla bütünleşiyoruz" diyerek memnuniyetlerini dile getirdiler. "Bakın, bizimle ne güzel bütünleşiyorlar, PKK ise bize nasıl da zıt!" dercesine Almanlar da KOMKAR şefini televizyona çıkarmadılar mı? İşte o, kültürel cephede bir yargılamaydı.

Daha sonra, "PKK kendini Avrupa soluna göre adapte etmiyor" dediler. O, sahte Dev-İşçi sözümona PKK'yi götürüp Avrupa'da ehlileştirecek, bize "demokrasiyi" özümsettirecekti! "Ilımlı PKK", "demokratik PKK" adı altında bizi ehlileştirme ameliyesine tabi tutacaklardı. Bunun yoğun uğraşı içine girdiler. O da bir yargılamaydı. Sözümona biz "vahşiydik", "anti-demokrattık, despottuk"; onlar da "demokrattı, uygardı", dolayısıyla onlar "haklı" biz ise "haksızdık!" Efendilere uyacak; haddimizi bilecek; yola girecektik! Bu da tutmadı ama, o da bu yönden bir yargılamaydı. Kendilerine göre bazı aşırılıklarımızı hukuki yönden törpülemek veya başka usülleri devreye koyarak, "Zordan anlamazsın. Bak zayıflar kolaydan, ucuz yaşamdan anlar. Bunun da bizde alası vardır" dercesine sahte bir yaşam sunarak kendine bağlamak gibi tüm metodlar birer yargılamadır. Tüm bunlarla PKK'yi, PKK çizgisini yargılamaya çalıştılar. Uzun bir süre PKK çizgisine karşı çıkıp, "Silahlı savaşım zamanı değildir. Bu çizgiyle savaşım kazanılmaz, bu çizgi yenilgiye mahkumdur" dediler. Ancak bu dediklerinden bir sonuca varamayınca bu kez, "Bu çizgi terörist bir çizgidir" diye kendilerine yeni bir çıkış yolu bulmaya çabaladılar.

İşte bütün bu olanlar ne anlama gelir? Avrupa emperyalizmi ve gericiliğinin PKK çizgisini, onun devrimci pratiğini ve direnişçiliğini bütün cephelerde yargılamak istediği; kendi çıkarıyla onu birbirine zıt gördüğü, artık buna her cepheden nihai bir saldırıyla karşılık verme gereğini duyduğu anlamına gelir. İşte bu karşılığın da Alman-PKK davası olduğu, baştan beri yürütülen birçok davanın ana davası olarak, bu davanın Almanya'da da görülmesi gerektiği, böylece ispatlanmış olmaktadır. Tıpkı Diyarbakır'daki PKK yargılamaları gibi, Almanya'daki yargılamanın da tarihi bir anlamı vardır.

Diyarbakır'daki yargılama Kürdistan gerçeğinin ilk defa Türk barbarlığına karşı korkusuzca ve büyük bir cesaretle savunulmasıdır. Almanya'daki PKK davası da Kürdistan gerçeğinin, özellikle onu PKK önderliğinde ayağa kalkan direnişçiliğinin, devriminin bu sefer emperyalist sisteme karşı savunulmasıdır. Aynı zamanda Alman emperyalizminin Türk işbirlikçileriyle birlikte baştan beri tarihi ve güncel her cephede işledikleri suçlarının da yargılanmasıdır. Bu, onların bir halkın üzerinde yürüttükleri soykırımın açığa çıkarıldığı ve suçlarının ölçüsünün çok iyi bir biçimde gösterildiği bir yargılama kürsüsüdür. Kürdistan halkı gibi mazlum bir halkın tarih sanhesinden tasfiye edilmek istenmesinde 12 Eylül faşizminin oynadığı rolün arkasındaki karanlık ve açık güçlerini; resmi ve gayri-resmi güçlerin, ideolojik, askeri, ve siyasi güçlerin bir bir hesabının görüldüğü bir yargılanma davasıdır. Bir dönemler nasıl Hitler faşizmi Dimitrof şahsında bütün bir sosyalizmi mahkum etmek istemişse, Alman emperyalizmi ve onun gerici hükümetleri ile baş yardakçıları Alman savcısı da günümüzün en devrimci hareketi ve Ortadoğu'da en devrimci örgüt olan PKK'yi yargılamakla, bağımsızlık temelindeki sosyalizmi ve yurtseverliği mahkum etmeye çalışmaktadırlar.

Bu, Alman emperyalizminin değişik koşullarda açtığı ikinci karşı-devrimci uluslararası davadır. Ve bu davada yargılamak isteyenler çok güzel bir biçimde bu söylediklerimiz adına yargılanacaklardır. Her şeyden önce bu dava, Moltke'den başlayıp Savcı Rebmann'a kadar Türk faşizmine hayat vermede ve halkımızın yaşamına kastetmede rol oynayan bütün Alman gericilerininin ve emperyalistlerinin maskesini bütün tarihi ve güncel temelleriyle birlikte ortaya çıkarmaya iyi vesile teşkil edecek ve yargılanmalarına yol açacak olan bir davadır. Birincisi budur. Unutmayalım ki, bu defter, gerek ülkemizde Osmanlı ordularının yerleşik hayata geçmesinde ve daha sonraki burjuva temellerinin atılmasına birinci rolü oynayan Alman Prusya militarizminin temsilcisi Moltke ile açılmıştı. Bugün de kışla kültürünün, provokasyonun merkezi olarak bilinen bir yer olan ve MHP faşizminin yerel belediye başkanlığını gaspettiği Elazığ'da Türk ordusunun konumlanmasına onay veren, yol gösteren Moltke'dir ve Kürdistan'a yönelik seferlerin arkalarında bütünüyle Alman paşaları vardır. Milyonlarca Anadolulu, Kürdistanlı emekçinin dünyanın her tarafında katledilmesinde Alman generallerinin yönetiminin rolü vardır. Hitler'in örnek gösterdiği dostu M. Kemal ile sıkı ilişkileri vardır.

I. Dünya Savaşında İttihat-ı Terakki'nin arkasında 'Almanlar vardı. Onların bütün halkların olduğu kadar Kürdistan halkının da başına bela kesilmesindeki rolleri birincildir. II. Dünya Savaşında Alman faşizmiyle karşılıklı ilişkilerin geliştirilmesinde en çok Almanların rolü vardır. Türkiye'deki anti-demokrasinin, her türlü emekçi düşmanlığının arkasında Alman emperyalizmi vardır. Ve en önemlisi de günümüze doğru geldiğimizde, 12 Eylül faşizminin inşa edilmesinde onlara sunulan ekonomik ve siyasal desteğin arkasında yine Almanlar vardır. Onayı veren ABD'dir; ama uygulamayı yürütenler Almanlardır. Kaldı ki, Türkiye'yi ziyaret eden ilk Dışişleri Bakanı, ilk Cumhurbaşkanı Almandır. Faşistlerle el tokuşanlar, suçlularla haşir-neşir olanlar, Almanların bu en yüksek sözde resmi makamlarıdır. Kaldı ki, ulusal kurtuluş savaşımızın 15 Ağustos Atılımından sonra bastırılması için Alman komando eğitimcileri ve çevik kuvvetleri, Türk komandoları eğitmişlerdir. Kurt köpeklerine varıncaya dek her türlü araç gereçlerini temin edenler Almanlardır. Bütün bu yardımları Türk faşistlerine yapmışlardır. Ve spora dek, özel yaşantılarına dek hepsini ayarlayan, yöneten güç Almanlardır.

Bütün bunlar Almanya'nın çıkarına değil de, nedir? Eğer bütün Alman çıkarları Türk işbirlikçileriyle birlikte bu kadar somutsa ve bu kadar hayati ise, buna bu kadar karşı çıkan, onların çıkarlarını bu kadar tehdit eden bir Partiye karşı elbetteki kendilerini bir yagılama gücü olarak göreceklerdir. Varsın yargılansınlar! Onlar bu yargılamayla kendi çıkarlarının gereklerini yapacaklar ama, biz de onların çıkarlarının neden ibaret olduğunu, tarih boyunca ve günümüzde Türk halkı ve Alman halkı da dahil olmak üzere bu çıkarların halklarımızın ve Alman halkının, yine gerçek Alman demokratlarının bile nasıl aleyhinde olduğunu göstereceğiz. Biz bunların birinci yüzünü halklar düşmanlığı, demokrasi düşmanlığı yüzünü unutmayacağız. Bunların, halklar ve demokrasi düşmanlığından ibaret olan birinci yüzlerine ek olarak bir de "yabacı düşmanlığı" adı altında bu dönemde yeni Hitlerciliği parlamentoya soktukları gerçeği vardır. Bu da Kohl hükümeti zamanında, bu hükümetin yabancılar düşmanlığı politikası temelinde ortaya çıktı. Bütün bunların da, halkların çıkarıyla ne ilişkisi olduğunu ortaya koyacağız. Ve böylece kimlerin nasıl yargılanması gerektiğini, yargılayanın nasıl yargılanması gerektiğini mahkemede çok ustaca ortaya çıkaracağız. Bunu yargılarken, aynı zamanda temsil ettikleri emperyalist sistemi, NATO'nun iç yüzünü de açığa çıkaracağız. Zira, bu dava kesinlikle NATO'nun kararıyla başlatılmıştır. Onun .sekreterliğini bir Alman yapmaktadır. Onun emriyle yapılmıştır. "PKK'ye hayır, Kürt özerkliğine, Kürt ajanlığına evet" denilmiştir. Bu da belgelere geçmiştir. Emperyalizmin bu vurucu örgütünü, bu davadaki rolünü; NATO'nun rolünü, sekreterinin rolünü iyi bir biçimde ortaya koyacağız. AET'nin bu davadaki rolünü iyi belirteceğiz. Sözümona Avrupa Parlamentosu her tarafta kıyamet koparır ama, Kürdistan'da bu kadar tutuklamaya karşı sesini çıkarmaz. Bu sessizliğin işlerine geldiğini; emperyalizm ile ilişkisini; Avrupa Parlamentosu'nun, Avrupa Konseyi'nin, emperyalizm ile ilişkisini de ortaya koyacağız. Onları da bu temelde yargılayacağız. Tabii bununla da yetinmeyeceğiz. Son tahlilde sözümona Kürt halkına sahip çıkıyorlar! Sözümona bazı kültürel haklar vereceklermiş! Bunun için bazı konferanslar düzenlettiriyorlarmış! Kürt kültürünün serbestliğine dair parlamentoda karar çıkaracaklarmış! Acaba bu, Kürt halkının çıkarına yönelik bir girişim midir? Yoksa suçlarını örtbas etmek, halkımızın gerçekten direnen savaşçılarının üzerinde yürüttükleri alçaklığı örtbas etmek için, içine girdikleri bir manevra mıdır? Bunu da yargılayacağız. Ve bu arada, bu yargılama boyunca başta Alman emperyalistlerine ve polisine olmak üzere bütün bu sisteme çuvallar dolusu belge sunan, nasıl iyi birer uşak olduklarını dile getirip PKK aleyhtarlığını sonuna kadar geliştiren, bunun için gerçekten kraldan daha kralcı

Devamı 19. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

REEL SOSYALİZM, ENTERNASYONALİZM VE PKK GERÇEKLİĞİ

luş ve onun her türlü pratiğine kadar yürümeye cesaret ettik. PKK'nin ister çıkışında ve isterse gelişmesinde bu temeldeki noksanlıkları varsa, bu önemli oranda sosyalizmde de aranmalıdır. Eğer gelişmeme ve ağır sorunlarla karşılaşma sözkonusuysa bunun nedenini sosyalizme kadar indirgemek ve gerçekleşen sosyalizm ile, gerçek çözüm gücü olan bilimsel sosyalizmle karşılaştırarak açıklamak gerekecektir. Aslında bütün bu konular, Parti edebiyatımızda ifadesini bulmuştur. Sosyalizmin doğuşu, gelişimi, başarı ve başarısızlık sorunu, bizim sosyalizmi nasıl kavrayıp ülkemiz somutunda uygulamak istediğimiz Partimizin hemen hemen çoğu yazılarında ele alınmıştır. Bunun için bu sorunları bu konuşmalarımızda yeniden değerlendirecek değiliz. Diğer yandan reel sosyalizmin nasıl geliştiğini ve buna nasıl yaklaştığımız da çeşitli güncel durum değerlendirmelerinde birçok yönleriyle ortaya koyduk. Konuyu bazı yönleriyle ele alacağımızdan dolayı tekrardan kaçınacağımız gibi, sosyalist öğretiye yeniden açıklık getirme durumuna da girmeyeceğiz.

Sosyalizmi; toplumun, toplumsal biçimlerin, şu veya bu düzeyde yaşayan bütün halkların kurtuluşunda, kurtulmuş olanların ilerlemelerinde vazgeçilmez bilimsel bir öğreti olarak değerlendiriyoruz. Ancak sosyalizmin sağ veya sol yorumlanmasını da sürekli eleştireceğiz. Sosyalizmin bu eleştirilerle daha da zenginleştirileceğine inanıyoruz. Sosyalizmin olmuş, bitmiş dogmalardan ibaret bir öğreti olarak değerlendirilemeyeceğine; tersine, gerek tarihin incelenmesiyle ve gerekse somut güncel mücadeleyle, insan eylemiyle derinleştirilebileceğine, giderek daha yetkin bir bilince ulaşılabileceğine, insanlığın bu yöntemle daha da gelişebileceğine inanıyoruz. Bundan herhangi bir kuşkumuz yoktur.

Kapitalist-emperyalist sistemin hareketlendirip beslediği eski yapılar, yeni birtakım ideolojik hortlatmalar, hatta gerçekleşen sosyalizmde bile "yeni" diye ortaya atılan fakat özünde kapitalizmin bulamaçları olarak görmemiz gereken bazı düşünceler veya akımlar sözkonusu olabilir. Bunlar oldu diye sosyalizmden kuşku duymamız sözkonusu olamaz. Sosyalizmi, bir dogma olarak ele almadığımız gibi, onun sağa-sola çekiştirilen biçimlerini de sosyalizmden ibaret saymayız ve eksikliklerin ortaya çıkabileceğini de düşünürüz. Tarihin sürekli yorumunun geliştirilmesiyle, verilmekte olan mücadeleler üzerinde ve yeni ortaya çıkan sorunlar üzerinde sürekli düşünmek ve doğru çözüm yollarına varmakla sosyalizme daha iyi katkıların yapılabileceğini de biliyoruz. Burada bizim görevimiz yeni katkılar yapmaktan ziyade, tartışmazlığı ortada olan sosyalizmin evrensel kurtuluş ilkelerini ve temel esaslarını, ülkemizin kördüğüm olmuş kaderine uygulamaktır. Bu temelde biz kendimize böyle bir sınırlama yapıp bütün gücümüzü buna verdik. Dolayısıyla çabamızın bütünüyle PKK'de somutlaşan, somutlaşmaktan ibaret olan sosyalizmin teori ve pratiğinin PKK olduğu, bunun artık bir olgu haline geldiği ve PKK'de yetişenin bir sosyalist olarak yetişeceği, büyüyen bir PKK'nin büyüyen bir sosyalizm olduğu, PKK'nin önderliğinde ayağa kalkan halkın sosyalist ülkülerle ayağa kalkan bir halk olduğu kesindir. Bu doğrultumuzu bozmak, değiştirmek isteyenler, Partimizin ideolojik hattı karşısında bir yer aldılar. Nitekim bu tipler halen de çıkıyor. Fakat çok güçlü olan sosyalist öz, rahatlıkla bunları tasfiye edebiliyor. Bu anlamda PKK'nin sosyalistliği daha netleşmiş ve güçlenmiş durumdadır. Biz bu doğrultuyu güçlendirmek için hem bir yandan pratiğe yöneliyoruz ve hem de onun ideolojik açılımlarını, siyasal doğrultusunu oldukça doğruya yakın ve sağa-sola yalpalamadan geliştirmeye çabalıyoruz. Bu çabalar devam ediyor.

Partimizin de mensup olduğu sosyalist sistemin günümüzde içinde bulunduğu durumları biraz daha yeni gelişmeler ile birlikte görmede yarar vardır. Çok kapsamlı olan bu sorunların bazı yönlerine değinecek olursak; sosyalist sistemin başını çeken Sovyetler Birliği bir politik değişikliğe yönelmiştir. Dikkat edilirse bir ideolojik değişiklikten ziyade —ki onun da bazı belirtileri var— daha çok bir politik değişikliğe yöneldiğinden bahsetmek gerekiyor. Politik değişiklik; kapitalist, emperyalist sisteme karşı uzun süreden beridir gözlemlenen kendi kuvvetlerini ortaya çıkarmak ve bu kuvvetlerle emperyalist sisteme karşı savaşmak yerine, bu kuvvetleri de tam inkar etmemekle birlikte, bunlara giderek ikinci derecede bir yer veren ve kapitalist-emperyalist sistemin güç odakları ile uzlaşmayı öne alan bir yaklaşımın gittikçe kendisini dayatması yönündedir. Uzlaşmalar reel sosyalizmin daha ilk doğacağı Sovyetler Birliği'nde bizzat Lenin'in bütün pratiklerinde kendini gösteren bir yöntemdir. Ama bu uzlaşmaların sosyalizmin bütün gelişim evreleri boyunca, özellikle pratikte siyasallaşmaya doğru yol alındığında ilkede değil, daha çok da politik bir kuvvet haline gelmeye başladığı yerlerde ve özellikle de taktik düzeyde olduğunu görüyoruz. Açıkçası sosyalizmdeki uzlaşmanın aslında bir taktik olduğu görülüyor ve çokça da uygulanıyor. Bu anlaşmalar dönemin koşullarına ve devrimin çıkarlarına göre ilericiyle de gericiyle de yapılıyor. Ve deniliyor ki; sorun devrimi ilerletme sorunudur. Bizim böyle bir uzlaşmaya itirazımız olamaz. Uzlaşmalar zorunluysa yapılır. Kırk haramiler hikayesinde olduğu gibi, adam senin canını alacağına, üstündeki her şeyi alıp verirsin ve canını kurtarırsın. Yani bu temelde "can gideceğine, üstündekiler gitsin" dersin. Tabii bunun anlamını soyut bir kavram olarak değerlendirmemek gerekir. Özellikle bazı oportünistlerin yaptığı gibi, "madem böyledir her şeyimi satarım, ama canımı kurtarırım" tarzında ele alıp değerlendirmemek gerekir. Ama çoklarının "taktik yapıyoruz" adı altında sığındıkları olay da budur. "Taktiktir, sosyalizmde herkes yapmıştır, ben de yaparım, zor durumdayım, birçok şeyden vazgeçerim" tarzındaki uzlaşma kesinlikle doğru değildir. Biz vazgeçilmez olanı yitirme anlamındaki taktiklerin tümüne karşıyız. Mevcut olan gelişmeyi koruyor ve geliştiriyorsa —bu örgüttür, bu eylemdir. Belki o an korumuyor ama ikinci adımda daha da koruyup geliştirecekse— o zaman bu taktiğe evet denilir. Ama yaratılan bütün değerleri silip süpürecekse, sonuna kadar buna karşı durulur.

"...Sosyalizmi; toplumun, toplumsal biçimlerin, şu veya bu düzeyde yaşayan bütün halkların kurtuluşunda, kurtulmuş olanların ilerlemelerinde vazgeçilmez bilimsel bir öğreti olarak değerlendiriyoruz... ...Sosyalizmin olmuş, bitmiş dogmalardan ibaret bir öğreti olarak değerlendirilemeyeceğine; tersine, gerek tarihin incelenmesiyle ve gerekse somut güncel mücadeleyle, insan eylemiyle derinleştirilebileceğine, giderek daha yetkin bir bilince ulaşılabileceğine, insanlığın bu yöntemle daha da gelişebileceğine inanıyoruz..."

Ama ne yazık ki bunların bazıları saflarımızda, değerlerimizi silip süpürmeden zevk alırcasına ortaya çıktı. "Taktik adımdır, uzlaşmadır" adı altında çalışmalarımızı boşa çıkaracak, sonunu getirecek durumlara girenler oldu. Bu taktik adım değil, ihanet, oyun, davanın özüne karşı tehlikeli bir konuma girme olarak değerlendirilir ve üzerine gidilir. Bunun bilinçli veya bilinçsiz yapılması pek o kadar önemli değildir. Bizim için yarattığı sonuç, yol açtığı gelişmeler önemlidir. Dolayısıyla, taktiktir diye her türlü uzlaşmaya keyfimizin istediği gibi yaklaşmayız. Ancak mevcut direnme azmini, pratiğini uzun vadede geliştirmeyi garantileyen bazı manevraları yapmaya militanlar yetkilidir. Bu anlamda stratejik düzeyden, taktik düzeye kadar manevra alanını geniş tutmakta yarar olabilir. Fakat daha sonradan her şeyi duman ettirebilecek bazı adımları "taktiktir" diye yapmak, ihanettir, davayı tasfiye etmedir, herkesi uçuruma doğru sürmedir diye değerlendiririz. Buna karşı da sonuna kadar mücadele içinde olmak gerekir.

Genel anlamda uzlaşmayı böyle tanımlarken Sovyetler'in —ki reel sosyalizmin başını çektiği için adını sıkça vurguluyoruz— tarihinde içine girdikleri birçok uzlaşmayı ortaya koymak, eleştirmek mümkündür. Hatta Sovyetler Birliği'nde sosyalizm daha zafere ulaşmadan önce Bolşevik Partisinin yürüttüğü birçok uzlaşma vardır. Bu uzlaşmaları da doğru bulmakla beraber, ortaya çıkan yetersizlikler anlamında bazı yönleri eleştirmek de mümkündür. Fakat esas itibarıyla Sovyet pratiğindeki uzlaşmalar emperyalist-kapitalist sisteme karşı, savaşım temelinde ortaya çıkmış; Lenin'in *"Eğer bu savaşımda Sovyetler Birliği'nde soylu bir zaferi tam kesinleştirmek istiyorsak, birkaç ülkede daha sosyalist devrimi yapmak gerekir"* tarzındaki belirlemesi gereğince, ulusal kurtuluş hareketilerini mutlaka destekleyip Sovyetler'in kendi ayakları üzerinde duracak kadar güçlendirilmesi çabaları vardır. Bu yaklaşımda Troçki'nin "olmaz" kabilinden bir yaklaşımı da sözkonusudur. Ama pratikte doğruluğu ve isabetliliği kanıtlanan Lenin'in yaklaşımıdır. Bildiğimiz gibi, komünistler bu temelde Sovyetler'de sosyalizmi inşa ettiler. Kendi çevrelerinde birçok sosyalist ülkenin durumuna katkıda bulundular. Ve yine birçok ulusal kurtuluş hareketinin zafere gitmesinde yardımıcı oldular. Bu esas ve ilerletici yaklaşım özellikle 1960'a kadar çok daha belirgindir. 1960'lardan sonra gelişen, daha çok genelde ulusal kurtuluş hareketlerini, özelde de devrimi ikinci plana bırakan, emperyalizmle barış içinde uzun vadeli yaşamanın gereğine inanan ve daha çok Kruşçev döneminde kendini açığa vuran, Brejnev döneminde de uygulanan ve günümüzde de Gorbaçov'da oldukça hakim bir politika olarak gündemleşen bir yaklaşım olmaktadır. Sovyet sistemi devrimleri, ulusal kurtuluş devrimlerini esas alarak dış politikasını buna göre yürütmek yerine, —sosyalist sistemin esas gücü halkların mücadelesidir— onları her bakımdan destekleyip emperyalizme karşı mücadelelerinde güçlendirmek yerine; emperyalist-kapitalist sistemin güç odaklarıyla son derece yumuşak —ki buna yumuşama deniliyor— yöntemlerle, "gelin birlikte bu dünya işlerini yürütelim, birbirimizle epey çatıştık ve yorulduk. Siz de çok şey kaybettiniz, biz de kaybediyoruz, artık böyle ileri gidemeyiz. Yapmamız gereken, dünyanın çok ağır olan sorunlarını birlikte barış içinde halletmektir. Bu arada yoğun ekonomik-ticari ilişkiler geliştirmektir. Birçok bölgesel soruna, birlikte çözüm bulmaktır. Sizin sistem de yaşasın, bizimki de yaşasın. Ama fazla kapışmaksızın —ve hele bir de tepede nükleer savaşım tehlikesi vardır— bir çılgınlığa gitmeden bu dünyayı biraz daha güvenli bir yer haline getirelim" tarzında bir politika izlemektedir. Bu politika Sovyetler'i de aşarak ve Sovyetler'in öncülüğünde giderek sosyalist sistemin tamamen benimsemiş olduğu bir politika haline gelmektedir.

"...Yine, özellikle nükleer silahların tepede kurduğu dehşetle ilgilidir. Bunun payı küçük görülemez. Kaldı ki daha önceleri Kruşçev, Brejnev ve daha sonraları Gorbaçov'un izlediği politika 'nükleer bir savaşın çıkması sosyalizmin, kapitalizmin ve dolayısıyla insanlığın da sonudur' gerekçesiyle izah ediliyor. İnsanlığı yok etmektense belli bir yerde 'kapitalizmle sosyalizmi bir arada yaşatmayı' kabul etmektir..."

Sorunu biraz daha derinleştirirsek; sosyalizm ortaya çıkarken, emperyalizmin yürüttüğü bütün kuşatmalara elbetteki büyük bir direnişle karşılık verecekti. Özellikle 1918-20 yılları arasında emperyalist kuşatma altına alınan Sovyetler, sosyalist inşaya yönelmek için, emperyalist kuşatmaya karşı olduğu gibi, iç kuşatmaya karşı da devrimci bir iç savaşımla karşılık vereceklerdi. Ve nitekim bildiğimiz gibi büyük bir mücadele verildi. Bu savaşımın başarılması sosyalist inşanın gerçekleşmesini doğurdu. Yine, faşizm tarafından geliştirilen kuşatmaya karşı da Büyük Anayurt Savunması adı altında bir savaşımla karşılık verildi. Bu savaşım da yalnız Sovyetler Birliği'nde inşa edilen sosyalizmi değil, çok sayıda ülkeyi de sosyalizme katmakla kuşatmayı yırttı. Ve daha sonra geliştirilen ulusal kurtuluş hareketleriyle, emperyalizme karşı bir dengeye ulaşıldı. Askeri ve siyasi alanda olduğu kadar ekonomik alanda da dengeye ulaşılmaya çalışıldı. Bütün bunlar bir anlamda II. Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan ve 60'lara doğru da kendini ayan-beyan ortaya koyan gelişmelerdir. İşte bu tarihlerden sonra yeni bir durumun doğuşundan bahsediliyor. Kastedilen bu yeni durum nedir? Bu bir denge durumudur. Sovyetler Birliğindeki bu denge durumu, yeni ve köklü olan anlayışlara götürüyor. Bu arayış nedir? En başta, "Kendimizi sürekli savaş içinde tutarak ve yine sürekli devrimlere dayanarak ayakta tutmamız zordur" diyorlar. Ve devrim yöntemini gözardı etmemekle beraber, tali plana itmişlerdir. Bu konuda emperyalizmin güç odakları ile uzlaşmayı esas alan Kruşçev ilk adımı attı. Ama istediği gibi bu politikayı ilerletemedi. Brejnev dönemi, bu konuda tipik bir orta yolu denedi. Bu biraz da oportünistçe bir yoldu. Gorbaçov daha atakça davrandı ve *"mademki böyle bir gereksinme vardır. Bu adımı daha kararlı atmam gerekir"* dedi ve yeni reform adımını soğukkanlılıkla attı. Bu konuda herhalde günümüzde en kararlı reformcu da biraz Gorbaçov'un reformcu politikasının nereye kadar götüreceği de önümüzdeki süreçte biraz daha iyi aydınlanacaktır.

Yalnız buna bir diğer hususu eklemek gerekir. Bu hususta da, özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında sistemler arasındaki kilitlenmedir. Yine, özellikle nükleer silahların tepede kurduğu dehşetle ilgilidir. Bunun payı küçük görülemez. Kaldı ki daha önceleri Kruşçev, Brejnev ve daha sonraları Gorbaçov'un izlediği politika "nükleer bir savaşın çıkması sosyalizmin, kapitalizmin ve dolayısıyla insanlığın da sonudur" gerekçesiyle izah ediliyor. İnsanlığı yok etmektense belli bir yerde "kapitalizmle sosyalizmi bir arada yaşatmayı" kabul etmektir. Devrimlerden taviz verme pahasına da olsa, bu yapılmalı veya devrimler artık bu gerçeği gözönüne getirerek biraz kendilerini bu duruma uyarlamalıdırlar. Kapitalist-emperyalist sistemin nükleer silahları önemli bir şantaj aracı olarak düşündüğü, sürekli insanların başında bir dehşet kılıcı halinde sallandırdığı biliniyor "NATO da bunu caydırma ilkesi olarak değerlendiriyor" gerçeğinden veya yaklaşımından kaynaklanıyor bu, yani kısaca şunu demeye getiriyorlar; "Eğer kapitalist-emperyalist sistemin özüne köklü dokunursanız, onu yıkmaya çalışırsanız, sonunu düşünün. Nedir bu son? Bütün insanlık yoko-

lur!" Bununla da şunu demek istiyorlar: "Devrimlerle veya kapitalizmi sona erdirmekle sizde sona ereceksiniz." İşte burada caydırma ilkesi vardır. Bu caydırıcılık ilkesi, "ister kısa, ister uzun menzilliler olsun, hatta uzaya taşırılmış olan nükleer silahları her an insanlığı yok edebilecek kadar, bir etkinlikte tutuyoruz. Eğer sen sonunu getirmeyi düşünüyorsan kapitalizmi yıkmaya kalkış!" anlamında bir tehdittir. İşte burada Sovyetler "tehlike büyük, kapitalizmi yıkarsak bunlar insanlığı yıkarlar" diyor. Aslında her şey belirlenmemekle birlikte bu, tehlikenin sosyalist sistemi ve Sovyetler Birliği üzerinde yarattığı etkiyi açıkça gösteriyor. Ve bu etki bütün bu yaklaşımların da önemli bir nedenidir. Fakat tek neden olarak izah edilemez. Hatta belirleyici neden de değildir. Bunu da vurgulamak gerekir. Esas neden Sovyetler'in önderlik ettiği sosyalist sistemin kendisidir. Yani gerçekleşen sosyalizmdir. Sosyalist sistemin emperyalizme karşı sağladığı denge durumudur. Nükleer silahlar bu sistemi korumada ikincil derecede rol oynamaktadır. Daha çok, "mademki kurmuş olduğumuz bir sistemimiz var. Şimdi sorun bunu bütün dünya çapında hakim kılmak değil, korumak sorunudur" diyorlar. Kısaca, bütün dünyayı sosyalizme götürerek sosyalist devrimi zafere ulaştırmak yerine, "sosyalizmi kurduğumuz kadarıyla götürmek daha gerçekçidir." politikası esas alınmaktadır. İşte, gerçekleşen sosyalizmin vardığı nokta budur. Bilindiği gibi, daha Sovyet devriminin başlangıcında Troçki'nin Lenin'le çatıştığı bir nokta da budur. Troçki, *"Sosyalist devrim dünya çapında olmak durumundadır. Bu olmazsa sosyalist devrim olmaz"* diyordu. Lenin'in başlattığı, sonradan Stalin'in de dediği gibi, *"Bir ülkede sosyalizm gerçekleşebilir ama bu, devrimi en az birkaç ülkede daha sürdürmek ve ulusal kurtuluş devrimlerini tamamlamak kaydıyla mümkündür."* Şimdi gerçekleştirilmek istenen görüşün bu olduğu biliniyor. Bazı ülkelerde örneğin, komünizme kadar ulaşılabileceği, tek ülkede komünizme kadar da ulaşılabileceği söyleniyor. Kuzey Kore'de böyle bir görüş vardır. Ancak bırakalım komünizme kadar ulaşmayı, sosyalist inşanın bile tamamlanmadığı bir durumda ortaya çıkmış bulunmaktadır. Elbette burada gerçekleşen sosyalizmi inkar etmek mümkün değildir. Böyle bir sosyalizm vardır. Ve halen de gelişiyor. Ama diğer yandan kapitalizmin etkisi de öyle küçümsenecek gibi değildir. Kapitalist-emperyalist sistem de hayli galebe çalmak durumundadır. Böylesi bir dünya ortamında bu uzlaşma döneminin ne anlamı vardır? Özellikle Gorbaçov'un ısrarla dünyaya dayatmak istediği, içte ve dışta uygulamak istediği uzlaşma ne anlama gelir? Her şeyden önce tepedeki kilitlenmeyi görmek gerekir. II. Dünya Savaşından sonra bir NATO ve bir de Varşova Paktı doğdu. Kapitalist-emperyalist sistem yetkinleşti. Sosyalist sistem de yetkinleşti. En son her iki sistem de nükleer silahlara kavuştu. Bunlar hemen hemen hayatın her alanında muazzam bir yarışla kutuplaşmayı gerçekleştirdiler. Bu kutuplaşma en son öyle gelişti ki; dünyanın bir karış alanı üzerinde karşı karşıya geldiler. Ve baktılar ki gerçekten içinden çıkılmıyor. O bütün gücünü ortaya koyuyor ve "bir karışın yarısı benimdir" diyor. Tabii diğeri de durmuyor. O da "yarısı benimdir" diyor. İşte küçük bir toprak parçası üzerinde neredeyse nükleer bir savaşa yol açacak bir durumu ortaya çıkarıyorlar ve bir Küba gibi bir adalar ülkesinde neredeyse nükleer silahlar kullanacaklardı. İşte bu durumlardan ders çıkarıyorlar.

Gerçekten dünya kötü bir biçimde kilitlenmiştir. Biz daha 1985 yılında yaptığımız bir değerlendirmede bunu açıkça ortaya koyduk. Bu, Gorbaçov dönemi üzerine bir değerlendirmeydi. Daha o dönemde aslında Gorbaçov'un karşısına dikilen en önemli sorun, kilitlenme sorunudur, diye belirtmiştik ve bu kilitlenmeyi iki yoldan aşmaya çalışacaktır demiştik; ya uzlaşacak, ya da devrimi daha da dayatarak. Fakat devrimi dayatma olasılığı azdır; daha çok uzlaşarak bu çözümlemeyi sağlamaya çalışacaktır demiştik. Ve bu değerlendirmeden günümüze kadar geçen süre içerisinde gelişen, uzlaşma yöntemi olmuştur. Gorbaçov uzlaşma yöntemiyle, bu kilitlenmeyi çözmeye çalışıyor. Biz o zamanlar şunu da söylemiştik: Dünya o kadar aşırı ikileme tabii tutulmuştur ki "o senin, bu benim" diye adeta halklar parsellenmiştir. Her ne kadar bloksuzluk hareketi bir şeyler olmak

"...Bunlar olası yeni durum değişiklikleridir. Birbirlerinden oldukça uzaklaşan iki sistemin içine girdikleri yeni ilişkileri; birbirlerini yıkarak, tasfiye ederek sağladıkları ilişkiler değildir. Aksine böyle bir uzlaşma tamamen tıkanmayı önlemeye yöneliktir. Sosyalist sistem de kendi çapında büyümeyi sağlayabildi, kapitalist sistem de. Ve çok zıt iki kutup haline gelindi. Şimdi ise, her iki sistem açısından dünya neredeyse tanınmaz hale geldi. Bunun aşılması için, 'yakınlaşalım' diyorlar..."

istiyorsa da; blokların yarısı veya bir kısmı sosyalist sisteme sonuna kadar bağlantılı, bir kısmı da kapitalist-emperyalist sisteme sonuna kadar bağlantılıdır. Hatta çoğu neredeyse işbirlikçi durumuna gelmiştir. Bağımsızlık, bloksuzluk adı vardır, ama bilakis kendisi işbirlikçilik konumundan öteye gitmiyor. İşte Bloksuzların başını çeken Yugoslavya'yı gözönüne getirelim; serbest piyasa ekonomisini resmen anayasa hükmü haline getirmişlerdir. Ve Batı'nın herhangi bir kapitalist ülkesinden farklı olmayan bir yönelime rahatlıkla giriyorlar. Yugoslavya sosyalist olduğunu iddia etmesine karşın böyle bir konumu yaşıyor. Elbetteki diğer bloksuz ülkeler haydi haydi böyle bir konumda olacaktır.

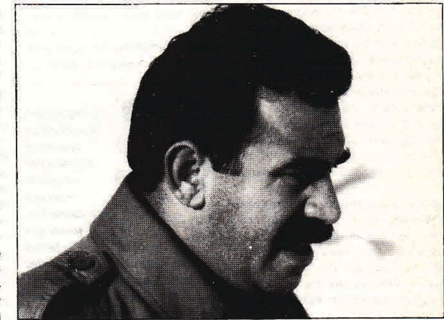
Bu ikilemin çözülmesi gerektiğine inanmak gerekir. Dünyanın iki blok arasında bu biçimde aşırı merkezileşmesi birçok sorunun da kaynağı olmuştur. Dolayısıyla uzlaşma yöntemiyle de olsa çözülme olayına tamamen kötü yaklaşmak veya çok "olumsuzdur" biçiminde yaklaşmak doğru bir yaklaşım değildir. Bu çözülmenin mutlaka olması gerekir. Dünyanın iki güç arasında merkezileşmesi, yani bloklaşmasının artık insanlığın karşısında bir gerileme, bir kilitlenme durumunu yarattığını kabul etmek gerekir. Dolayısıyla bir çözülmenin olması gerekir. Öyle anlaşılıyor ki; Gorbaçov bunun derin etkisi altındadır ve çözümü şart görüyor. Daha çok da kendi ülkesindeki sosyalizmi yaşatmak ve geliştirmek için bu çözümü zorunlu ve kaçınılmaz görüyor ve bu anlaşılır bir husustur da. Gorbaçov bırakalım uluslararası alanda sosyalist Sovyetler Birliği'nin etkinliğini daha da geliştirmeyi; kendi ülkesindeki tıkanmayı, meydana gelen yozlaşmayı, tembelliği, ayyaşlığı, neredeyse gideriliemez duruma gelen üretimdeki gerilemeyi önleyemiyor. Bu bir gerçektir ve bu kilitlenme ile yakından bağlantılıdır. Çözüm olarak da Gorbaçov, devrimleri dayatmak yerine, "Şimdi uzlaşma yöntemi zamanıdır, gelin barışalım" diyor. Mesela, Gorbaçov daha Devlet Başkanlığına gelişinin kısa bir süre öncesinde, emperyalist sistemin başını çeken Reagan-Thatcher ikilisine neredeyse büyük bir hayranlık duyuyordu. Daha sonraları Reagan ile Gorbaçov'un, Thatcher ile Gorbaçov'un girdiği mizansenler artistleri bile güldürecek boyuttaydı. Fakat burada bir gerçeğin etkisi vardır. Gorbaçov kendine göre bir çıkış, bir çözüm buluyor. Reagan-Thatcher kapitalist-emperyalist sistemin en sağcı, en muhafazakar, her türlü baskıyı sonuna kadar kullanmaktan yana ve tutucu kesiminin temsilcisidirler. Diğer taraftan Gorbaçov da gücünü önemli oranda merkezileştirmiştir. Bunların buluşması aslında yaşadıkları sıkıntıyla yakından bağlantılıdır. Kendilerinin de başlangıçta buna pek inanmadıklarını biliyoruz. Biri, "Acaba bu ne kadar reformcudur" diğeri ise "Acaba bunları ne kadar çekebiliriz" diyor. Ama akabinde şunu da hemen ilave ediyorlar: "Başka seçeneğimiz de yoktur." Bu çözüm bir savaşla sağlanamaz mı? Hayır, çünkü nükleer silahlar vardır. Böyle bir savaşın olması olanaksızdır. Gorbaçov'un düşüncesinde bu çok belirgindir: "Nükleer çağda sistemler arası bir savaş insanlığın sonudur. Bu siyasal düşünceyi de değiştirir, doplomasi ve devrime yaklaşımı da değiştirir." Hatta "Sovyet Devrimi bu kadar yapabilmiştir." Yani bir anlamda "Ekim Devriminin bizdeki sonuçları bu kadardır" diyecek kadar bitmişlerdir. Ekim Devriminin etkisini inkar etmezler ama o yönetimlerin aynen sürdürülmesi gereğine de inanmazlar.

O halde uzlaşmalara ve uzlaşma dönemine neden ihtiyaç duyulduğu anlaşılmaktadır. Bunu başlangıçta biraz ihlal ettiler. Şimdi adım adım hayata geçirmeye çalışıyorlar. Hiç şüphesiz bu uzlaşmalar hem Sovyetler Birliği ve hem de de sosyalist sistem üzerindeki etkinliğini arttıracaktır. Nitekim Macaristan ve Polonya'da bu etkiler çok açıkça ortaya çıkmıştır. Bu etki Parlamenter burjuva demokrasilerine birçok ödün verecek kadar ilerlemiştir. Yine ekonomide liberalleşme, pazar ekonomisine dönüştürmeye dair hayli belirtiler vardır. Özel mülkiyeti geliştirme Sovyetler Birliği'nde önemli boyutlara ulaşmıştır. Bu durum Çin'de de önemli boyutlara varmıştır. Bütün bunlar nedir? Bütün bunlar hem alt yapıda ve hem de üst yapıda emperyalizme verilen tavizlerdir. Tabii kapitalizmin de verdiği tavizler vardır. Özellikle "sosyal refah devleti" adıyla sosyal demokratlar eliyle yapılanların özü budur. Kapitalizm de kendini kabul ettirebilmek için sosyalizme biraz yakınlaştırmıştır.

Sosyal demokratların en büyük iddiası nedir? Dünya, klasik komünist diktatörlük ve kapitalist muhafazakarlıktan, vahşi kapitalizmden yavaş yavaş orta bir yere gelmektedir. Proletarya diktatörlüğü de, yalınkat burjuva diktatörlüğü de artık bir uzlaşma sürecindedir. Artık "halkın devleti, aşırı burjuvaların, aşırı emekçilerin ve aynı şekilde aşırı yoksulların bulunmadığı düzen olarak orta bir yere gelmektedir" diyorlar. İşte sosyal demokratların en büyük iddiaları budur. Yine, savundukları bu politik anlayış çerçevesinde, "Biz ne sosyalistiz ne de kapitalistiz, ne liberaliz ne de komünistiz" diyorlar. Kısacası, "iki sistemin de aşırılıklarını budayıp, orta bir yerde buluşmayı isteyen bir akımız" diyorlar. Sosyal demokratların dünya görüşünün özünde yatan gerçek budur. Bu çerçevede sosyal demokratlar Avrupa'nın birçok ülkesinde iktidara geldiler, bugün sahip oldukları bir "enternasyonal"leri de var, ve belli gelişmeler de sağladılar. Bu gelişmelerin yarattığı duruma karşı, Sovyetler biraz daha komünizmin ilkelerinden, kapitalist sistem ise kapitalizmin ilkelerinden uzaklaşmayı gerekli gördü. Alman Sosyal Demokrat Partisi bu konuda öncülük etmek istemektedir. Bütün gidişat bu yönde belli bir mesafe almasına rağmen dünyanın köklü olarak bloklardan uzaklaşması çok zor ve uzak bir olasılıktır. Son dönemlerde sosyal demokratların furyasıyla başlayan her iki Almanya'yı birleştirme, —hatta Sovyetlerin de isteği belki budur— çabaları: Doğu Almanya Varşova'dan çıksın ve giderek Doğu Avrupa Sovyetler Birliği'nin etkisinden çıksın, Batı Almanya da ABD'nin etkisinden çıksın, geriye bağımsız bir Avrupa kalsın tarzındaki iddiaları ve hatta ABD'nin bile "Batı Almanya NATO'dan çıksın" demesi bu çabaların bir ürünüdür.

Bu tip senaryolar vardır ve daha çok sosyal demokratların pratik yaklaşım ve çabalarında ortaya çıkmaktadır. Ama bu, Avrupa emperyalizminin, düşüncesinin hayata geçirilmesini istemesinden başka bir şey değildir. Son tahlilde Alman emperyalizminin düşüncesinden başka bir şey değildir.

larıdır. Artık bu, fazla gelmekte; ilerlemenin değil, tersine gerilemenin etkeni olmaktadır. Bir ülkede devrime mi karar verilecek; o an belirleyici olan, Sovyetler'in çıkarına mı değil mi noktasıdır. Aynı şekilde bir yerde karşı devrime mi karar verilecek; Amerika'nın çıkar larına mı değil mi sorusu ön plana çıkıyor. Merkezileşmede şimdiye kadar izlenen politika budur. Bu da kötü bir merkezileşmedir. Bu karar daha çok halkın kendisine kalsa, hatta ülke topluluklarının kendisine kalsa, şu veya bu yolu denemek kendi iradeleri dahilinde olur. Halklar böyle fazla çözüm olanağını ortaya çıkarır. Diğer yöntem veya politik tutumda çözüm olanağı fazla yoktur. Çünkü, bütünüyle sistemin çıkarı gereği ya devrim lehine, ya da karşı-devrim lehine karar verdirtiyor. Gorbaçov'un son Küba gezisinde, "Biz devrimin de karşı-devrimin de ihracına karşıyız" tarzında belirlediği formül, "Artık eskisi gibi düşünmüyoruz." anlamına da gelebilir. Tam böyledir de demiyoruz ama, bu anlama da gelebilir ve bu anlaşılır bir durumdur da. Kaldı ki devrimler ihraç edilerek başarıya ulaşmaz. Bilakis, karşı-devrimler daha fazla ihraç edilerek gelişiyor. Eskiye nazaran kapitalist-emperyalist sistemin karşı devrimlerin ihracıyla dünyayı daha fazla kendi egemenliği altına alması sözkonusudur. Kısacası, devrimlerden ziyade karşı-devrimler ihraç ediliyor. Dolayısıyla Gorbaçov denemesinin gelip dayandığı nokta, sistemleri biraz daha birbirine yakınlaştırmak, daha önce başlamış olan kapitalizmin sosyalizasyonunu geliştirmek, sosyalizmin ise kapitalizasyonunu geliştirmektir. Yani sosyalizmi biraz kapitalistleştir, kapitalizmi ise biraz sosyalistleştir! Ve tabii ki burada da sosyal demokratlar öncülük etmek istiyorlar. Aslında bu doğal bir gelişmedir. Yoksa sosyal demok-

Bunlar olası yeni durum değişiklikleridir. Birbirlerinden oldukça uzaklaşan iki sistemin içine girdikleri yeni ilişkileri; birbirlerini yıkarak, tasfiye ederek sağladıkları ilişkiler değildir. Aksine böyle bir uzlaşma tamamen tıkanmayı önlemeye yöneliktir. Sosyalist sistem de kendi çapında büyümeyi sağlayabildi, kapitalist sistem de. Ve çok zıt iki kutup haline gelindi. Şimdi ise, her iki sistem açısından dünya neredeyse tanınmaz hale geldi. Bunun aşılması için, "yakınlaşalım" diyorlar.

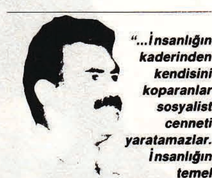
Biz daha önceki değerlendirmelerimizde şunu da hissettirmeye çalıştık; iki sistemin bu biçimde birbirinden uzaklaşması, adeta sağırlar diyalogu haline gelmeye de yol açıyor. Özellikle küçük halkların veya bağımlı ulusların kaderi sözkonusu olduğunda bu böyledir. Burada, her şey sistemlerin çıkarlarına göre ayarlanıyor. Özellikle de sistemlere hakim olan politika, büyük ulusların-devletlerin çıkarratların icat ettiği bir gelişme değildir. Türkiye'deki gelişmeler daha cılızdır. Sosyal demokratların durumuna bakılırsa; bunlar Türkiye'de kapitalizmin olup bittiğini anlamayacak kadar kısır kafalıdırlar. Bu politika nereye kadar sürebilir? Yani sosyalizm olduğu gibi ortadan kalkar mı? Veya kapitalizm tamamen sosyalleşir mi? Gerçekçi düşünmek gerekirse ve hali hazırda dünyadaki somut duruma da bakarsak, şimdilik bu bir hayaldir. Ne kapitalizm kapitalizm olmaktan çıkar, ne de sosyalizm sosyalizm olmaktan çıkar. Belki aşırılıklar budanır, belki aşırı merkezileşmeler ve bloklaşmalar önlenebilir. Buna tümüyle de kötü dememek gerekir. Özellikle nükleer silahların etkisiyle dengelerin kilitlenmeye yol açmasının ortadan kalkması gerekiyor. Yeni bir devrimin, devrim dalgasının dünya çapında gelişmesi bu aşırı merkezileşmeye bağlı olmaktan ziyade sistemlerin biraz birbirine karışması temelinde

ortaya çıkabilir. Sistemler biraz birbirine karıştıkça, hatta yumuşadıkça dünya devriminin bir atılım yapma şansı daha da gelişebilir. Çünkü, diğer yöntem kilitlenmeye yol açtı. En ufacık bir gelişme oluyor, emperyalist sistem tümüyle buna abanıyor. Artık devrim gelişmiyor ve belirttiğimiz gibi, karşıdevrimin ihracı bu merkezileşmede daha fazla gelişmiş oluyor.

O halde, bu yumuşama ve sistemlerin yakınlaşması dönemi eğer bizim, anlamını vermeye çalıştığımız biçimdeyse, bir tıkanmayı bir kilitlenmeyi önlemek, geliştirmeyen ve geliştirilemeyen devrimleri tekrar geliştirmenin objektif temellerine yol açmak için bir yumuşamaya, böyle bir uzlaşmaya yönelmek gerekiyor. Eğer bu anlamda yumuşatılma başlatılmışsa, bunun için kapitalist sistemle ilişkilere yöneliniyorsa, bu ilişkileri tümüyle gerici olarak ve kapitalizme dönüş olarak adlandırmak isabetli bir değerlendirme değildir. Aslında sağlanan bu yeni uzlaşmalarda bir çözümsüzlükten bir tıkanıklıktan kurtulmanın çabası vardır. Bu, yeni bir devrimsel gelişmeye temel de teşkil edebilir. Özellikle insanlığın başındaki nükleer silahlar belasının boşa çıkarılmasını sağlayabilir. Biz, daha önceleri şöyle bir görüş de belirtmiştik: Eğer ABD'de devrimci dalga gelişirse, nükleer silahlar kullanılamaz. Herhalde kendi silahlar Washington'da, New york'ta patlatılacak değiller. Çünkü orada emperyalist sistemin her şeyi vardır. En başta kapitalistlerin elebaşları vardır. Onlar herhalde kendi kendilerini ortadan kaldırmazlar. Dolayısıyla biz daha önceki değerlendirmelerimizde dedik ki, nükleer silahların bir tehlike olarak ortadan kalkmasının biricik yolu, emperyalizmin metropollerinde devrimi geliştirme olasılıklarına daha da artan bir derecede yol vermektir. İşte bu yumuşama, belki buna da yol açabilir. Bir anlamda hayat tümüyle Troçki'yi mi doğruluyor? Hayır! Fakat, şöyle bir gelişme de var: Sen aşırı bir şekilde dünyanın bir bölümünün coğrafyasıyla, toplumuyla, ulusuyla desteğini koparırsan ve hatta bir de "komünist bir cennet yarattık" dersen karşıda yer alan güç de her türlü yıkıcı silahı bulur ve gelir senin o cennetini yerle bir eder. Bu gerçek ortaya çıkmıştır. İnsanlığın kaderinden [illegible] sosyalist cenneti yaratamazlar. İnsanlığın temel sorunlarını çözemeyenler sosyalizmi kuramazlar. Bu gerçek ortaya çıkmıştır. Fakat bu, sosyalizmin ülküsünü, cennetini hep hayal etmek demek de değildir. "Dünyada sosyalizm kurulmadıkça biz bir adım inşa edemeyiz" diyen Troçki'nin tezi bu açıdan bir ütopyadır. Hayalciliğin daniskasıdır. "Doğu'da gelişen sosyalizmi bırak, her şeyi tekrar sıfırdan başlat" demek doğru değildir. Fakat, "Sosyalist sistemi kendi başına al komünizme kadar götür" demek değildir. Çünkü, öte yandan emperyalist sistem vardır. Az gelişmiş muazzam insan yığınları vardır. Onların var olduğu bir dünyada komünizmi böylesine geliştirmek olası değildir. Zatan bu komünizmin de, sosyalizmin de özüyle çelişir.

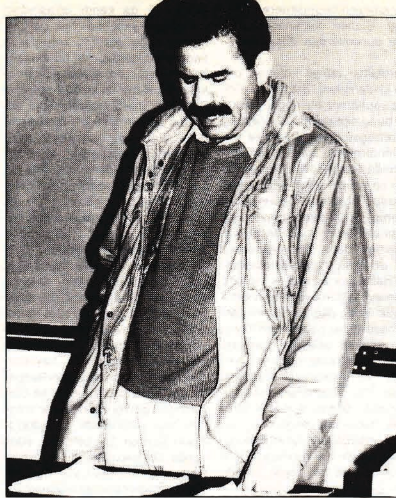
Bilimsel sosyalizm; özde sınıflar arasındaki sömürüyü ortadan kaldırdığı gibi, uluslararası sömürü ve eşitsizliği de ortadan kaldırmakla mükelleftir. Bilimsel sosyalizmin bu özüne rağmen Sovyetler'in kendisi bir eşitsizliğin kaynağı olmaya başlıyor. Ve Sovyet sisteminin iradesine rağmen, bu böyledir. Kendi insanının emeğiyle sosyalizmi kuruyor. Kimseyi sömürerek sosyalizmi inşa etme durumu yoktur. Yani, Sovyetler Birliği'nin emperyalist olma konumu kesinlikle yoktur. Bilakis, kendi insanını muazzam çalıştırıyor ve kendisi dünyaya birçok değeri yardım diye sunuyor, aldıklarından fazlasını veriyorlar ve bu bir gerçektir. Ama hata şuradan kaynaklanıyor; eşitsizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, "Ben eşitliği sonuna kadar geliştirebilirim" diyor. Bu öznel bir yaklaşımdır. Sovyet sistemi 1980'lere doğru Sovyetler'de komünizmin önemli oranda gerçekleşeceğini düşünüyordu. İşte oportünistlik buradadır. Bunlar, bırak komünizmi geliştirmeyi, kapitalizmin her türlü hastalıklarının ortaya çıkmasına yol açtı. Tabii bu, sosyalizmin, gerek sınıflararası sömürünün, eşitsizliğin ve dolayısıyla sınıfların ortadan kaldırılmasına ve gerekse uluslararası eşitsizliğin ortadan kaldırılmasına çok bağlantılı bir ideoloji olduğu gerçeğine yakından bağlıdır. Sosyalizm bir kısım Doğu ülkesi ve ulusunun malı değildir. Örneğin, bu daha çok Slav kökenli halklarda gelişmiştir. Çin'de, sarı ırkın içinde gelişmiştir. Bu ırklarla da bağlantılı bir olay değildir. Tersine, insanlığın bütününü ilgilendiren bir sistemdir. Eskiden böyle dinler vardı; zencisine de, sarısına da, beyazına da hitap eden enternasyonalist dinler vardı. En azından bu dinlerden daha fazla, inanlığın bir öğretisi olarak sosyalizm geliştiriliyor. Bu öğretinin hiçbir ulus, coğrafya ayrımı yapmadan böylesine eşitlikçi, özgürleştirici bir temeli vardır. Dolayısıyla bu konudan uzaklaşmakla, sorunlar ortaya çıkmaya başlıyor. Bu sorunların çözümü için de geriye, tekrar dünya çapında insanlığın sorunlarını görme ve dayatma kalıyor ve bu kendisini dayatıyor.

Bu sorunlar yalnızca ABD veya Sovyetler Birliği'nin zirveleriyle çözümlenebilecek sorunlar değildir. Ancak sorunların çözümünde elbetteki her iki ülkenin payı büyüktür. Çünkü bu sorunların oluşmasında onların payı birincil derecededir. Dünya halklarının içinde bulun- [illegible] başına nükleer silahlanma her türlü açlık sorunları ve kalkınma sorunları

"...İnsanlığın kaderinden kendisini koparanlar sosyalist cenneti yaratamazlar. İnsanlığın temel sorunlarını çözemeyenler sosyalizmi kuramazlar. Bu gerçek ortaya çıkmıştır. Fakat bu, sosyalizmin ülküsünü, cennetini hep hayal etmek demek de değildir. 'Dünyada sosyalizm kurulmadıkça biz bir adım inşa edemeyiz' diyen Troçki'nin tezi bu açıdan bir ütopyadır. Hayalciliğin daniskasıdır..."

eklenmiştir. Kuşkusuz daha başka sorunlar da vardır. Bütün sorunların çözümü veya sorun olarak kendini dayatmaları iki sistemin içinde bulunduğu durumla bağlantılıdır. Dolayısıyla eski tarzdaki gibi sistemleri daha da çekiştirerek, daha da savaştırarak değil; bu sefer yumuşak bir politikayla biraraya getirerek, içiçe sürekli görüşmeler, ekonomik değişimleri yoğunlaştırma, politik ilişkileri yoğunlaştırma, birbirlerine birçok şey alıp verme, bilgi değiş-tokuşu, sistemler arasındakı benzerlikleri arttırma, kültürler arasındaki benzerlikleri arttırma yönlerini esas almaktadırlar. Bütün bunlar yeni yaklaşımın yöntemleridir ve Gorbaçov önderliği de bunları dayat-

tıkça dayatıyor. Emperyalist sistem, Gorbaçov'un getirdiği çözümsel yaklaşımlara biraz da hazırlıksızdır ve böyle bir gelişmeyi beklemiyordu. Dolayısıyla, hazırlıksız olması reformların daha süratle ilerlemesini engelliyor. İçerde de Sovyet toplumu buna fazla hazırlıklı değildir. Tam 70 yıldır gittikçe merkezileşen sistemleşmeyle toplumun bu noktada güçlükleri ortaya çıkıyor. Bu güçlükler Sovyet sistemini boğar mı, başarıya mı götürür? Bu, toplumda tartışılan bir sorundur. Fakat önemli oranda kapitalist etkilere açıldıkları da bir gerçektir. Bu politika örneğin, Macaristan'da, Yugoslavya'da ve kısmen de Polonya'da kapitalizme dönüşümü daha da hızlandırabilir [illegible] yetler'de asalak bir kapitalist tabaka ortaya çıkabilir. Olumlu yönleri kilitlenen birçok sorunu ye-[illegible]den çözüme yumuşatmaya gö-[illegible]ebilir.

Türkiye somutunda bunu değerlendirmeye çalışırsak; özellikle de II. Dünya Savaşı ortamında Türkiye, dünyanın iki yönlü kutuplaşmasında hemen yerini tesbit etti. Emperyalist sistemle ve giderek onun askeri gücü NATO ile bütünleşmeyi bütün gücüyle destekledi. Bunu da daha çok kendini çelişkilerden kurtarmak için yaptı. Emperyalist sistemi arkasına alarak, ulusal sorunu ve sınıfsal demokratik sorununu tasfiye etmek için yanaştı. Aslında Türk burjuvazisi çok zayıf bir sınıftır. Bu konumuyla bir sömürüyü yürütmekten uzaktı veya o kadar güçlü değildi. Ama arkasına NATO'yu, daha sonra AET ve ABD'yi alarak gücünün çok üstünde bir diktatörlüğü gerçekleştirebildi. Bu yumuşamadan Türkiye yarar mı gördü, zarar mı? Türkiye, "Ben sosyalizme karşı bir kaleyim, bir jandarmayım, bir truva atıyım, birçok şeyi yaparım" diyor. Bu nedenle Batı tarafından her türlü askeri donatımla donatılıyor, kredi de alıyor ve çok rahat bir düzen sürdürüyor. Dolayısıyla sistemleri bu kadar kutuplaşması Türk burjuvazisinin bundan yararlanmaya, sistemler arası dengeyi çok alçakça kullanarak kendi halkı üzerinde sınıfsal gücünün çok üstünde bir baskı, sömürü politikasını gerçekleştirmeye kadar götürmüştür. Türk rejimi jeopolitik konumunu ve coğrafyasını çok kötü kullanarak ve aynı zamanda çok iyi de pazarlayarak çok sayıda kredi aldı ve halen de alıyor. Aldığı silahlarla çok büyük bir ordu besledi. Bu orduyla her türlü demokratik gelişmeleri rahatlıkla ezebildi. Bu durumu ol-

"...Bir yer düşünün ki; Sovyetler vebadan korkar gibi oradan uzak dursun! Bunun gerçek bir sosyalizm ve enternasyonalizm olmadığı açıktır. Bunlar hep yanlış, tehlikeli, kökenleri nereye dayandırılırsa dayandırılsın sonuç vermeyen uygulamalardır. Sovyetler şimdi bundan kurtulmaya çalışıyor. Bu dalga nereye kadar taşırılacak? Şimdiden kesin belirlemede bulunmak erkendir; lakin objektif bir gerçeklikten çıktığı, sadece bir aldatmaca olmadığı, kapitalist-emperyalist sistemin bu yaklaşıma fazla hazırlıklı olmadığı, onlara karşı daha yeteneksiz olduğu, dolayısıyla ihtiyatlı hareket ettiği bir gerçektir..."

masaydı; bu kadar aşırı faşist diktatörlüğü geliştirme gücü olmayacaktı. Mutlaka alt üst oluşlar olabilirdi; demokrasi gelişebilirdi. Dünyanın birçok ülkesinde halkların gerçeğinde de bu yaşanıyor; hatta Ortadoğu gerçeğinde, Latin Amerika'da, Hindi-Çin'de halen bu politikanın etkisi görülüyor. Bu politika Afganistan'da, çok daha somuttur. Sovyetler Afganistan'a, Amerika da Vietnam'a girdi, ancak zor bela kurtuldular. Kamboçya'ya, Vietnam askerini sürdü, etrafındaki diğer ülkeler üşüştü ve Vietnam bu çıkmazdan zor bela kurtulabildi. Ortadoğu'daki gelişmeler için "Amerika'nın etkisidir, planıdır", "Sovyet etkisidir" denildi ama, tam bir çıkmaz ve çözümsüzlük hüküm sürüyor. Orta Amerika'da ulusal kurtuluşçu ve sosyalist hareketler bir adım ileri attı; ABD ise buna karşılık çok sayıdaki ülkeye karşıdevrimci kontralar ihraç etti. Bütün bu durumlar ciddi bir çıkmazı ifade eder. Bunlara ise bölgesel sorunlar deniliyor ve çözüm getirilmeye çalışılıyor. Ancak getirilen çözümler devrimci çözüm olmaktan ziyade tamamen reformist çözümlerdir. Aslında bu çözümlere reformistçe çözüm yöntemleri de denilemez. "Bir şeyler yapmaya çalıştık, ağzımıza gözümüze bulaştırdık. Sen verdin silahı İsrail'e, ben verdim Suriye'ye" deniliyor. Burada, verilen silahlar ne işe yarıyor? Hepsi paslanıyor. Neden? Çünkü, bir çözümsüzlük yaratmıştır, bir tıkanıklık vardır. Bu silahların kullanılması zincirleme olarak dünya savaşına yol açar. İki sistemin de temel güçleri bundan kaçınmaya çalışıyor. O halde, "oturup, uzlaşılsın" deniliyor. Uzlaşmayı engelleyen birçok hayati çıkarlar vardır. İsrail'in kurtuluşu, bir halkın yokluğu temelinde gerçekleşebilir, Arapların sürekli aleyhinde gerçekleşebilir. Arapların çıkarı da İsrail'in varlığının tanınmamasına dayanır. Bu temelde kurulan denge özünde bir çözümsüzlüktür.

Peki barış nasıl olacak? "Dünyanın böyle olduğunu kabul edeceksiniz. Ne İsrail, ne Filistin ne de Araplar dediğine tam ulaşmalıdır. Tersine, oturup anlaşmalıdırlar" diyorlar. İşte yoğun Arafat diplomasisi, İsrail siyonizminin yoğun dayatmaları bu temelde ortaya çıkıyor. Arapların o bitmez tükenmez ittifakları ve çelişkileri bu temelde ortaya çıkıyor. Bunların halen de bu iş için sarfettikleri masraf, dünyada şimdiye kadar gelmiş geçmiş devrimlerin masrafından daha fazladır. Yine de incir çekirdeğini dolduracak kadar bir sonuç alınamamıştır. Dünyamızın bu gerçeği aynı sonuçla Amerika için de geçerlidir. Dünya dengesindeki çözümsüzlük iki sistem arasındaki tıkanıklığa da biraz bağlıdır. Ve dolayısıyla Gorbaçov hamlesinin nedenleri de biraz daha iyi anlaşılıyor. Gorbaçov'un hamlelerini tamamen oportünist olarak değerlendirmek yerine, daha ağır gerçeklerin etkisi altında, reformlara yönelme gereği duyulduğu tarzında değerlendirmek gerekecektir. Yalnız bu duruma dikkat etmenin gereği şurada önem kazanıyor: Bu hamle birçok bölgeyi kapitalist etkileşmeye açık tutacak ve hatta ABD'nin etkisine bırakacaktır. Gorbaçov başka türlü politika üretemiyor. Devrimlere de daha fazla itibar etmiyor. Çünkü, "Devrimler tıkanmayı daha çok geliştiriyor" diyor. Bunu büyük yardım ve desteklerle denediler. Ama birçok yerde devrim olmadı. Afganistan'a yüzbinlerce Sovyet askeri gitti. Görülmemiş derecede destekler; hatta Sovyetler'in ekonomisini bile neredeyse bunalıma itecek kadar destek verildi. Sonuç; Afganistan neredeyse eskisinden daha kötü bir karşı-devrim alanı haline gelecekti. Ortadoğu'da durum böyledir. Örneğin, bir Suriye fazla açılmadı. Geçmişte Mısır'a da yardım yaptı, ama şimdi Mısır ABD'nin en iyi işbirlikçisi durumundadır. Geçmişte Irak'a da çok yardım yaptı, ama bugün Irak rejimi gericiliğin en sağlam dayanaklarındandır. İşte bu durumların sonuçlarına dayanarak, "Benim bu yeni yöntemim sosyalizmi geliştirir" diyor. O zaman da bu politikayı daha çok yürütmek durumunda kalıyor. "Dünya çapında az gelişmiş ülkelere verilen destekle fazla sonuç alamadığına göre, işin birçok merkeziyle, yani emperyalizmin güç odaklarıyla bu işleri daha iyi geliştirebilirim" diyor. Onun için de bildiğimiz görüşmelere bütün gücüyle yöneliyor. Sonuçları daha ortaya çıkmış değildir. Ama, örneğin, Afganistan'dan çekilmesi kötü değildir. Afganistan'daki varlığı fazla gerekçeli de değildi, doğru da değildi.

Öyle bir yer düşün ki, yüzbinlece Sovyet askeri aktarılsın, o ülkedeki rejim her yönden donatılsın ama yine de hiçbir sonuç alınmasın!

Bunun nedeni emperyalist olsun veya işbirlikçiler olsun, bu o kadar önemli değildir. Bir yer düşünün ki; Sovyetler vebadan korkar gibi oradan uzak dursun! Bunun gerçek bir sosyalizm ve enternasyonalizm olmadığı açıktır. Bunlar hep yanlış, tehlikeli, kökenleri nereye dayandırılırsa dayandırılsın sonuç vermeyen uygulamalardır. Sovyetler şimdi bundan kurtulmaya çalışıyor. Bu dalga nereye kadar taşırılacak? Şimdiden kesin belirlemede bulunmak erkendir; lakin objektif bir gerçeklikten çıktığı, sadece bir aldatmaca olmadığı, kapitalist-emperyalist sistemin bu yaklaşıma fazla hazırlıklı olmadığı, onlara karşı daha yeteneksiz oldu-

ğu, dolayısıyla ihtiyatlı hareket ettiği bir gerçektir.

Eğer yumuşama her düzeyde gelişirse, hatta önemli bölgesel sorunlarda da gelişirse tümüyle bunları devrimin reddi olarak görme yerine, yeni bir durum doğar biçiminde belirlemek, daha gerçekçi olabilir. Sürekli var olan dengelerin tıkanıklığına dikkat çekiyoruz. Bu dengelerdeki çözümsüzlük, tıkanıklık aşılmadıkça yeni bir durum değerlendirmesi mümkün olmayacaktır. Mademki devrimler artık birbirine girmiş olan dengeler yüzünden ilerlemiyor. O halde, yeni yöntemler denemek daha doğrudur. Ama görünen o ki; bu, birçok yerde dengeyi karşı-devrimcilerin ve işbirlikçilerin lehine dengesizliğe dönüştürüyor. Bir Afganistan'da Sovyetler, "mecburum başka seçeneğim yok" diyor. Ama karşı devrim daha çok atağa kalkıyor. Ortadoğu'da biraz geri çekilse, yine karşı-devrim atağa kalkabilir. Dolayısıyla son derece kritik bir durumda seyrediliyor. Yumuşama, belli bir nefes alıp verme de olabilir. Güçler yorgun düşmüştür. Özellikle de devrimci güçler için de bir nefes alma fırsatı olabilir. Eğer iyi değerlendirilirse tümden her şeyin kaybedilmesinin tersine, yeni bir atağa kalkmanın nedeni de olabilir. Bu, Sovyetler Birliği için de geçerlidir. Sovyetler Birliği'ndeki yozlaşmaya karşı, kendini yenilemiş bir sosyalizm Gorbaçov sonrasında ayağa kalkabilir. Ki bunun da belirtileri az değildir. Kapitalizm yolcusu akımlar kadar, sosyalizmin yenilenmesine çalışan akımların da oldukça etkili olduğu biliniyor. Gorbaçov bu konuda biraz da ara geçiş aşamasını teşkil ediyor. Yani yozlaşan sosyalizmle, yenilenme ihtiyacında olan sosyalizmin geçiş aşamasındadır. Mücadele bitmemiştir. Aynı şey bütün bölgeler için de geçerlidir. Buradaki yumuşama; güçlerin yeniden atağa geçmesi için bir fırsat teşkil edebilir. Diri olan, güçlü olan üstün çıkabilir. Sınıf temeli, ideolojik-politik yaklaşımları oportünist olanlar çöker ve karşı-devrim çabaları da boşa çıkar. Örneğin Ortadoğu bölgesinde küçük burjuvaziye dayalı milliyetçi yaklaşımlar yorgun düşmüşlerdir, kendilerini yenileyememişlerdir. Bunlara karşı, muhtemelen karşı-devrim güçleri, işbirlikçiler egemenlik kurabilir. Ama kendini daha iyi yenileyebilen, hatta küçük burjuva milliyetçiliği yüzünden —bu Türkiye için de geçerli— bir türlü ortaya çıkarılamayan proleter devrimcilik gelişebilir ve kendine yenilmiş sosyalizmin bu yorgun, yıpranmış halini, Türkiye'de yorgun demokratçılık diye adlandırılan halini aşıp taze bir devrimci-demokratik güç olarak halkların kurtuluşunda önemli rol oynayabilir. Dolayısıyla bu dönemi, aşırı gerginliklerin, tıkanıklıkların, çözümsüzlüklerin daha çok üstten siyasal görüşmeler ve yoğun ekonomik-kültürel ilişkilerle aşılmaya çalışıldığı, ideolojik ilkeleri fazla öne almayan, daha çok pragmatizmi esas olan, günün çıkarları neyi gerektiriyorsa ona ağırlık veren bir dönem oluyor. Buna bir mola, bir rahatlama dönemi, bir geçiş dönemi diyebiliriz; bu pek o kadar önemli değildir. Önemli olan, dünya çapında olsun, birçok bölgede olsun, böyle bir döneme girilmek istenmesidir. Yaklaşımımız bu anlatım çerçevesinde ele alınabilir.

Aşırı merkezileşme, tepede tıkanma ve birçok bölgedeki gerginlik ve çoğunlukla da karşı-devrimin lehine sonuç veren durumların değişmesi devrimle olsaydı, bu şüphesiz bizim en tercih ettiğimiz bir yoldu ve biz devrimle en azından kendi somutumuzda bu değişikliğe yol açmak istiyoruz. Bizim için, bilindiği gibi, reformcu yaklaşım ölümdür. Ki bunu Gorbaçov ve Castro da görüştüklerinde ifade ettiler. Castro; "Sizin yolunuz size, bizim yolumuz bize, Sovyetler Birliği ile bizim sorunlarımız ayrıdır" diyor. Castro daha çok devrimci yöntemlere ağırlık verir, Sovyetler ise reformcu yöntemlere ağırlık verir. Sorunların kaynaklandığı zeminler farklı çözüm yollarını getirir. Elbette bizim gibi bir ülkede tamamen devrimci yönteme ağırlık verilir. Çünkü, bizde reformculuk baştan beri karşı-devrimin güçlenmesidir. Yalnız bizde değil, Ortadoğu'da, Türkiye'de devrimci yöntemi daha iyi hayata geçirmek önem taşıyor. Yani sürekli uzlaşmalar kötüdür; "uzlaşmalar sürekli esas alınmalıdır" tarzındaki yaklaşım genelde olduğu gibi, günümüzde de pek itibar edilmemesi gereken bir yaklaşımdır. Gerçekten somut durumlara göre yaklaşım önem taşıyor. Eğer bugün Gorbaçov önderliği, bütün dünyaya, yalnız Sovyetlerin reform ihtiyacına göre, "Siz de hemen uzlaşmalara girin" derse bu kabul edilmez. Örneğin, Suriye direnişçi bir konumdadır. Suriye'ye "Sen de İsrail'le önemli oranda isteklerini kabul etme temelinde bir uzlaşmaya yanaş" derse, Afganistan'da "İşte her şeyi mevcut gelişmeye terket" derse, Orta Amerika'da "Kontralar da iktidar ortağı olsun, Nikaragua kendini açık tutsun" deyip bunları peşe dayatırsa böylesi bir yaklaşım reddedilir ve "asla!" denir. "Gorbaçov önderliğidir, sosyalizmi temsil ediyor, kabul edelim" demek gericiliktir. Buna sonuna kadar karşı durulması gerekir. Ama kendi ülkesinde "Tıkanmışız, üretimi artırmak gerekiyor, aşırı silahlanma masraflarını kaldıramıyoruz, ordu sayısını azaltmak gerekir, nükleer silahların yükümlülüğü çok ağırdır. Onlardan arınmak ve diğer alanlardada silah indirimini tamamlamak gerekir. Bunun için emperyalizmle görüşmek zorunludur" diyorsa buna bizim diyebileceğimiz bir şey yoktur. Yok, daha fazla ileri giderse, kapitalizme de bolca taviz verilirse —hem de gereksiz yerde— elbette başta Sovyet halkı olmak üzere karşı çıkılması en doğrusudur. Hatta daha şimdiden karşı çıkışlar vardır, yeni sosyalizm, yeni Stalinciler denilen diğer akımlar da reformlara bu biçimde yaklaşmaya karşı savaşım veriyorlar. Hatta Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde bile bu konuda sürekli kanatların mücadelesinden bahsedildiği biliniyor.

Bizim bu dönemde çıkarabildiğimiz sonuç; buna pek karamsar bir gözle veya tümüyle "geriye bir dönüş vardır" gibi yaklaşmak gerçekçi değildir. Özellikle iki sistemin aşırı merkezileşmesiyle Türkiye'nin kendisinin Jeo-stratejik konumuna dayanarak almış olduğu birçok tavizin sonu gelebilir. Dolayısıyla iki sistemin dengesi ortamından yararlanma durumu ortadan kalkabilir. Bu, Türk burjuvazisinin yeni arayışlara yönelmesine —ki daha şimdiden başlamıştır— yol açacak ve bu durumlardan daha fazla korkmaya başlayacaktır. Amerika daha şimdiden Türkiye'yi ciddiye almıyor. AET hiç ciddiye almaz. Sovyetler'e yaptığı yanında çok kâr kalacak değildir. Dolayısıyla sıkışacaktır. Yani, yumuşamadan Türkiye'nin yararlı çıkacağını söyleyemeyiz. Çünkü, ordusu aşırı bir biçimde büyütülmüştür. Bu orduyu azaltmak zorundadır. Artık ABD'de böyle bir orduyu kendisi için pek gerekli görmez. Çünkü, silahsızlanma vardır ve askerlerin sayısını azaltmak da buna dahildir. Bu Türk ordusuna yansıyacaktır ve nitekim daha şimdiden yansımıştır. "Sovyetler Birliği hududuna yakın 30 bin civarındaki orduyu azaltarak hepsini Kürdistan'a taşırırım" dese de, genelde ordusunun ve giderek almış olduğu bütün desteklerin zayıflaması sonucunda militarizmi zayıflayacaktır. Dolayısıyla, Türk burjuvazisinin bundan sonuna kadar yararlı çıkacağını söylemek doğru bir yaklaşım değildir. Olumsuz etkilenmesi daha güçlü bir olasılıktır. Kendisini reformlarla daha fazla meşgul hissettirmek zorunda kalacaktır. Bu bizim devrimci yaklaşımımızın açılım şansını, manevra şansını daha fazla artırabilir. Yani zayıf bir olasılık da olsa artırabilir diyoruz.

Kürdistan'da devrimci gelişmeyi sürekli bütün gelişmelerin esası olarak gören ve bağımsızlığa kadar da böyle devam edecek olan PKK önderliği açık ki bu dünya durumundan yararlanmaya, Türkiye üzerindeki olası etkilerden devrimi güçlendirmeye çalışacaktır. Daha önceki yaklaşımlarımızda da biz bu gelişmelerden habersiz ve hazırlıksız değildik. Partimizin ideolojik-politik çizgisinin gereklerine göre şu veya bu biçimde o statükonun, dengenin, tıkanmanın aşılması gerektiğini vurguluyorduk. Adeta donmuş sosyalizm ve kilitlenmiş uluslararası durumun çözülmesinin gereğini dile getiriyor, onun beklentisi içinde bulunuyorduk. Gelişmeler biraz da, bizim bu ideolojik-politik yaklaşımımızı doğrulamaktadır. Gerek baştan ideolojik-politik formülasyon ve gerekse '85'lerde Gorbaçov'un başa geldiği dönemin ilk günlerinde söylediklerimiz bunu doğrulamaktadır. Fakat şunu da gözden uzak tutmamak gerekir ki, yumuşama sınırlı olabilecektir. Sosyalist-kapitalist sistem çelişkisi tasfiye olmak şurda kalsın; varlığını yumuşama adı altında; siyasal görüşmeler, yoğun ekonomik-kültürel ilişkiler adı altında daha da değişik biçimlere büründürerek devam ettirecektir. Bu, mücadelenin durması demek değildir. Tersine, mücadelenin değişik koşullarda, değişik biçimlerde sürmesi demektir. Bu, devrimci mücadelenin tasfiyesi demek değildir; bilakis devrimlerin biraz da aleyhine yüz tutmuş olan durumların aşılmasıyla, dünya çapında, özellikle de nükleer felaketi de dikkate alan, ve daha çok emperyalist metropollerde yeni demokrasi güçlerinin —şimdi bunlara barış güçleri deniliyor, "Yeşiller" hareketi deniliyor. Bunlara başka hareketler de eklenebilir— geliştirilmesiyle devrime daha uygun ortamlar hazırlayabilir. Yine, kilitlenmiş ve anlaşmazlık halindeki birçok bölgenin ilişkilerinde sağlanacak yumuşamaların, karşı-devrimi de zayıflatabileceğini gözönüne getirerek; devrimin, yeni bir durum değerlendirmesi temelinde atılım yapabileceğine dikkatleri çekmek gerekir. Hangi bölgede, nereye kadar sorusuna cevap, şüphesiz ki somut durumların değerlendirilmesi sonucu belirlenecek bir cevap olacaktır. Orta-Amerika'da Küba, Nikaragua, bu gelişmelerden şüphesiz devrimci bir tarzda yararlanmaya çalışacaklardır. Ve nitekim Castro, "on yıl içinde Latin Amerika'da başta devrim olmak üzere çok şey olabilir, buna göre kendimizi hazırlıklı kılmalıyız" diyor. Öyle bir politikanın takipçisi olduğunun izlerini açığa vurmaktadır.

Ortadoğu'da belli tıkanma vardır. Bunun ister bölgesel barış konferansıyla, ister ikili görüşmelerle veya ister yeni çatışmalarla aşılmaya çalışılması durumu sözkonusudur. Ortadoğu halkları için devrim esastır. Bugün böylesi bir devrimci gelişmeye birçok güç zorlanmaktadır. Yeni gelişmeler, devrimci yöntemden vazgeçmeyi dayatmamaktadır. Bilakis, artık sınıfsal temelleri daralmış olan küçük-burjuva sınıf temelinin Ortadoğu'da devrimleri fazla ilerletemeyeceği ortaya çıkmıştır. Radikal bir devrime, proleter önderlikli devrime her zamankinden daha fazla ihtiyaç hasıl olmuştur. Bunu dikkate alan bir devrimsel gelişme durumu sözkonusudur. Bu durumların farkında olan Hareketimiz, Partimizin önderlik ettiği ulusal kurtuluş mücadelemiz Kürdistan'ı bu konuda Ortadoğu'nun devrimsel açılımında önemli bir odak üssü olarak değerlendirmektedir. Bu görüş bugün parlak bir biçimde doğrulanmıştır. Kürdistan somutunda gelişecek olan devrimimiz bölgenin yumak yumak olmuş ulusal ve toplumsal sorunlarının çözümünde önemli bir çözümleyici güç olabilir. Özellikle 85'lerde bu biçimde var olan bir değerlendirmemizin bugün daha da açıkça kendini hissettirdiği belirtilebilir. O halde, görev; çok köklü olmasa da, uluslararası ve bölgesel gelişmeleri somut olarak yakınen takip etmek ve ülke devrimimizin üzerindeki olası etkilerini önceden hesaplayarak olası hatalı yönlere girmemek ve yine olası olumlu yöndeki değişiklikleri önceden farkedip, Parti taktiğini bu olumlu etkilere daha fazla açık tutup bundan devrim mücadelesini güçlendirmektir. Başta Partimizin sosyalizme, gerçekleşen sosyalizme bu biçimdeki yaratıcı yaklaşımı, yeni güncel gelişmelerin ışığında doğruluğunu bir bir kez daha ortaya çıkarmaktadır. Şüphesiz bu gelişmelerin bizim sosyalizme olan inancımızı bırakalım sarsması, yaratıcı bir tarzda yaklaşımının sosyalizm şu veya bu merkeze bağlı değil, kendi beynimizle düşünüp, kendi somutumuza cesurca uygulamanın, başta ne kadar zayıf olursak olalım, doğruluğuna emin olduğumuz ilkelerin uygulanmasına cesaret etmenin doğru biricik yol olduğunu bugün Sovyet önderliğinin ağzından da duymak bizim ne kadar doğru yolda olduğumuzu bir kez daha göstermektedir. O halde biz, daha büyük bir kararlılıkla bu yolumuzda yürüyeceğiz ve başarmaya çalışacağız.

Sovyet politikasının bazı yönlerine ilişkin yaptığımız değerlendirmeleri toparlarsak; özellilke sosyalizmi reel sosyalizmden ibaret görüp de, olası bunalımlara düşebilecek tipleri aydınlatmak açısından, bir kez daha kısaca da olsa değerlen-

Fidel Castro Gorbaçov ile yaptığı görüşmede: *"Her halkın ve ülkenin bağımsızlığına saygı gösterilmesi, Marksizm-Leninizmin altın değerindeki ilkelerindendir"* dedi.

"...Kürdistan'da devrimci gelişmeyi sürekli bütün gelişmelerin esası olarak gören ve bağımsızlığa kadar da böyle devam edecek olan PKK önderliği açık ki bu dünya durumundan yararlanmaya, Türkiye üzerindeki olası etkilerden devrimi güçlendirmeye çalışacaktır. Daha önceki yaklaşımlarımızda da biz bu gelişmelerden habersiz ve hazırlıksız değildik..."

"...Ekim Devrimi bünyesindeki noksanlıkların, aynı zamanda devrimci yetkinliğin yeniden bir sentezle karşımıza çıkmasıdır; bünyesindeki sağ ve sol sapmaların kendini açığa vurmasıdır. Bilindiği gibi bu durumlar daha 1900'lerde Iskra içinde ortaya çıktı ve 1905'lerde Bolşevik-Menşevik ayrışması biçiminde kendisini açığa vurdu. 1905 devrimindeki büyük taktik anlaşmazlık etrafındaki bölünme, 1907 karşı-devriminin ardından gelen tasfiyecilik yılları ve bu yıllardaki tasfiyecilerle Bolşeviklerin mücadelesi vardır..."

dirmekte yarar vardır. Sovyet sisteminin bugünkü durumunu anlattığımız çerçevede değerlendirmek önem taşır. Durumlar farklıdır dedik. Nükleer tehlikeler, bu politik yönelimin temel nedeni değildir. Esas temel neden; Sovyet toplumunun ekonomik alt yapısı ve siyasi yapısıyla gelmiş olduğu aşamadır. Aynı zamanda Ekim Devrimi bünyesindeki zayıflıkların vardığı aşamadır. Bugün Devrim üzerindeki büyük tartışmalar, eleştiriler ve tasfiyelerin günümüzde vardığı bir aşamadır. Ekim Devrimi öncesinde ve sonrasında merkezden tutalım tabanına kadar, farklı hizipler arasından tutalım, Bolşevik hizip içine kadar devrimin fırtınalı dönemlerden geçtiğini biliyoruz. İşte onların bir özeti de günümüzde varılan politikalarda, varılan reform çabalarında görülmektedir.

Ekim Devrimi bünyesindeki noksanlıkların, aynı zamanda devrimci yetkinliğin yeniden bir sentezle karşımıza çıkmasıdır; bünyesindeki sağ ve sol sapmaların kendini açığa vurmasıdır. Bilindiği gibi bu durumlar daha 1900'lerde Iskra içinde ortaya çıktı ve 1905'lerde Bolşevik-Menşevik ayrışması biçiminde kendisini açığa vurdu. 1905 devrimindeki büyük taktik anlaşmazlık etrafındaki bölünme, 1907 karşı-devrimin ardından gelen tasfiyecilik yılları ve bu yıllardaki tasfiyecilerle Bolşeviklerin mücadelesi vardır. Hatta bu mücadele daha sonraları savaş içinde de sosyal-şovenler ve Menşeviklerle ve Bolşevikler arasında süre gitmiştir. 1917 Ekim Devriminde bu daha da kanlı çatışmalara gidecek kadar ileri boyutlara varmıştır. Hatta Bolşevik hizip içindeki kararlılarla, kararsızlar devrimin ayaklanma gününde bile bir yansımasını bulmuştur. İç savaşta, özellikle de 1920-30 yılları arasında Polit Büro ve Merkez Komite içinde bu daha da alevlenmiştir. 1930-40 yılları arasında 100.000'lerin yaşamına mal olan bir tasfiyeye de dönüşmüştür. Yaygınca bir ortayolculuk yaşanmıştır. Yine Troçki'nin başını çektiği küçük-burjuva aydın maceracılığın taraflardan ya birine, ya diğerine oynayan konumu vardır. Ve bu konumuyla kendi sonunu hazırlaması sözkonusudur. Stalin dönemi ardından Kruşçev'in tepkisi, Brejnev'in durgun dönemi, ardından bütün bunların sentezi olarak Gorbaçov dönemi, Sovyet tarihiyle ayrılmaz bir bağ içindedir. Dolayısıyla işin bu yönüne dikkat etmek önem taşır. Tabii ki Sovyetler olduğu yerde durmamıştır; muazzam bir güç, bir sistem haline gelmiştir. Başlangıçtaki küçük ideolojik gruptan, Iskra grubundan yola çıkıp bugün dünyanın en önde gelen bir gücü olması sözkonusudur. Elbetteki o günün sorunlarıyla günümüzün sorunları farklı olacaktır. Elbetteki, o gün bir avuç devrimcinin kendini zorbela ayakta tutma çabalarıyla, günümüzün en büyük bir gücü olmasının somutu farklı olacaktır. O dönemin taktikleriyle, bu dönemin taktikleri çok farklı olacaktır. Hatta devrim sırasında, devrim sonrasında, iki savaş arasında, savaştan sonra nükleer savaş dönemi öncesinde ve sonrasında farklı politik durumlar sözkonusu olacaktır. Ve hatta, yine savaştığı emperyalist sistemin I. Dünya Savaşı öncesinde, iki savaş arasında ve klasik sömürgecilerin tasfiye olduğu II. Dünya Savaşı sonrasındaki durumların da farklı politik değişiklikler sözkonusu olacaktır. Şüphesiz bütün bunlar günümüzün politikasının belirlenmesi üzerinde etkili olacaktır. Bu durumlara yaratıcı yaklaşmak; bütün bu gelişmeleri yerli yerinde tesbit etmeye, sonuçları değerlendirmeye ve bazı yönelimleri, programları, taktikleri çıkarmaya dayanmalıdır.

Bu temelde Sovyetler'de yeniden yapılanma dedikleri, açıklık dedikleri bir durum sözkonusudur. Dolayısıyla daha geniş bir tartışmanın olduğu da bir gerçektir. Sovyetler'in uluslararası politikasından tutalım, bütün iç politikalarını, hatta kurulan sosyalizmi bile tartıştıkları bir gerçektir. Ve bu tartışmaların bazı yönleri ortaya çıkıyor. Değerlendirmemizin başında da belirttiğimiz gibi, özellikle tam olmasa da devrimin yönteminden kaçınma, —en azından hakim resmi önderliğin durumu biraz böyle— durumu ortaya çıkıyor; emperyalizmle görüşmelerde; siyasal, ekonomik, ticari, teknik, kültürel ilişkilere ve hatta onlara benzemeye doğru bir arzu, bir isteklilik seziliyor. Bu bir sağ sapma anlamına da gelir. Şüphesiz ki bu durum belki de stratejiden bir sapma olarak değerlendirilemez ama taktikten bir sapma anlamına gelir. Sovyetler sosyalizmin ilkesine bağlıdırlar ama, bugün taktikte bir sağa sapma vardır. Onlar belki buna "esneklik" derler. Ama birçok yönden bir sağ sapma anlamına geldiğini vurgulamak, en azından bizi sosyalizm konusunda daha yaratıcı kılacaktır. Fakat sadece mevcut değişmeleri bundan ibaret görmek de, yani "bir sağ sapma olmuştur" deyip de işin içinden çıkmak da doğru değildir. Sovyet sistemini daha fazla aşan gelişmeler vardır. Özellikle eşitsizlikler dünyasından alabildiğine uzaklaşarak kendi başlarına bambaşka bir dünya yaratma hayalleri vardır. Evet sosyalizmin bir tek ülkede değil, birkaç ülkede gelişebileceğine inanıyoruz, ama bunu komünizme kadar, hem de dünyanın üçte ikisinde emperyalizmin çok güçlü olması temelinde gerçekleştirmek ve bunu da sürekli barış içinde gerçekleştirmek hem olası değil ve hem de buna inanmak mümkün değildir. Bunu sosyalizmle bağdaştırmak mümkün değildir.

Sosyalist devrim; dünya sosyalist devrimi ezilen halkların ulusal kurtuluş savaşımını sürekli beslenmedikçe, yine kapitalist metropol ülkelerin emekçi sınıflarının savaşımıyla desteklenmedikçe kendi varlığını sonuna kadar garantide göremez. Biz bu ilkeye bağlıyız. Bugün ezilen halkların ulusal kurtuluş savaşımları, metropol ülkelerin işçi sınıfı, emekçi hareketleri, mevcut klasik komünist partileri vasıtasıyla önemli oranda tasfiyeye uğramışlardı. Bu partiler tamamen burjuva partiler olmaya doğru yol alıyorlar. İşte bu konumlarda Sovyetler temel ittifakları esas alma yerine, emperyalizmin metropol ülkelerinin odak güçleriyle, temel güç noktalarıyla ittifakları esas alıp tüm umudunu onlarla uzlaşmaya, görüşmeye bağlayıp ve buna da "stratejik bir yaklaşım" diyorsa, bu tamamen bir sağ sapmadır. Biz değerlendirmemizde şunu da söyledik; aşırı merkezileşme ve bloklaşma artık halkların kurtuluş mücadelesini frenliyor. Bir karış alan üzerine iki süper gücün alabildiğine birbirine girmesi, örneğin, birçok alanda olduğu gibi bir Afganistan'dan tutalım Filistin'e kadar halkların soykırımına kadar yol açabiliyor. Bu bir yumuşama, belki de olumlu sonuçlar getirebilir. Bu da bir taktiktir. Yalnız böylesi bir taktik değişikliğe hemen sağ sapma damgası vurmak, gerçekçi olmayabilir. Dünyamızın karmaşıklaşan birçok sorununun halledilmesinde belli bir uzlaşma, taktikte bir uzlaşma, devrim içinde bazı olanaklar ortaya çıkarabilir. Tabii ki bunlar belirlediğimiz varsayımlardır. Eğer varsayımlar doğruysa, mevcut reformcu yaklaşımlar içte sosyalizmin tıkanıklıklarını gidermeye hizmet edebileceği gibi, uluslararası alanda da tıkanan birçok devrimi yeniden gelişme yoluna sokabilir.

"...Dolayısıyla bu konuda çok dikkatli, duyarlı yaklaşım içinde olmak önem taşır. Kesinlikle Sovyet ülkesinde reel sosyalizmin sorunlarıyla, bizim gibi neredeyse tarihten silinmiş, varlığı yokluğu bir olan somut bir ülkenin devrimin, devrimci görevleri ile sosyalist faaliyetleri arasında dağlar kadar fark vardır. Onlar haklı olarak umutlarını barışa bağlayacak özellikle de kurulan sosyalizmin yıkılmaması için tüm çabaları harcayacaklardır. Ama biz de her şeyimizi ülkemizdeki devrimci savaşa bağlayacağız, bu da çok açıktır. Bizim için devrimci savaşım ölüm-kalım meselesidir, onlarda barış ölüm-kalım meselesidir..."

Dolayısıyla bu konuda çok dikkatli, duyarlı yaklaşım içinde olmak önem taşır. Kesinlikle Sovyet ülkesinde reel sosyalizmin sorunlarıyla, bizim gibi neredeyse tarihten silinmiş, varlığı yokluğu bir olan somut bir ülkenin devrimin, devrimci görevleri ile sosyalist faaliyetleri arasında dağlar kadar fark vardır. Onlar haklı olarak umutlarını barışa bağlayacak özellikle de kurulan sosyalizmin yıkılmaması için tüm çabaları harcayacaklardır. Ama biz de her şeyimizi ülkemizdeki devrimci savaşa bağlayacağız, bu da çok açıktır. Bizim için devrimci savaşım ölüm-kalım meselesidir, onlarda barış ölüm-kalım meselesidir. Sovyetler 20 milyon insanını II. Dünya Savaşında şehit vermiş, iç savaşta bir milyonu şehit vermiş, ve bir olası III. Dünya Savaşında nükleer silahların patlamasıyla sistemlerden eser kalmayacaktır. Bunun için de elbette onların sorunları farklı olacaktır. Ama, emperyalizm istiyor diye devrimleri kurban ederse bu bir ihanettir. Yine çok iyi biliyoruz ki, "parçanın bütüne tabii olması gerekir" denilerek birçok devrimden vazgeçildi. Bunun; sosyalizmle, enternasyonalizmle alakası yoktur. Tersine, sosyal-şovenizmle alakası vardır; büyük ulus devlet çıkarıyla alakası vardır. Şüphesiz buna da karşı durmak gerekir.

Görülüyor ki, durumlar karmaşık olmasına rağmen, eğer sosyalizme yaratıcı yaklaşılırsa, bütün bunlar altından kalkılmayacak durumlar değildir. Baştan beri yaklaşımın özünde yatan gerçeklik sosyalizmin eleştirisel yaklaşımıdır. Sosyalizm ne şu devletin, ne de şu ulusun tekelinde olan bir öğretidir. Ulusa, hatta zamana da bağlı olmayan; insan toplumunun gelişmesinin bilimsel ifadesi olarak gelişmek isteyen, köleyse kurtulmak isteyen, özellikle bunu eşitlikçi, sömürüsüz bir dünyanın gelişiminde sağlamak isteyen bir kişinin, bir halkın, bağımsızca ele alıp, kendi somut problemlerine uygulayıp sonuç alabileceği bir eylem kılavuzudur.

Eğer yaklaşım bu temeldeyse, kurulan sosyalizmlere saygımız vardır. Onların sorunlarının tartışılmasını anlayışla karşılarız. Ama bizim de kendi somut koşullarımıza sosyalizmi uygulama hakkımız vardır. Kendi sorunlarımızı bu temelde çözme görevimiz vardır. Elbette onlar da buna saygılı olacaklardır. Bu temel de kurulacak ilişkiler, enternasyonalist ilişkilerdir. Bu temelde enternasyonalizme açık olmak gerekir. Ama bu ilkenin son derece çiğnendiği de bir gerçektir. Ezilen ülkelerin komünistlerinin, reel sosyalizmin komünist partilerinin neredeyse bir memuru durumuna düştükleri, ülkesindeki halkına yabancılaştıkları bir gerçektir. Böyle enternasyonlizm olamaz. Böyle bir enternasyonalizmle kapıkulu haline gelinir. İşte bu anlayışa karşıyız. Partisi ne kadar küçük olursa olsun, mücadelesi ne kadar geri bir seviyede olursa olsun sosyalistler-komünistler arasındaki eşitlik esastır. Şimdi bunu Gorbaçov da söylüyor ama, Sovyet ülkesinde bununla bağdaşmayan birçok pratik vardır ve bu pratik de aynı zamanda onların özeleştirilerini gerektirir. Bu konularda ve birçok tutuma ilişkin özeleştiri yapmaları gerekir.

Bütün bu konularda biz ısrarlıyız. Şimdiye kadar doğru sosyalizmi savunduğumuz gibi, bundan sonra da savunuyoruz; aynı zamanda yaratıcı bir tarzda uyguluyoruz. Yani doğruları savunmak demek, yaratıcı uygulamayı bilmek demektir. Yaratıcı uygulayanın söz söyleme hakkı vardır. Bunun dışındakilerin —evet, birey olarak belki konuşabilirler, bazı doğruları da söyleyebilirler ama— sonuç almada, sosyalizmi geliştirmede fazla katkıları olmayacaktır. Bu konularda bizim fazla bir sıkıntımız yoktur. Çünkü Hareketimizin sosyalizme bu biçimde yaklaşımı, ülkemize bu biçimde uygulanması, küçümsenmeyecek gelişmesi bizi doğrulamıştır. Dünyanın diğer köşelerindeki doğru gelişmeler şüphesiz er veya geç yükseleceklerdir. Doğru bir enternasyonalizm anlayışı gelişebilecektir. Çok yerde bu tip anlayışlar vardır. Kaldı ki, bütün bunlar ancak mücadeleyle başarıya gidebilecek yaklaşımlardır.

"...Bütün bu konularda biz ısrarlıyız. Şimdiye kadar doğru sosyalizmi savunduğumuz gibi, bundan sonra da savunuyoruz; aynı zamanda yaratıcı bir tarzda uyguluyoruz. Yani doğruları savunmak demek, yaratıcı uygulamayı bilmek demektir. Yaratıcı uygulayanın söz söyleme hakkı vardır. Bunun dışındakilerin —evet, birey olarak belki konuşabilirler, bazı doğruları da söyleyebilirler ama— sonuç almada, sosyalizmi geliştirmede fazla katkıları olmayacaktır. Bu konularda bizim fazla bir sıkıntımız yoktur. Çünkü Hareketimizin sosyalizme bu biçimde yaklaşımı, ülkemize bu biçimde uygulanması, küçümsenmeyecek gelişmesi bizi doğrulamıştır..."

Son sosyalizmin, özellikle reel sosyalizm içinde olup bitenlere yaklaşımımız bu çerçevededir. Daha önceki anlatımla birleştirildiğinde gerçeğe ana hatlarıyla yaklaşmak mümkündür. Olası gelişmelere hazırlıksız yakalanma değil, bilakis doğru bir değerlendirme ve tutum belirlemede hayli güçlüyüz.

Impressum	Yazışma Adresi	Hesap Numarası					
V.I.S.d.P.:	SERXWEBÛN	Stadtsparkasse - Köln	Avusturya	22.50 s.		Hollanda	3.75 hfl
A. Sarı	Postfach 10 16 83	A. Sarı	Belçika	75.00 bfr.		İngiltere	0.90 £
Vogelsangerstr. 286	5000 Köln 1	Konto Nr.: 1 74 21 96	Danimarka	10.00 dkr.		İsveç	7.50 skr.
5000 Köln 30		BLZ: 370 501 98	Fransa	7.50 ff.		İsviçre	3.00 sfr.
						Norveç	10.00 nkr.

YENİ DÖNEM BAHAR ATILIMI VE ORTAYA ÇIKARDIĞI GERÇEKLER

Baştarafı 1. sayfada

Bir avuç gerilla birliği üzerine binlerce askerle yürümesine rağmen, Bagok, Hani ve Şemdinli-Benevok çatışmalarında görüldüğü gibi, düşman ulusal kurtuluş savaşımız süresince ilk kez bu derecede ağır kayıplar yaşadı. Birliklerimize karşı uygulamaya çalıştığı "kuşat ve ez" taktiği büyük oranda boşa çıkarıldı. Şırnak, Eruh gibi alanlarda meydana gelen çarpışmalar da düşmanın kuşatma taktiği boşa çıkarıldığı gibi, ağır darbeler de vuruldu. Bagok ve Hani çarpışmalarında gerillaları kuşatmaya alamayan ve üzerlerine gitme cesareti göstermeyen faşist ordu birlikleri, kimyasal silahlara başvurarak, yenilgisini gizlemeye çalıştı. Şemdinli-Benevok çatışmasındaysa havan, top ve ağır makinalı gibi silahlar kullanan düşman kuşatmaya alamadığı gerilla birliğimizi imha etmeye çalıştı. Bu çaplı geniş saldırılara ve düzenli ordulara karşı bile kullanılmayan silahları kullanmasına rağmen, düşmanın "kuşat ve ez" taktiği boşa çıkarıldı. Bagok ve Şemdinli çarpışmalarında gerilla birliğinin büyük bir kesimi, düşmanın oluşturmaya çalıştığı çemberi, kullanılan vahşi silahlara rağmen, yararak kuşatmayı işlemez kıldılar.

Faşist Türk sömürgeciliği, özel savaşı tırmandırarak sonuç almaya çalışmanın yanısıra, diğer alanlarda da Partimiz PKK'ye karşı haçlı saldırıları benzeri yoğun bir karşı saldırı da geliştirdi. Bu saldırıların önemli bir parçası da Partimiz PKK'yi tasfiyeye yönelik olarak, Ağustos 1988'de Avrupa'da hortlatılan provokasyondur. Ulusal kurtuluş savaşımızın önemli bir dönemecinde, Parti Önderliğimize karşı alçakça saldırılarla ortaya çıkan provokasyon, faşist Türk sömürgeciliğinin ulusal kurtuluş mücadelemizi tasfiye etmede önemli bir dayanağı ve umuduydu.

Günümüzde "APO'ya hayır, PKK'ye evet" sloganıyla ortaya çıkan provokasyon, Parti Genel Sekreterimiz Abdullah Öcalan yoldaşın şahsında tüm Parti varlığımızı hedefleyerek, özel savaş yönetiminin saldırılarına Avrupa'dan da kan vermeye çalıştılar. Provokasyonun alçakça yüzünün erkenden teşhir edilmesi ve bu alçakça saldırıya karşı durulması, bu provokasyonun da daha önceki benzerleri gibi ölü doğmasına yol açtı.

Provokatörler ABD emperyalizminin "PKK'ye hayır Kürt sorununa evet" sloganını özelde "APO'ya hayır PKK'ye evet" sloganına dönüştürerek, Partimizi ve Önderliğini birbirinden farklı şeylermiş gibi yansıtmaya ve birbirinden ayırmaya çalıştılar. Partimiz üzerinde uygulamak istedikleri alçakça emelleri açığa çıkarılarak, PKK ve Önderliğinin ayrılmaz bir bütün olduğu gerçeğinin sarsılmaz bir şekilde daha da güçlenmesi, provokasyonun aciz çabalarını da işlemez kıldı. Düşkün ve alçakça saldırılarına rağmen, provokasyon da boşa çıkarıldı.

Provokasyonun, açık saldırıları için, ulusal kurtuluş mücadele tarihimizde son derece büyük bir önem ve anlama sahip olan 15 Ağustos'un yıldönümünü seçmesi de bir tesadüf değildi. Güney Kürdistan'da ilkel milliyetçilik hızla çöküşe gidiyor, halktaki umut kıpırtıları da bu çöküşle söndürülmek isteniyor. Ayakta kalan ve her gün güçlenen PKK'nin varlığı düşmanın bu oyunlarını da işlemez kılıyor. İşte böylesi bir dönemde halkımız (bütün parçalardaki) için daha büyük bir umut kapısı haline gelen Partimiz PKK'ye karşı provokasyon hortlatıldı. Kitlelere, "Güveneceğiniz önderiniz yok, işte PKK vardı, o da bölünüyor. APO'ya güveniyorsunuz; bakın o da istenmiyor" vb. biçimindeki demagojileri aşılamaya çalışan düşman, bu provokasyondan büyük bir umut bekliyordu. Tamamıyla olmasa da belli bir sonuç alacağını umuyordu.

Düşmanın planı şuydu: Ulkede silahlı direniş ezilecek, Avrupa'da da provokasyon o çokça sözü edilen "demokratik PKK" sloganıyla ortaya çıkacak; böylece tasfiye süreci tamamlanmış olacaktı. 1988 yılında düşmanın ulusal kurtuluş mücadelemize karşı geliştirmek istediği tasfiye planı böylesine kapsamlıydı. Ülke içi ve dışında uygulanmak istenen bu planla 1988 yılı çıkmadan Partimiz üzerindeki tasfiye süreci de tamamlanmak isteniyordu.

Bu planını uygulamada büyük bir başarı elde edeceğini uman özel savaş yönetimi büyük iddialarda bulunmaya başladı. Aynı şekilde özel savaş yönetiminin iddialarına provakatörler de sahip çıkarak, 1988 yılında ulusal kurtuluş eylemliliğimizin gerilediği iddialarını ortaya attılar. Provokatörler, 1988 yılı mücadelesinin, diğer yıllardan da geri bir düzeyde olduğu ve Partimizin gerilemeye başladığı demagojisini işleyerek, özel savaş yönetiminin çabalarına desteklerini sürdürdüler. Bir yandan özel savaş yönetiminin iddiaları, diğer yandan da provokatörlerin alçakça demagojik yalanları 1988 yılı mücadelemizin katetiği gelişmeleri örtbas etme gücünü gösteremedi. Ulusal kurtuluş savaşımız ülke içerisinde ve dışında gerçekliğini açık bir şekilde, bir kez daha beyinlere kazıdı.

1988 yılı içerisinde, emperyalizmin açık saldırı ve dil-kültür özerkliği temelinde işbirlikçilerini yeniden canlandırma çabalarının da hızlandığını gördük. Faşist Türk sömürgecilerinin paralelinde ulusal kurtuluş mücadelemize karşı açık saldırısını yoğunlaştıran Alman emperyalizmine, ABD, Fransa, İsveç ve İngiltere gibi emperyalist devletler de işbirlikçilerini harekete geçirerek karşılık verdiler. "Kürt halkının dil-kültür hakları tanınmalı" biçiminde ifade edilerek geliştirilen bu çabalarla, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı yeni saldırı ve komplolar da gündemleştirildi.

Partimiz önderliğindeki ulusal kurtuluş mücadelemizin 1988 yılını, bütün bu komploları boşa çıkarma temelinde aşması ve yeni yıla son derece önemli hazırlıklar temelinde girmisi, bu çevreleri de karşı-devrimci çabalarını daha da yoğunlaştırmaya götürdü.

Başta özel savaş yönetimi olmak üzere, emperyalizm, işbirlikçi Kürt uşakları ve provokatörlere kadar uzanan geniş bir karşı-devrimci cepheyle Partimiz PKK'nin üzerine gelindi. Yeni dönem bahar atılımının pratiğe yansımaması için, düşman hiçbir dönemde rastlanmamış uygulamalara başvurdu. Bu çabaların, emperyalizmin, metropollerde Kürt işbirlikçi çevreleriyle geliştirdikleri yeni ihanet oluşumlarıyia da desteklenmesi saldırının boyutunun ne düzeyde olduğunu göstermektedir.

Partimiz PKK, 1989 yılına tarihinin tüm tecrübelerini yoğunlaştırdığı ve pratik uygulama gücünü büyük oranda arttırdığı hazırlıklar temelinde girdi. Gerçekleştirilen hazırlıklar, sadece bir yılı zafer hanemize yazacak düzeyde değildi. Hazırlıklar, bundan sonraki tarihimize de büyük oranda temel teşkil edecek ve Kürdistan devriminin sürekli yükselen çizgisini kesintisiz bir şekilde devam ettirecek bir düzeydeydi. Bu gelişme doğrultusunun açık bir şekilde ortaya çıkması, faşist Türk sömürgecilierini ve efendileri emperyalistleri yeni komplo ve saldırılara yöneltti.

Faşist Türk sömürgecileri, mücadelemizin giderek belirginlik kazanan kitlesel karakterini ortadan kaldırmak için, yaygın bir kitlesel tutuklamaya giriştiler. Onbinlerce Kürt yurtseveri insanlık tarihinin ender tanık olduğu işkencelerden geçirilerek, ulusal kurtuluş mücadelemize verdikleri desteği kesmeleri yönünde baskıya uğradılar. İşkencelerin görülmemiş boyutta uygulanması kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelemize daha sıkı sarılmasını birlikte getirdi. Kitleler, düşmanın tüm vahşi uygulamalarına rağmen, ulusal kurtuluş mücadelesine olan desteklerini birkaç kat daha arttırdılar.

Avrupa metropollerinde de yılların işbirlikçiliğiyle yoğrulmuş ve iliklerine kadar emperyalizme satılmış olan Kürt haini bazı ögeler, dil-kültür özerkliği temelinde çabalarını yoğunlaştırarak, emperyalizmin planına daha açıktan yatmaya başladılar. İsveç ve Fransa destekli olarak geliştirilen bu yeni planda da, halkımızın uğruna nice değerli evladını şehit verdiği bağımsızlık mücadelesi tasfiye edilerek, emperyalizmin kölelik zincirleri yeniden halkımızın boynuna geçirilmek isteniyordu.

İşte, 1989 yılına girerken, mücadelemizin çok güçlü bir çıkışa hazırlanması karşısında, faşist Türk sömürgecileri ve emperyalizm de böylesi komplo ve saldırılara başvurarak mücadelemizi bahar döneminde büyük oranda tasfiye etmeyi hesapladılar. Türk sömürgecilerinin dünya tarihinin ender rastlanılır nitelikteki işkence uygulamalarını Batman'da, Cizre'de, Diyarbakır'da ve diğer birçok alanda uygulamaya koyması bu dönemin en son şansları olmasındandır. Yapabilecekleri her şeyi bu dönemde yapacaklardı. Aksi durumdaysa, kesintisiz bir şekilde sürekli gelişen ulusal kurtuluş savaşımızın önüne engeller oluşturmak mümkün olmayacaktı. Tüm hesapların bu döneme göre yapılması da bu gerçeği açık bir şekilde ortaya koyuyor.

Partimiz PKK bahar dönemine böylesine yoğun bir karşı-devrimci saldırı ortamınada girdi. Yeni dönem bahar atılımımızın, bugün ulaştığı düzey ve yarattığı sonuçlara baktığımızda, düşmanın tüm hesaplarının boşa çıkarıldığını daha iyi görmekteyiz. Bahar dönemi eylemliliği, çok az bir kayıp karşısında ulusal kurtuluş savaşı tarihimizin en yüksek gelişmelerini sağlayarak girdi. Bahar döneminde gerçekleştirilen eylemler, ulusal kurtuluş savaşımızın önemli bir gelişme aşamasına ulaştığını da göstermektedir. Bu gelişme, hem nicelik ve hem de nitelik olarak önemli bir boyuttadır.

Newroz dönemine büyük bir hız kazanan ulusal kurtuluş eylemliliğimiz, Silopi baskınıyla birlikte önemli bir ivme kazandı; Şırnak şehir merkezi ve kömür ocaklarının birer saat arayla basılmasıyla da doruğuna çıktı. Bu sürede gerçekleştirilen eylemlerde, Sömürgeci ordu birliklerine, köy korucularına ve özel tim elemanlarına da ağır kayıplar verdirildi. ARGK gerillaları düşmanla girdikleri her çatışmayı kazandılar. Üstün bir çarpışma ve manevra gücü göstererek, faşist düşmanın askeri birliklerini ağır bir korku ve panik içerisine sürüklediler. Baskın, pusu ve mayınlı eylemlerin yaygın olarak kullanılmaya başlanması, birçok alanda sömürgeci ordu birliklerini de hareket edemez duruma getirdi.

Bu yoğun gelişmelerle birlikte, ARGK saflarına gençlerin hızlı bir şekilde akışı devam etti. Botan, Mardin alanları başta olmak üzere yüzlerce genç ARGK saflarına aktı. Son birkaç ay içerisinde ARGK saflarına akan gençlerin sayısı 400'ü buldu. Buna mukabil bir gelişme de köy koruculuğunun giderek işlemez hale gelmesidir. Hakkari, Başkale çevresinde 70, Uludere'deyse 50 korucunun toplu olarak silah bırakması, koruculuktaki çöküşün somut örnekleridir. Çok sayıda korucunun ya cezalandırılması ya da silahsızlandırılması sonucu, koruculuk can çekişir hale geldi.

Yeni dönem bahar atılımımızın sonuçlarını değerlendirdiğimizde gelişmelerin, ulusal kurtuluş mücadelemizin lehinde son derece önemli bir aşamayı yakaladığını görmekteyiz. Gerek özel savaş yönetiminin gerekse de provokasyonun "PKK bitti" yönündeki demagojik iddialarının işlemez bir hale getirilmesi, ulusal kurtuluş gerçekliğimizin sarsılmaz bir düzeye ulaştığını da göstermektedir.

Bahar dönemi eylemliliğinin 1989 yılına yüklenen role uygun bir gelişme düzeyine ulaşması, halkımız üzerinde uygulanmak istenen oyunları da boşa çıkardı. İlkel milliyetçiçiliğin ihaneti ve çözülmesiyle birlikte, faşist Türk sömürgecileri esaret altında tuttuğu 50 bini aşkın insanımızı ulusal kurtuluş savaşımıza karşı kullanmak ve böylece halkta ulusal kurtuluşa karşı büyük bir güvensizlik yaratmak istedi. Bahar atılımının yoğun bir gelişme süreci olarak yaşanması, düşmanın ilkel-milliyetçilikle elele oluşturmak istediği oyunları da boşa çıkardı. Tüm halkımızda ulusal kurtuluşa dair güveni arttırırken, bağımsızlığa sahip çıkmanın esas kurtuluş yolu da olduğu çok açık bir şekilde ortaya çıktı.

Yeni dönem bahar atılımımız, III. Kongre'de netleştirilen ve taktik dışı, tasfiyeci yaklaşımlara karşı sağlamlılığı korunan Parti çizgimizin doğruluğunu da bir kez daha kanıtladı. Çizgiye bağlılık ve bunun hakkıyla uygulanması durumunda Kürdistan'da gelişmelerin daha da hızlanacağı, Partimizin önemli mesafe katedeceği daha açık bir şekilde ortaya çıktı.

Yeni dönem bahar atılımı, Partimizin 5 yıllık silahlı mücadele pratiği sürecinde, bu dönemde taktiğini uygulamada daha ileri mesafeler aldığının da bir göstergesidir. Partimiz kadroları III. Kongre'de sağlamlılığı kanıtlanan Parti taktiğini uygulama gücüne daha fazla kavuşurken, bunu pratikte başarı ile gerçekleştirebileceklerini yeni dönem bahar atılımı sürecinde açık bir şekilde gösterdiler.

Partimizin büyük bir değer biçerek ve ehemmiyetle hazırladığı 1989 yılı bahar atılımının sonuna doğru gelirken, yaratılan gelişmelerin, bundan sonraki mücadele tarihimizde büyük bir rol oynayacak düzeye ulaştığını da söyleyebiliriz.

Bahar atılımının ortaya çıkardığı gerçekleri irdelediğimizde, ulusal kurtuluş savaşımızın iç ve dış engellerin korkunçluğuna rağmen, muazzam bir gelişmeye ulaşmakla yetinmeyip, bunu kesintisiz bir şekilde yürütebilecek güce de eriştiğini görmekteyiz. Bu temelde önümüzdeki dönemin de ulusal kurtuluş savaşımız açısından yeni atılımlara gebe olduğunu belirtebiliriz. Yaratılan gelişmeler ve elde edilen sonuçlar, bugünkü gelişmelerin birkaç katı gelişmeye ulaşmanın içten bile olmadığını gösteriyor. Ulusal kurtuluş güçlerimiz böylesi gelişmeleri rahatlıkla yaratabilecek bir düzeyi yakalamıştır.

Anlamı böylesine büyük olan gelişmeler, bu yıla Partimizin biçtiği öneme uygun olarak, bizi **Bir Parça Özgür Vatan Toprağı Yaratma** hedefine daha da yakınlaştırdığını söyleyebiliriz. Önümüzdeki dönem bu hedefe ulaşmanın yoğun mücadelesiyle dolu geçecektir.

Ulusal kurtuluş güçlerimizin örgütlülük düzeyi, halkımızın artan desteği ve cephe ile ordu birlikleri içerisinde örgütlenmeye yoğun olarak katılımı, yakın dünemin lehimize büyük gelişmelerle kapatılacağına dair olan güvenimizi daha da perçinliyor. Her türlü alçakça komplo ve saldırıya karşı Partimiz PKK önderliğinde savaşan halkımız, yeni zaferler yaratmasını bilecek, bağımsız, özgür ve demokratik Kürdistan bayrağını zafer burçlarına dikecektir.

—Yaşasın yeni dönem bahar atılımımız!
—Yaşasın Partimiz PKK, Cephemiz ERNK, Ordumuz ARGK!

PARTI YAŞAMI - PARTI MUCADELESI

Bir kartalın efsanesi

(Özgür gelecekle yüklü dopdolu bakışlarında Xani dağlarının zirvesindeki düşleri donmuş duruyordu)

Yine ulusal kurtuluş ve özgürlük davasına büyük bir inanç, cesaret ve gururla sahip çıkan çağdaş direnişçiler «Kürdistan Kabesi»ni kurtarmak için Ebabil kuşları gibi her taraftan hücuma geçtiler. Tarihin en barbar, vahşi düşmanının dört tarafından sıkı kuşatma altına almış olduğu «Kutsal Kabe»ye, ellerindeki keskinleştirilmiş kılıçlar, mızraklar, gürzlerle artık son darbeleri vurarak işini bitirmek, her şeyi kesip doğrayarak Kürdistan ve Kürt diye bir şeyin yerkürede var olmadığını herkese «ispatlamak» istediği bir anda nereden çıkmıştı bunlar? Bebelerin ana rahiminde bile Türkleştirilerek dünyaya getirildiği bir sırada yerden biter gibi müthiş çoğalarak saldırıya geçen; bu kendisini vahşi küftar askerlerin keskin kılıçlarına, yüzüne-gözüne çarparak onları engelleyen, taşıdıkları ateş parçalarıyla pejmurde Türk askerlerini tepeden tırnağa ateş gibi yakıp-yıkıp geçen ve Kürdistan Mabedi'ni son anda kurtaran özgürlük Zümrüdü-Ankalar da nereden çıkmıştı?

İşte, çağdaş PKK direnişçileri, geçmişten günümüze kadar yaratılan bütün tahribatları ortadan kaldırarak vatanı kurtarmak, Mezopotamya uygarlığını çağdaş içerikle yeniden filizlendirmek için kendi canlarını her gün böyle feda ettiler. Kurutulmuş Medya Bahçesi'ni yeniden yeşertmek için tarihin o bütün ulvi değerlerinden süzülüp gelen berrak kanlarını böyle akıttılar ve kimbilir ne zamana kadar da böyle akıtacaklar... Faşist sömürgecilere intikam duygularını, zaptedilmez öfke ve kinlerini yanardağlar gibi kusan ve güngün yarattıkları kahramanlık abideleriyle Kürdistan vatanı denen mabedi yeniden kuran bu tarihin edebi mimarlarını tanımak, tanıtmak, anmak ve yaşatmak en önde gelen sorumluluğumuzdur. Çünkü onlar bizim kökümüzdür, onlar zemzemin kaynağıdır.

Uzun boyu, Kürt esmeri teni ve yağız çehresiyle fidan gibi bir delikanlıydı. Gençten genç bir yiğitti daha. 17 yaşında, yaşamın gerçekliğine yeni yeni duran bir fidandı. 17 yaşındaydı ama emsallerine göre bedenen çok gelişmiş, çok hızlı boy-pos atmış bir maraldı.

1971 yılında Diyarbakır'ın Xani ilçesine bağlı Duru köyünde yaşama gözlerini açtı. O da diğer yaşıtları gibi Bağımsızlık Nesli'ndendi. Hogir, Welat, İhsan gibi, O da Özgürlük Nesli'nin sorumlu üyelerinden biriydi. Çünkü ulusal kurtuluş kavgasının tohumlarının toprağa serpilmeye başladığı günlerde Halim de yaşama duran bir tohumdu. Bu nedenle özgürlük toprağına sağlam basmıştı. Çünkü, O da doğuşuyla birlikte kendisini bağımsızlık kahramanlarının safında bulmuştu.

Emekçi ve yoksul bir ailenin çocuğu olduğu için Halim daha küçük yaşlardan itibaren evin geçimine katkıda bulunmaya başladı. İlkokul yaşamına kadar O küçücük yaşta koyun sürülerinin önünde yaşamı tanıdı. Küçük Halim'e birçok şey garip geliyordu henüz. Ama O bu yaşlarda dahi araştırıcı oldu. Doğayı, yaşamı tanımaya çalıştı. İnsanlar dünyasını ve hayvanlar alemini inceledi. Ve kendi kökünü araştırdı merakla. Ailesinden, çevresinden ısrarla kendi kaynağını sordu, bu kaynakta açılan derin yaraları, bu kaynağın patlama dönemlerini sordu. Birçok şeyi öğrendi. Ve öğrendikçe ruhen ve bedenen büyüyor, öğrendikçe düşmanlarını tanıyor ve onlara karşı yüreği ve dağarcığı öfkeyle doluyor, öğrendikçe bir şeylere karşı sorumluluk bilinci gelişiyordu. Öğrendikçe zenginleşiyor, zenginleştikçe öğreniyor, tekrar öğreniyordu.

Doğup büyüdüğü alanlarda Palu, Xani, Genç isyanları yaşanmış ve bizzat aile çevresi bu direnişler içerisinde yer almıştı. Dedesi bu isyanlarda görevler üstlenerek katılmıştı ve sömürgeciler tarafından birçok Kürt insanıyla birlikte kalleşçe katledilmişti. Bu acı gerçekler Halim'i nasıl derinden etkilemez. O'nu bu köke nasıl sağlamca bağlamazdı ki?

İşte Halim bu maneviyatla koyunların önüne gittiği zaman hep heybetli dağlara bakarak geçmişi düş dünyasında canlandırıyor ve bu soylu düşlerin her anı içini TC'ye karşı inanılmaz bir kinle yüklüyordu. Keskin bakışların diktiği sarp dağların zirvelerinde şekillenen hayallerinde, eski isyanları bir film şeridi gibi ayrıntılarına kadar görüyordu. Acımasız, kanlı, acılı bir savaş! Yediden yetmişe Kürt insanının düşmana karşı nasıl kitleler halinde savaştığını, cansiperane direnişlere barbar yaratıklar sürüsünü nasıl imha ettiklerini, Kürdün cesaret ve savaşkanlığını, korkak düşmanın içine girdiği düşkün maneviyatı görüyordu. İnsanlık düşmanı Türk paşalarının kırbaçlarını kanlı çizmelerinde şaklatarak salyaya boğulmuş ağızlarıyla katliam emirlerini vermelerini, doksanlık ihtiyardan beşikteki bebeye kadar insanlarımızın nasıl hunharca katledildiklerini görüyordu dağların zirvesinde. Hayallerinde gördüğü bu tablo karşısında gözleri kanlı gözyaşlarıyla dolup dolup taşıyor ve kendi kendine söyleniyordu: «Ah! Ne zaman büyük olacağım da bu intikamı alacağım. Keşke ben de o zaman yaşasaydım da düşmana karşı savaşsaydım.» Arkasında da bütün vücudu buruk bir sessizliğe bürünüyordu.

Elbette kolay bir şey değildi bu. «Kürdistanlıyım» diyen biri için asla göz yumulamazdı. Bir halkın tüm fertlerinin ayırım yapılmadan kırımdan geçirilmesine kim sessiz kalırdı? Yine en yakınından olarak aile çevresinden insanlar da, vatan denilen toprağın, namusun, dilin, kültürün korunması için kanlarını akıtmamışlar mıydı? Bütün bu öğrendikleri, bütün bu düşünceleri, bu hayalle Halim'de küçücük yaşta bir isyan ateşi uyandırıyordu. Ve bu ateşin alevleri gün geçtikçe yükseliyordu, dinginleşmiyordu bir türlü. Bu anlarda Halim dağlara haykırmak istiyor, en yakın dost olarak onları görüyor ve elde silah bir gün o dağlarda savaşmayı düşlüyordu. «Elbet bir gün o dağların zirvelerine çıkacağım!»

Halim 7 yaşında. Ailesi tarafından verildiği Lice Yatılı Bölge Okulu'unda okur. Halim bu dönemde

alanda faaliyet yürüten devrimcilerle tanıştı. Onlarla tanıştığı zaman kafası ve yüreği aydınlanarak, tek kurtuluş yolunun o saflarda savaşmakla olacağına inanç getirmesi zor olmadı. Devrimcilere çok ilgi duymuştu, onlara sürekli soru sorarak bilgilenmeye çalışıyor, büyüdüğü zaman mücadeleye katılacağı düşüncesini kimseden gizlemiyordu.

«Sen daha çocuksun, ne bu tür şeyleri düşünüyorsun, hele bir büyü.»

«Doğru belki ben henüz küçüğüm, ama bunları düşünemeyecek kadar bebek değilim. Yalnız şimdiden hazırlanmak gerekir. Yoksa 'hele bir yarın gelsin' dersem bu boş bir şey olur. Sonra insan senin gibi mi olur? Ne yaptınız? İsyanlardan sonra size büyük görevler düştüğü halde siz ne yaptınız? Büyük oldunuz da ne yaptınız? Kanlarını akıtan o insanların kanı üzerine oturdunuz.»

Halim'den hiç de beklemediği bu yanıtı alan tanıdığı, dilini yutmuştu adeta. Lafı daha fazla uzatma gücünü kendisinde göremedi. Ne diyebilirdi ki?

Halim devrimcilerle ilişkilerini giderek daha da geliştirdi ve onlara müthiş bağlandı. Devrimcilerin kendisine verdiği yaşına uygun birçok «ufak» görevi büyük bir sevinç ve titizlikle yerine getiriyordu. Gerek okulda gerekse sosyal çevresindeki konuşmalarında sık sık devrimcileri gündeme getiriyor ve onlara büyüdükleri zaman devrimcilerin yanında yer almaları gerektiğini dayatıyordu.

İlkokul yılları böyle geçtikten sonra bir yıl ara verdi ve ailesinin maddi geçimine yardımcı oldu. Bu dönemde de aynı duygularla devrimcilere yardımcı oldu.

Ertesi yıl Xani Ortaokulu'na kayıt yaptırdı. Ortaokul yaşamında adeta devrimciler ve devrimcilik dışında bir şey düşünemez oldu. Ortaokul öğrencileri içinde kendi çapında devrimci propagandayı yapıyor ve onları kazanmaya çalışıyordu. Nitekim başardı da. Birçok yaşıtını kazanarak onlardan gelecekte devrimci harekete katılacaklarına dair söz aldı.

Ortaokul birinci sınıfı bitirdikten sonra ailesinin maddi durumunun zayıflığından dolayı okula devam etmedi ve onlara yük olmamak için habersizce Mersin'e gitti. Burada bir süre ağır işlerde çalıştıktan sonra dayanmayıp tekrar geri döndü ve ailesine çeşitli konularda yardımcı oldu.

1983-84 dönemi; Kürdistan'da artık gerilla savaşı geliştirilmektedir. Kürdistan'ın silahlı havarileri köşe bucak her yerde süzülerek modern bir savaşı örgütlemektedirler. Buna en çok sevinen ve umutlananlardan biri de Halim'di. O, bu duygular içinde gerillalarla ilişkiye geçmek için çok çırpındı. Amacı artık kesin onlara katılmak ve elde silah onurluca savaşmaktı. Ancak gerilla faaliyetlerinin gizliliğinden dolayı bu gerçekleşmedi. Halim tüm çabalarına rağmen gerillalarla ilişkiye geçememişti. Mecburen hasretini geçici olarak içine gömdü. Ertesi yıl tekrar ortaokula kaldığı yerden devam etti.

Okulda Kürt düşmanlığıyla tanınan bir öğretmen vardı. Bu faşist-ırkçı öğretmen çok özel bir gayretle sürekli Kürt halkına hakaret ediyor ve karalıyordu. Daha küçük yaştaki Kürt öğrencilerinin kafasına hummalı bir çalışma ile Türk burjuvazisinin kültür zehrini akıtarak onları Türkleştirmeye çalışıyordu. Halim buna nasıl dayanacaktı. Faşist öğretmenin yine böyle bir faaliyeti sırasında ona herkesin önünde açıkça:

«Senin söylediklerin baştan sona bütün kelimesiyle yalan. Kimse inanmasın buna» dedi.

Beriki:

«Sen ne konuşuyorsun terbiyesiz. Bacak kadar çocuksun. Yoksa senin kafanı da mı Apocu komünistler yıkamış.»

«Ben terbiyesiz değilim. Ben Kürdüm, bir Kürt çocuğuyum. Ve terbiyem de Kürt yiğitliği, mertliği ve insanseverliği ile yoğrulmuştur. Ya siz? Yüzüne medeni terbiye diye geçirdiğiniz kapkara maske ile bizim cellatlarımızsınız. 'Medeni terbiye size vereceğiz' diye daha önce de binlerce insanımızı, analarımızı, babalarımızı vahşice katlettiniz, cesetlerini kör kuyulara doldurdunuz. Şimdi de sahipsiz kalan biz çocuklarını, eski darağaçları yerine kurduğunuz modern idam sehpaları denen okullarınızda, 'Medeni, terbiyeli gençler yetiştireceğiz', 'Genç Türk milliyetçileri yetiştireceğiz' diyerek öldürmek, yok etmek istiyorsunuz. Siz tarihte gelmiş geçmiş en büyük alçaklarsınız. Siz bu dünyanın başbelası...»

Halim faşist öğretmenin tekmetokat saldırısına tereddütsüz cevap verdi. Hayvanlar gibi karnından soluyan öğretmeni güçlü yapısıyla devirerek neredeyse komalık etti; ve çantasını alarak okuldan ayrıldı, bir daha da gitmedi.

Köye geldikten sonra hemen alandaki gerillalarla ilişki kurmaya çalıştı. Artık daha fazla dayanılamazdı. Her gün sürülerini dağa çıkardığında onları rastgele aramaya başladı. Nihayet bir ay kadar sonra bir gerilla grubuyla karşılaştı. Heyecandan nefes alamıyor, her gün rahatlıkla telafuz ettiği laflar kör bir düğüm gibi top top olup boğazına oturuyordu sanki. Her şeye rağmen gerillalarla konuştu ve onlara katılmak istediğini açıkça belirtti. Ancak gerillalar Halim'in bütün ısrarlarına rağmen, bir eylem hazırlığı içinde olduklarından dolayı bunu ertelediler ve Halim'e o anda bazı görevler verdiler. Halim bunu seçkin bir istek ve sorumlulukla yaptı. Gidip kendilerine köyden erzak ve istihbarat getirdi; ve onların eylem hazırlıklarına yardımcı oldu.

O grup yoluna gittikten sonra başka bir grup Halimlerin köyüne uğradı. Halim aynı ısrarlı dayatıcılığını bu gruba da yaptı.

«Ben size katılmak istiyorum, ben de savaşmak istiyorum.»

«Ciddi misin? Kararlı mısın?»

«O nasıl laf. Sizinle şaka mı ediyorum? Siz şaka edilecek insanlar mısınız?»

«....»

«Ben kararımı çoktan vermişim. Çoktandır sizi arıyordum, ama bulamadım. Şimdi siz de bana bunu diyorsunuz.»

«Şey yani, biz dedik belki o bazı iyi niyetli tanıdık gençler gibi heyecana gelip de yaptığın bir konuşmadır, ya da evle aran bozulmuş da ondan diyorsun...»

«Hayır! Siz beni eskiden de tanıyorsunuz, ben böyle biri miyim?»

«...»

Halim gerillaların kendisini kabul etmeleri üzerine onlarla ortak bir randevu noktası tesbit etti ve ertesi gün ailesine «okula gideceğim» diyerek evden ayrıldı. Ve o ayrılık artık bir daha aile yaşamına dönülmeyecek olan bir kopuştu.

25 Ağustos 1987. Halim artık her şeyi ile mücadeleye bağlı bir gerilladır. Büyük bir coşku ve sürekli yüksek bir moralin sahibi çok genç bir gerilla, 17. Baharında dopdolu bir savaşçı.

Halim'in gruba katılmasından birkaç gün sonra birliğin bulunduğu alan düşman tarafından sabah erkenden kuşatılmaya alındı. Bunun üzerine tüm grup çatışma pozisyonunda bekledi. Halim'in daha ilk günleri olmasına rağmen, o kendisini hiç tereddüte düşmeden pozisyona ruhen kattı. Ancak herhangi bir şey olmadı. Akşam düşmanın gitmesiyle grup alandan ayrıldı.

Daha sonra Halim, kendi akraba çevresinden birkaç kişiyi birliğe katmak için öneri getirdi. Önerisi kabul edilince yanına aldığı bazı yoldaşlarıyla birlikte kendi köylerine gittiler. Ancak savaşçı adayları köyde yoktu. İşte o an ne kadar üzüldü.

«Niye bu kadar üzülüyorsun Halim yoldaş, ne yapalım yoktur.»

«Elimde değil yoldaş, kabul etmiyorum bir türlü. Şans denen şeytan da sanki düşmana çalışıyor. Şimdi burada olsalardı ne olacaktı sanki. Ben onları getirirdim.»

«Tamam öyle de, ama yoklar işte; artık üzülme bifaydadır. Hem zaman bitmedi ya. Artık sonraya kaldı.»

Bir süre sonra Halim'in birliği Bingöl'ün Genç alanına geçti. Burada bazı eylem planları yaptı. Yapılan planlamaya göre iki ayrı hedefe yönelinecekti. Bunun için birlik iki gruba ayrıldı. Planlandığı gibi, birinci grup, bir çete odağına saldırı düzenledi ve eylem sonunda, gerisinde üç çeteyi ölümle cezalandırmış olarak bıraktı.

Halim'in içinde yer aldığı ikinci grup ise bir köye yöneldi. Önce bütün köylüleri toplayarak toplantı yaptı. Onlara ulusal kurtuluş savaşını ve güncel gelişmeleri çeşitli yönlerden propaganda etti. Arkasından sömürgecilerin ajanı olan köy muhtarını halk adına ölüm ile cezalandırdı. Bu iki eylem Halim'de tarif edilmez duygular yarattı. Küçük Halim'in Xani Dağlarının zirvesinde bıraktığı düşleri gerçek oluyordu artık. Ne mutlu bir andı...

Eylemin ertesi günü düşman sabah erkenden iz sürerek, grubu, konumlandığı yerde kuşatmaya aldı. Ve henüz sabahın erken saatlerinde, bir avuç ama son derece kararlı genç kahramanla, köpek sürüsü gibi düşman askerleri arasında 16 saat süren şiddeti bir çatışma başladı. Düşman geniş bir hazırlıkla ve oldukça kalabalık bir sayıyla gelmişti. Grubu imha edeceğine dair kesin iddialıydı. Bu nedenle zaten binbaşı düzeyinde komuta kademesiyle operasyona çıkmıştı. Gerillaların kendi ajanlarını cezalandırmasını da bir türlü yedirmemiyorlardı.

Çatışma gün boyu bütün şiddetiyle devam etti. Gerillalar bütün teknik, sayısız eşitsizliklere rağmen canlarını dişlerine takarak kahramanca direniyorlardı. Bir avuç özgürlük savaşçısı genç insan, duyanların «asla olmaz» diyerek inanmak istemedikleri bir efsane yaratıyordu. Her boydan tüfekten sağanak gibi boşalan kurşun ve top sesleri dağlara çarparak ortalığı cehennem gürültüleriyle dolduruyor, keskin barut kokuları birkaç saat önce bütün canlılar için yaşamın temel kaynağı olan temiz ve berrak havayı kaskatı bir ağırlığa dönüştürerek savaşanların burunlarını bıçak gibi kesiyordu.

Bundan en çok etkilenen; labirent gibi çok yönlü duygular içine girmiş olan Halim'di. O gün Halim'in yaşamında en belirgin bir dönüm noktası yaşanıyordu. O gün Halim'i büyüttükçe büyütüyor, yüceltiyor ve bilinçlendiriyordu. Yaşanan her şey, devinim yapan her saniye, Halim için çok ileri bir anlam fışkırtıyordu. Artık düş dünyasına, basbayağı maddi bir varlık olarak sağlamca ayak basıyordu. Acaba kaç çocuk, kaç delikanlı bu kadar şanslıydı? Acaba kendi yaşında da kaç tane gencin, yaşamındaki temel özlemi böyle en doyurucu bir biçimde gerçek oluyordu.

Halim, daha yepyeni bir savaşçı ve dolayısıyla tamamen tecrübesiz olmasına rağmen çatışmada yoldaşlarından fazla geri kalmadı. Hiçbir kararsızlığa düşmeden o gün bütün enerji ve yiğitliğini sergiledi, çatışmayı sonuna kadar sürdürdü ve çatışma boyu imha edilen birçok düşman askerine isabet eden mermi çekirdekleri arasında Halim'inkiler de yer alıyordu.

Grup bir yandan çatışırken bir yandan da düşman kollarına pusu attı. Halim de fazla kalınca olmayan bir ağacın arkasına mevzilenmişti bu pusuda. Yeri biraz da açıktı. Düşündükleri gibi olmuştu. Çok geçmeden altlarından düşman güçleri kendi istikametlerine doğru gelmeye başladı. Bir albay elinde telsiz askerlerine emir vererek kendilerine doğru geliyordu.

«Haydi oğlum ilerleyin. Üç-beş tane baldırı çıplaktan mı çekiniyorsunuz. Hiçbir yere kaçamazlar, önümüzdedirler, buralardadırlar, şimdi yakalarız onları.»

Halim'in gözleri aniden açıldı. Hayret, heyecan ve sevinç karışımı bir şimşek zihninde çaktı. Az ötelerindeki arkadaşına biraz heyecanla, hafif sesle kesik:

«Geliyorlar...» dedi.

Ötedekinin gözleri aniden yuvarlaklaştı ve biraz da tepkiyle hızla parmağını ağzına götürdü:

«Şşşşst...»

Bunun üzerine olduğu yerde çivi gibi çakıldı Halim. Hiçbir tarafı kımıldamıyordu. Albayın kafasını içine aldığı tüfeğinin hedefini onunla beraber yürütüyordu. Tüfeğin sarsmaması için çok hafif ve çok kısa nefesler alıyor, albay kendilerine yaklaştıkça bu nefes alma fasılları da giderek seyrekleşiyordu. Kaskatı bir monotonluk içindeki sinirlerin otomatiğe bağladığı sağ göz bebeği, aynı şekilde otomatiğe bağlanmış olan silahın hedefi içinde, elindeki kırbacını kanlı çizmelerinde şaklatarak salya dolusu ağzıyla katliam emirleri veren eski Türk paşasından başka bir şey görmüyordu. Albay her yaklaştıkça esmer teniyle kaplı yüzünün yanaklarına alnına kan hücum etti, geniş yuvarlaklıklar içindeki donuk kırmızı lekeler yüzünün rengine tamamen mat bir görünüm verdi. Bir sinek silahın geziyle gözünün arasından kavis çizerek hızla uçtu. Halim'in gözlerinde herhangi bir kısılma olmadı. Albay tamamen yaklaştı ve o anda öteki gerilladan çok ani bir ses çıktı:

«Tamam»

Bu emirle birlikte Halim'in işaret parmağı hızla kapandı, aynı anda pusudaki bütün gerillaların silahları korkunç bir bağırtıyla çalıştı. Namludan kurtulan kurşunlar duru havayı delik deşik ederek albayın kafasını paramparça etti. Et parçacıkları 15-20 metrekarelik bir alana yayıldı.

Halim'in bu ilk çatışmasında kahramanca sergilenen direniş sonucu, düşman güçlerinden bir albay, bir binbaşı, iki astsubay ve yirminin üzerinde er imha edildi. Ancak ARGK'nin dört yiğit militanı da (Celal KAHRAMAN, Abdurrahman BÖLÜK, Kadir ÖZKAHRAMAN ve Mehmet KAHVECİ) soylu bir direnişle şehit düştü. Şehitlerin üçü, grubun gün boyu süren direnişi sonunda arka arkaya atılan iki düşman çemberini çatışmayla yararak kuşatmayı açtığı sırada üçüncü çemberde düştü.

Çatışmadan sonra yoğun operasyonlardan dolayı grup iki gün boyunca hiçbir köye uğramadı. Tamamen erzaksız olduğu bütün bu süre boyunca sadece şeker ve su ile idare etti. Halim daha yeni olmasına, gerillanın dağ yaşamına daha yeni adım atmasına rağmen, hemen bu kadar tehlike ve zorluklarla karşılaşmıştı. Ama bütün bu son derece ciddi ölüm tehlikeleri, dağ yaşamının katlanılmaz zorlukları ve belki de daha yeni karşılaştığı bu derece uzun süreli açlık, onda herhangi bir olumsuz etki yaratmadı. Hiçbir geri adım attırmadı. Aksine, O, bütün bunlara karşın, soylu bir inatla sürekli neşeli ve morali yüksek tığ gibi bir gerillaydı. Ve yaşamı her türlü zorluğa karşı amansız bir direngenlik içindeydi.

Birlik içerisine sızmış olan bir unsur, bugünlerde ortamın zorluklar ve tersliklerle dolu olmasından yararlanarak, Halim'i kaçırtma çabalarına girişti.

«Git evine, neden geldin. Daha yaşın bile küçük, görmüyor musun bu kadar zorluğu. Bunlara nasıl dayanabilirsin? Sanki gelirken böyle olacağını mı düşünüyordun. Kendi kendine hayal kurmuştun; işte 'gerillalar büyük insanlardır, ben de öyle olacağım' diyerek kendi kendini yanılttın. Halbuki bak, yemek için ekmek bile bulamıyoruz; her an da ölebilirsin...»

Halim daha fazla dayanamazdı. Öfkesinden şakaklarındaki koyu yeşil damarlar sıkışmış olduğu cildi parçalayıp dışarı fırlayacakmış gibiydi. Hiddetten yüzü mosmor olmuştu. Gözlerini iyice kısarak fişek gibi bakışlarını karşıdakinin gözünün, içine dikti. Elleri hızla silahı kavrayarak namluyu ona yöneltti. Ve sert bir ses tonuyla bağırarak konuştu;

«Sen ne diyorsun! Beni bu yoldan ayıramazsın. Ben Partiye ve arkadaşlarıma son derece bağlıyım. Buraya savaşmak için geldim ve sen de dahil kimse buna engel olamaz.»

İki gün sonra Halim'in olduğu grup daha önce kendilerinden ayrılmış olan birliğin diğer parçasıyla birleşti. Ve alınmış olan karar temelinde yapılan yeni planlamayla, birlikte 12 kişilik bir grubun eğitim görmesi amacıyla Dersim eyaletine gitmesi kesinleşti. Bu eğitim grubunun içinde Halim de yer alıyordu.

Halim hem yeni bir mücadele alanına gideceği için hem de eğitim görerek ileriki bir döneme hazırlanacağı için çok sevinçliydi.

Dersim alanına vardıklarında zaman artık kışa doğru yol alıyordu. Alandaki Parti güçleri sonbahar atılımının hazırlığı içindeydiler. Bu nedenle yapılan bazı eylem planlamalarını uygulayacak güçlerin içinde Halim de vardı.

Kadir ÖZKAHRAMAN

Celal KAHRAMAN

Halim'in yer aldığı grup bir işgal eylemi gerçekleştirecekti. Planlandığı gibi eylem grubu Mazgirt ilçe merkezini basarak iki saat süre ile işgal etti. İşgal esnasında Hükümet Binası roketlendi, Jandarma Taburu yoğun taramalara tabi tutuldu, ancak korkak düşman ininden çıkmayarak kendisini korumayı yeğ tuttu. Eylemde, Mazgirt sokaklarında sloganlar atılarak pullamalar yapıldı, savaşa aktif katılma doğrultusunda halka çağrı yapıldı. Çeşitli halk kümelerine propagandalar yapılarak evlere bildiriler dağıtıldı.

Halim bu yeni eyleminde bayağı canlı ve coşkuluydu. Özgür sokaklarda mengene gibi pençeleriyle, kavramış olduğu silahıyla dolaşırken, çocuklar gibi şendi. Görevini eksiksiz yerine getirmek için çıta gibi boyuyla bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyor ve sloganlar atıyordu;

«Yaşasın Partimiz PKK! Yaşasın Kürt halkı! Yaşasın kahraman gerillalar!..» Uzun boyu bir kez daha işe yaramıştı. Duvara doğru kendisini iyice uzatarak uzun kollarıyla pulları istediği yere «şap» diye yapıştırıp geçiyordu.

Eylemi başarılı bir şekilde sona erdiren gerillalar geri çekilerek üslerine doğru hareket etti. Yolda bir köye uğradılar. Grup köyde oturup yorgunluk ve açlığını giderirken, o sırada düşman güçlerinin de köy okulunda olduğu haberi verildi kendilerine. Başarılı bir eylemden çıkmış olmanın vermiş olduğu yüksek moralle bu sefer de okuldaki düşman güçlerine yönelik eylem yapma kararlaştırıldı. Grup hızla toparlanıp okula doğru hareket etti. Düşmanın dışardaki nöbetçileri tehlikeyi farkedince kaçtılar. Gerilla grubu nöbetçisiz kalan okula, roket, elbombası ve tüfeklerle saldırıya geçti. Kapana kısılmış olan düşman zaten istese de bir şey yapamazdı artık. Mütemadiyen çalışan silahların çıkardığı ateş parçaları, izli mermiler, el bombalarının şiddeti ve B-7 roketlerinin sergilediği karışık renkli tablo gecenin dingin karanlığını bir anda adeta noel gecesine çevirdi.

Halim de uygun mevzilerden en etkili darbeyi vurmaya çalışıyordu. Bu çaba içerisinde bir köşeyi tutmuş çatışırken yerde yarı uzanmış birini gördü. Gecenin karanlığında yerde uzanmış adam Halim'i görünce:

«Şşşşt» diye sessizce işaret verdi. Halim buna çok öfkelendi. Böyle sıcak bir çatışmanın içerisinde arkadaşlarından biri nasıl çatışmazdı. Hırsla adamın ayağından tutup çekti ve bağırdı:

«Kalksana yoldaş, herkes çatışırken ne diye yere uzanmışsın. Haydi kalk çatış» dedi. Ve hemen fırlayıp başka bir köşeyi tuttu. Ama o da ne? Yerdeki adam kalkmış kaçıyor. Ancak o zaman farketmişti. Hayıflanarak;

«Vay namussuz Türk askeri» deyip, adamın arkasından tetiğe bastı. Meğer ki düşmanın uyuya kalmış nöbetçilerinden biriydi.

Okula yönelik bu saldırı eyleminde düşman güçleri darbe yemiş, bazı askerler de korkudan aklını yitirmişti. Grubun morali ise bu ikinci başarılı eylemle daha da yükselmişti. Kitleler de gelişmelerde etkilenmiş, coşmuştu. Ayrıca bu eylemlerin arkasından diğer gerilla grubu da Hozat ilçe merkezini basmıştı. Yaşanan eylemlilik ve devrimci çalışmalar sonucu siyasal ortam daha da canlanmış, saflara yeni savaşçılar da katılmıştı.

Artık kış geldiği için gerilla güçleri de toparlanıp bir araya geldi. Kış eğitimi için üsse yerleşildi. Ancak henüz eğitime yeni başlanmışken yaşanan bir ihanet olayı yüzünden kar ortasında üs terk edilerek bir süre zorunlu hareketli yaşama geçildi. Bir yere yerleşmeden 3 metre kar içinde zorlu bir kavga olarak geçen bu yaşamda Halim de diğer gerillalar gibi her türlü zorluğa göğüs gerdi. Bu yaşam onda herhangi bir zayıflığa yol açmadığı gibi, kendisini daha iyi sınadı, bilincini, direngenliğini ve fekadarlığını biledi. Yanında, yakınında yaşanan ihanet olaylarına karşı öfkeden kendisini tutamıyor, oldukça kinli ve acımasız davranıyordu.

Birlik yeni bir üsse yerleşerek planladığı kış dönemi eğitimini hayata geçirdi. Halim görülen eğitimin bütününe gayet sorumlu ve güçlü bir şekilde katılım yaptı. Böylesi zamanların bir gerilla açısından çok iyi değerlendirilmesi gereken altın kıymetindeki günler olduğunu pekala biliyordu çünkü. Eğitim süresinde, özellikle yoldaşlık ilişkileri, üslup ve hitabette örnek bir kişilik sergiledi. Zaten O oldukça saygın, mütevazi ve olgun bir mizaca sahipti. Yoldaşlarının kalbini kırdığı, herhangi bir olumsuzluğa kaynaklık yaptığı, gerilla yaşamı boyunca görülmedi. Günlük konuşmalarında sürekli devrimin, savaşın sorunlarını konuşur, bunun dışına çıkmaz, yani yararsız sohbetlere girmezdi.

Yeni yılın (1988) ilk ayının ortaları. 7 kişilik bir gerilla grubu eylem yapmak için üsten ayrıldı. Halim bu grubun içinde de yine gönüllü olarak yer aldı. Küçük gerilla grubu 3 metre karı irade gücüyle yararak yapılacak eylem hazırlığı için bazı yerleşim birimlerine ulaştı. Ancak planlanan eylem gerçekleşmeyince bu sefer başka bir eyleme yönelindi. Kışın ortasında yedi militan Dersim-Erzincan Karayolunda pankart astıktan sonra, Dersim-Ovacık Karayolundaki H... köprüsüne, üç gün donduracu soğukta şiddetli yağan yağmur ve karla cansiperane boğuşarak sabotaj eylemini düzenlediler. Ayrıca telefon hattını kesmeyi de unutmadılar. Eylem sürecinde sürekli yağışın altında iliklerine kadar ıslanmışlardı. Çok yorucu ve zorlu bir yolculuktan sonra tekrar üsse vardılar. Ve eğitim programına gelinen noktadan devam ettiler. Bahara kadar devam eden bu eğitim sonunda, özellikle askeri bölüm olmak üzere genelde Halim başarılı öğrencilerden biriydi.

Zorlu geçen kış şartlarından sonra bahara ulaşılmıştı. Genelde olduğu gibi Dersim alanında da Bahar Atılımı ve Newroz kutlamaları için planlama ve hazırlıklar yapıldı. Birlik seri köy toplantılarını gerçekleştirdi. Newroz kutlamaları gereği köylerde birlik üyelerinin gerçekleştirdiği piyesler çevrildi. Halim, milli bayramını büyük bir coşkuyla derinden yaşıyordu. Piyeslerde üstlenmiş olduğu «Kawa'nın oğlu» rolünü, bütün ruhunu ve yeteneğini sergileyerek güzel oynamaya çalışıyor ve başarıyordu da. Oynadığında bu rol, Halim'de fevkalede hissedilir bir manevi ağırlık yaratıyordu. Onu ruhen daha da büyütüyordu. Ama Halim kendisinden emindi ve bu nedenle fazla zorlanmadan konuşabiliyordu: «Ben bu role layık olacağım.»

Seri köy toplantılarından sonra gerilla güçleri, Bahar Atılımı için takım gücünde eylemliliğe yöneldi. Mart ve Nisan aylarında Dersim-Ovacık Karayolu üzerinde gerçekleştirilen ve saatlerce süren iki yol kesme eyleminde Halim de yer aldı.

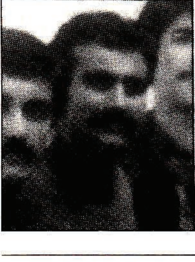
1988'in 8 Nisan gününde Halim, bir grup yoldaşıyla birlikte başka bir alana randevuya gitti. Döndüklerinde zaman son derece acı bir olayla karşılaştılar. Takımın yiğit komutanı Ulaş (Ali Musa TOP) ile örnek militan Haydar (Celal ÇETİNKAYA) yoldaşları şehit düşmüştü. Bu ağır kayıplar karşısında diğer yoldaşları gibi Halim de büyük üzüntüye kapıldı. Ama o çoktan biliyordu ki, şehitlerin arkasından sadece kuru bir üzüntüyle yasa gömülmek onlara yapılacak alçakça bir ihanettir. Bu nedenle bütün bedeni, görevle-

Devamı 19. sayfada

Davut UTKUN

"Darağacında, verilmiş sözüme bağlı kalarak, davamıza layık olacağım"

7 yıldır dayanılmaz acılar ve ızdıraplar içinde yaşayan, onurunu, cesaret ve direncini yitirmeyen; tarihsel kutsal kurtuluş savaşı vermenin bilincinde olan; bağımsızlık uğruna esir düşmüş, zulüm, baskı ve her türlü zorlamalara rağmen kendi inanç ve altedilmezliğine olan korkunç güvenleri nedeniyle onurlu yaşama sahip siz,

Tutsak yoldaşlar

Bildiğiniz gibi, verilen "cezalarımız" bir süre önce yargıtayca onaylanmış bulunuyor. Pek yakında, sıcaklığına bir türlü doyamadığım, en sevdiğim siz dava arkadaşlarımdan ayıracak düşman beni. Kendi kötü emellerini gerçekleştirmek isteyen düşmanın, amacına ulaşması için her yolu, yöntemi uygulayacağı, gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi kösteklemede araç olarak kullanacak, cellatlık görevini tamamlamak için, biz komünistlerin kanını akıtmakta tereddüt etmeyeceğinin bilincindeyim.

Kutsal, haklı davamızı bertaraf etmek için bu barbar, vahşi ve iğrenç devletin her yolu denemeyi mubah gördüğü, yüzyıllık icraatlarda tartışmasız görülen pratik bir gerçek ve sonuçtur. Daha şimdiden, alevlenen özgürlük mücadelemizi gören bu güruhun etekleri tutuşmuş, veryansın edip, utanmasızca biz idam mahkumu, özgürlük tutsaklarının meselesini adi şantajlarına alet etmekten çekinmemektedir.

Sizlerden ayrılacağım bu günlerde, işte, bir bütün olarak sizlere bu veda yazıtımı sunarken, kendi-kendimin muhasebesini de sizlere yalın ve gerçek nitelikte sergileme fırsatına kavuştuğum için de kendimi daha mutlu ve gururlu hissediyorum.

Sömürgeci devletin zindanlarındaki tutsak yoldaşlar!

Mürekkebi kurumadan, ölüm yolcusu yoldaşlarımın veda yazıtları ardarda sıralanıverdi. Bu kervan, mücadele sürdüğü müddetçe —ki sürecek— daha da uzayacak, öyle ki, binlerce sayı ile ifade edileceğiz özgürlük mahkumları olarak. Daha dün, Çepo ve arkadaşlarını uğurlarken, ardından dokuzlar, ARGK'li yiğit savaşçılarını ve daha nicelerini...

Viranşehir'de 1980'in o debdebeli Kasım'ında yakalandım. Bir devrimcinin yaşamında en acı ve talihsizliklerden biridir düşmanın eline geçip tutsak kalmak. Baharını yaşayamayan ağaç gibi çıplak kalmayı kim ister? Kim ister, bin yıllık düşmanın zindanında çürümeyi ya da darağacında son nefesini vermeyi. Madem vardı, programlanan sistemdi acı, üzüntü ve çilekeşlik, bu zorunluluğu kabullenmekten başka çaremiz de yoktu. Sözümüz vardı halka; çetin ve zoru başarmada katlanacaktık her cefaya. Ne olursa olsun sindirecektik... Sözle söyledik tüm bunları. Şimdi yudum yudum, tatmaktayız ezayı... Gerçek savaşımızı verecektik işkencede. Kurtarabilecekmiydik devrimci onurumuzu ve gururumuzu? Pratikte karşılaşabileceğimiz zorlukları altedebilecek miydik?

Tüm dünya ülkeleri devrimcilerinde görüldüğü gibi, biz de sınavda, işkencede başarılı çıktık diyemeyeceğim. Hatalarımız, eksikliklerimiz oldu. Her ne kadar benliğimizi ve kişiliğimizi koruyabildiysek de, esas PKK'ye yakışır, militanca bir tavra giremedim. Polis karşısında daha kararlı, komünistçe tavır göstereceğime; ancak basit direnmeyi yeğledim. Gerçi, militanca tavır sergilemek, o günün koşullarında her ne kadar güç olsaydı da; önümüze koyduğumuz biricik tutum ve davranış değilmiydi bu seçenek? İşte bariz hatalarımızdan biriydi. Yaşamımızda bunu unutamadık. Sürekli bir iz kalacak mazimizde.

Anlatımlarıma, Diyarbakır 5 Nolu'da yaşadığımız karabasanlı, diğer bir adla teslimiyeti aktarmadan geçemeyeceğim. Denilebilir ki, en korkunç yenilgi ve darbe yediğimiz, hayatta unutamayacağımız olaydı 1981 yenilgisinin sonuçları. Öyle ki, onu anmak ve hatırlamak ürperti vermeye yeter, artar bile.

1981 direnişinin başlangıcında burada bulunmamam, gecikmeli olarak cezaevine gelişim, direnişe katılmamamın haklı gerekçesi olamaz hiçbir zaman. Partinin "direniş zafere, teslimiyet ihanete götürür" şiarını özümsettiremedim kendi kişiliğimde o anki tavrımla. PKK'nin şiarı doğruydu. Biz onu kavrayıp gerçek anlamda pratikte işletemedik. Kaldı ki, Hayri, Kemal ve Akifler teslimiyeti kırıp asıl komünistçe tutumu sergileyip değerli yaşamlarını yitirmeleriyle PKK'nin asıl direnişçi ruhunu ispatlamışlardır. Cezaevi genelindeki "Eylül ve Ocak direniş"lerinin görkemli zaferi, anılan yoldaşların inanılmaz metanetlikleri, kararlılığı sayesinde beklenen sonucu verdi nihayet...

Bundan böyle, gerek yakalandığımda polis sorgusunda, gerekse 5 Nolu'da yaşanan acı tecrübeyi bir daha yaşamamayı, cezaevi şehitlerinin tutarlı ve kararlı tutumlarından, davranışlarından ders çıkararak; onların izinde yürüyeceğime söz veriyor, dava uğruna çekinmeden seve seve ölüme gideceğimi bilmenizi isterim.

Mahkeme duruşmalarında, sömürgeci kuruma karşı davranışlarım olumluydu. Zaten teslimiyet dönemindeki olumsuzluğun yanında, Partimizin düşüncelerini, yüce Marksizm-Leninizm ideolojisini onurla savunmam ve devrimci tavır koymam, bir nebze de olsa yaşatıyordu beni. Şimdi ise, karar öncesi tekrarladığım "son söze" layık olmak kalıyor.

Tüm mücadeleci yoldaşlar!

Sesiniz, yankınız bir hayli iyi gelmekte. Çok mesafe katetmişsiniz biz içeri düştüğümüzden beri. Bir Hakkari'de, bir Adıyaman'da habire türemişsiniz biten Kürdistan toprağında. Dar gelmiş memleketimin toprakları size. Ta sınırlar ötesinde, ta dünyanın ücra köşelerinde, Nikaragua'da, Libya'da, Vietnem'da, sizinle daha güçlüyüz, kararlıyız. Sizler ve bu vatan için ne feda edilmez ki!.. Yürekten sizleri selamlıyor, şehitlerin bıraktığı mücadeleyi sürdüreceğinize inancım tamdır.

Başkan APO!..

Senin yaratıcı yeteneğini, gücünü, bugünlerde daha belirgin olarak görmek, onurlandırıyor bizleri. Yüceliğin, giderek daha anlamlılaşmaktadır. Ölüme giden ARGK'li savaşçı yoldaşlar gibi, darağacına giderken atacağım adımlara derman olacak, güç katacak senin o ihtişamlığın, büyüklüğün. Sadece Kürt halkının gözleri sende değil, tüm Ortadoğu halklarının dikkatleri sende ve özgürlük muştusunu senden beklemektedir.

Siz bayan yoldaşlar ve yiğit Kürdistan kadını!

Dar ve zor anlarda bizi yalnız bırakmayan, ölümü beraber kucaklayan Çiçek, Besey, Leyla, Aysel yoldaşlar!

Yüzyılların kokuşmuş kof geleneğini bir yana bırakıp, erkek yoldaşlarıyla bugün dağ, köy, şehir demeden, yoldaşlarıyla beraber sıcak savaş içerisinde sizleri görmek, mücadelemizin seyrinin nasıl geliştiğini göstermekte ve daha da anlamlılaştırmaktadır. Sizler, Kürdistan halkının ve tüm dünya insanlığının övünç kaynağısınız! Sizlerle iftihar ediyoruz.

Halkımla beraber esaret altında yaşayan, daha katmerli baskı ve çağdaş yaşama mahkum olan,

Kürdistanlı analar!

Ne mutlu sizlere! Bugün mücadeleyi doruklara çıkaran oğlan ve kız çocukları doğurdunuz. Ne mutlu sizlere ki, kanını akıtarak topraklara şehit evlatlara analık ettiniz. Uğurlarken onları, ne olur gözyaşı akıtmayın! Zılgıtlarla uğurlayın onları. Yüreğinize kor girmesin, yiğitlerinizi yitirmişsiniz diye. Kutlayın, kurtuluşa hızla giden başarıları, bizler için, şehitler için. Sizinle öğünüyoruz Kürdistanlı analar!..

Fedakar, çilekeş Kürdistan halkı!..

Binlerce yıldır esaret altında yaşadın. Varlığını ve benliğini kaybetmeye kalmışken... Ancak, toparlanıp direnişçi geleneğini yeniden canlandırarak öz gücünü yarattın ve dönüşüme uğrattın tarihini. Bu tarih, senin yeniden diriliş tarihindir. Başarı güvencen kadar, kendi gücünde bu inanılmaz mucizeyi başaran varlığından geçer. Dahası, kendi parçandan bir deha yarattın. Kendi dilinden bir sözcü, ezilmiş, horlanmış, Kürt halkını bütün insanlık bilsin, öğrensin diye yarattın onu. O, seni yaşatacak, büyütecek ve olgunlaştıracak. Yine de esas güç sensin! Can veren sensin... Koru onu!..

Sizlere sözümüz vardı. "Alevlendireceğiz sönmeye yüz tutan ateşi" diye. İşte! Alevler yükseliyor! Güçlendir onu! Darağacına giderken, size karşı sorumluluğun bilincinde olarak kararlı yürüyüp sana layık olacağıma söz veriyorum!..

Faşist cunta tarafından yoksullaştırılan her türlü maddi ve manevi olanakları, özlemleri kısıtlanan, yaşam savaşı zorlaştırılan, şovenist ve faşist ideolojilerin kolay bir oyuncağı haline getirilmek istenen,

Yurtsever Türk halkı!

Mevcut, faşist düzen, topluma, sizlere insana yakışır, insanca bir yaşam sürme olanağı tanımamaktadır. Bundan dolayı düzenin değiştirileceği zorunluluğunun bilincindesiniz. Bulunduğun konum, her ne kadar karamsar, kendine yakışmayan ve olumsuzsa da; gelecek aydınlık günlere onurlu, sabırlı ve azimli mücadelenle kavuşacağına inancım tamdır. Kardeş Kürdistan halkıyla omuz omuza vererek, ortak düşmana karşı savaşacağın günler yakındır. Bizleri, ileride daha iyi anlayacağınıza inancımız tamdır.!

Kardeş dünya ülkelerinin proleterleri, ilerici dünya halkları!..

Bitmek bilmeyen mücadeleniz, emperyalist kaleleri günbegün safdışı etmekte. Sosyalist sisteme güç katarak geliştirmektesiniz. İnsanlık onurunuzla faşizmi, ırkçılığı ve her türden gericiliği lanetlemektesiniz. Geleceği, sınırsız, ayrımsız, bir tek dünya yaratacak günlerin yolunu aldığınız mesafelerle kısaltmaktasınız. Kürdistan halkının sizlerle kucaklaşacağı günler yakındır!

Mücadelenizi saygıyla selamlıyorum!

—Yaşasın Partimiz PKK!
—Yaşasın ARGK-ERNK'nin ulusal kurtuluş mücadelesi!
—Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
—Yaşasın Başkan APO!
—Kahrolsun sömürgecilik ve emperyalizm

Davut Utkun
4 Nisan 1987

Selahattin ÇELİK

"...İdam sehpasına giderken, bağımsızlık yolunda ölümsüzleşenlerin anılarına bağlılığımı bir kez daha haykıracağım..."

Arkadaşlar;

Üçkağıtçılık, hilebazlık ve her türlü alçakça kılıklara bürünerek insanları sömürüp ense ve göbeklerini şişiren, insan kanı akıtıp can alarak ayakta tutunmaya çalışan ve aşağılık, iğrenç bir düşünceyle başkalarının yaşamı üzerine yaşam kuranların kol gezdiği ve bunlara karşı soylu, yüce ve kutsal mücadeleye girenlerin her geçen gün daha da arttığı bu dünyaya insan olarak geldik. İnsan olarak yaşamak da en doğal hakkımızdır.

İnsan özgürlüğünü ve yaşamını her geçen gün mengeneye biraz daha sıkıştırmaktan ve her türlü vahşiliği yapmaktan çekinmeyen insanlık düşmanlarına karşı koymak, insanlık onurunu çiğnetmemek ve özgürce yaşamak için insanlık uğruna her türlü acıya katlanıp savaşmak, her insanın temel ve acil görevidir.

Tüm dünya insanlarını seven, acı ve mutluluklarını her an yürekten paylaşan bir insan olarak sorumluluğumun bilinciyle insanlık yolundan şaşmadan, yaşamım süresince takılan çelmelerden yılmadan zulme karşı savaşta yerimi aldım.

Faşist sömürgecilerin işkencehanesine sokulduğum ilk gün, ihanet hançeri yüreğimin derinliğine daldırılırken ve tüm vahşice işkenceler, günlerce acımasızca beni kavururken; ihanete ve zulme boyun eğmedim. Faşist sömürgecilerin zindanında da zulme karşı yapılan tüm direnişlere katıldım. 1981 Ocak ayından itibaren direnen tüm insanlar gibi, 36. koğuşun hücrelerine ben de kondum. Ben de en son kalan ve 75 direnen insandan biriydim. Ancak 1981 Mart ayı sonunda teslimiyet batağına ben de düştüm. Bu düşüş 1983 Eylül direnişine kadar tüm diğer insanlar gibi beni de teslimiyet mengenesinde ezip durdu. Teslimiyet süresince düşmanca propagandaya karşı boş durmadım. Alçakça, haince kurulmuş tuzaklara ben de düşmemeleri için birlikte kaldığım insanlara yardımcı oldum. Hatta pasifçe direndim de denilebilir. Yani sömürgeci faşistlerin istediği şekilde yürümedim, "eğitimini" yapmadım, her dediğine evet demedim. Bunun yanında, beni sözde yargılayan, vahşetin temsilcisi mahkemede de gerçekleri haykıramadım. Açık açık lanetleyemedim, faşist sömürgeciliği. Bu teslimiyet mengenesinde tüm işkencelere rağmen insanlık ruhum, düşüncelerim asla teslim alınamadı.

Teslimiyet mengenesinde kalmak, benim için çok ama pek çok onur kırıcıydı. Böyle bir utancı üzerimden atmak için ilk fırsatı kolladım hep. Cezaevinde 1983 Eylül ayından itibaren başlayan direnişe büyük bir sevinç ve coşkuyla katıldım. Bu direnişim, yaşamım boyunca da hep devam edecektir.

Tüm insanların mutluluğu için, özgürlük ve bağımsızlık yolunda en güzel, en soylu yaşam için, ülkemin her insanı gibi ben de en ağır bedeli ödedim. İnsanlık dışı, en acımasız işkencelere yıllarca maruz kalarak, cezaevi kapısında aç-susuz, sıcak-soğuk demeden her hafta saatlerce bekleyen sevdiklerimin acı çığlıklarını kulaklarımla duydum, yüreğimde hissettim hep. Yıllarca

Devamı 19. sayfada

Bir kartalın efsanesi...

Baştarafı 17. sayfada

re daha yetkin sarılma ve durdurulmaz intikam duygusuyla dolup taştı. 1938'lerde dedelerini katleden kahpe düşman, şimdi de onların torunlarını Ulaş, Haydarları katletmemiş miydi? Artık kim sabredebilirdi buna? Bu nedenle Halim'in ağzından çıkan laflar artık; «intikam, intikamlarını almalıyız» sözcüğünden başka bir şey olmuyordu. Bu intikamın nasıl alınacağının yol ve yöntemlerini kendi kendine araştırıyor ve bunu sık sık birliğin diğer üyeleriyle tartışma konusu yapıyordu.

Ulaş ve Haydar yoldaşların şahadeti takımda önemli bir boşluk yaratmıştı. Halim de diğer yoldaşları gibi bu boşluğu açık açık görüyor ve bunu doldurmanın azmi içinde bulunuyordu. O dönem yaşanan eylemsizliği aşmak için yapılan planlama çalışmalarına yardımcı olmak için yoğun çaba gösteriyordu. Zaman zaman ortaya çıkan sorunlara, uygun olmayan tartışmalara hemen müdahale ederek uygun bir üslupla bunların aşılmasına çalışıyordu.

Nihayet beklenen gün geldi. Takımın, Mayıs ayının ortalarında Dersim mekezine bağlı Kaşılar köyü mıntıkasında bir noktaya döşediği mayın tuzağının patlaması sonucu faşist ordudan bir subay ile üç er savaş dışı kaldı. Bu olaydan sonra adeta çılgına dönen düşman güçleri hemen operasyonlara girişti. Gerilla takımı Dersim merkezine bağlı Babaocağı köyü mıntıkasında, birbirine fazla uzak olmayan iki ayrı noktada iki grup biçiminde oturmuştu. Dokuz kişilik ikinci grubun içinde Halim de vardı. Tarih 16 Mayıs 1988. Saat 18.30. Halim'in bulunduğu grubun üzerine gelen faşist timin öncülerine ilk intikam mermileri kusuldu. Düşman timinin öncülerinden bazılarının imha edildiği ve bazılarının gerisin geriye kaçırtıldığı kayalıklar arasında kurulan bu pusu eyleminde Halim en önde çarpıştı. Saat 19'da gerçekleştirilen bu eylemde düşmana etkin bir darbe vuruldu. Ancak, bir gerilla yaralandı. Ve başka bir gerilla yaralıyı çatışma alanından uzaklaştırdı. Neye uğradığını şaşıran 50 kişilik tim gücü kendisini toparlayarak bütün gücüyle karşı saldırıya yöneldi. Gerillalarla, sayı ve donanım bakımından çok daha üstün olan düşman timi arasında, labirent gibi daracık kayalıkların içinde yine şiddetli bir çatışma başladı. Çatışma kayalıkların arasında birkaç metreden yapılan yakın mevzi savaşına dönüştü. Düşman timi silahlarına ve sayısına dayanarak ilerlemek istiyor, gerillalar ise direnişi bıçaklar üzerinde sonuna kadar götürerek ona izin vermiyorlardı. Adeta her şey içiçe geçmişti. Gerillalar, tim üyeleri, silahlar, tüfekler birbirine sıra vermeden, nefes almadan çalışıyor, kurşun ve elbombaları kayalıklara çarparak müthiş sesler çıkarıyor, parçalanan taş parçaları ve havaya kalkan toprak etrafı tozdumana boğuyordu. Düşmanın kullandığı lav silahları nerdeyse kaya parçalarını yakar gibi oluyordu.

Halim sağlam bir mevzi tutmuş düşmana fırsat tanımıyordu. Elindeki Siminofu bir Kalaşnikof gibi çalıştırarak düşmanın ilerlemesine imkan tanımıyordu. Kayalıkların arkasına saklanarak ilerlemek isteyen faşist tim üyelerin her başlarını kaldırdıklarında Halim'in etkili atışlarına hedef oluyorlardı. Kendi mevzisini etkin bir çatışmayla savunarak düşmanın ilerlemesine fırsat vermediği gibi, diğer arkadaşların mevzisini de savunuyordu. Halim o an yenilmez bir savaşçı olduğunu bir kez daha gösteriyordu. O, düşmana aman tanımayan kara bir kartaldı. O dar yerde, düşman timi tarafından ellinin üzerinde elbombası gerillaların üzerine atılmasına rağmen, düşmanın ilerleyemediği iki mevziden birisi Halim'inkiydi.

Çatışmanın bir saat kadar sürmesinden sonra düşman timi bazı mevzileri gerileterek ilerlemeye başladı. Tehlikeyi gören gerilla birliği komutanı geri çekilme emrini verdi:

"Yeşil Çınar Ağacı, Yeşil Çınar Ağacı!"

Şifreli bir şekilde geri çekilme emrini alan gerillalar geri çekilmeye başladılar. Ancak Halim o kargaşada, lav silahı, bomba, MG-3 ve tüfeklerin şakırtısından emri duymadı. Ve çatışmaya devam etti. Bir süre sonra düşmanın her taraftan ilerlediğini görünce bu durum gayri ihtiyari dikkatini çekti ve etrafına bakındığında kimseyi göremeyince arkadaşlarının geri çekildiğini anladı. Düşmanın timi ise her taraftan ilerlemesine rağmen, bu geçit vermeyen direngen mevziye, artık tek çare olarak peşpeşe elbombaları ve lav silahlarıyla saldırıya geçti. Halim, arkadaşlarının çekilmiş olmasından dolayı kendisi de geri çekilmeye hazırlandığı sırada —tam bu sırada düşman timinin bir üyesi ayağa kalkarak taşın üzerinden başını uzattı ve ciyak ciyak bağırmaya başladı:»

«Beyler kaçmayın. Hey... Apocular nereye kaçıyorsunuz, hani kahramandınız, ne oldu size ulan. Haydi arkadaşlar korkmayın. Cesur olun. Bakın Apocular nasıl kaçıyor, yürüyün üstlerine.»

Halim'in yüzünde aniden, horlamayla karışık hafif bir tebbessüm parladı. Kendi içinden, «şimdi görürsün gününü, boş meydanların pezevengi, biraz önce niye konuşmuyordun» diye söylendi. Ve son olarak tetiğe bastı. Beriki bir top gibi hızla kayalıkların içine gömüldü.

Çatışma alanını terk eden Halim tek başına yola düştü. Fakat alanı yeterince tanımıyordu. Karanlık da artık iyice çökmüştü. Acaba tek başına gidebilecek miydi? Bu düşüncelerle kafasını meşgul ederken, tesadüfen az ilerde, çatışmanın ilk anlarında yaralanan arkadaşını ve ona yardımcı olan iki gerillayı gördü:

«Ah... siz misiniz?»

«Evet, evet!»

«Ne yapıyorsunuz, niye geride kaldınız?»

«Arkadaşları kaybettik ve geride kaldık.»

Halim hemen yaralı arkadaşının koltuğunun altına geçti. Çünkü yaralının yanındaki gerillalardan biri henüz 14-15 yaşında olan çok genç bir gerillaydı ve yardımcı olamıyordu. Diğer gerilla ise tek başına bu işi yapamıyordu.

Halim diğer gerillarla birlikte yaralıyı geceboyu taşıyıp uygun ve emin bir yere bırakarak, birlikle bağlantı kurmak için haber gönderdi. Bu haber üzerine takım hemen bir manga yola çıkartarak yaralının yanına gönderdi. Halim de dahil tüm gerillalar yaralıyı da alarak hep beraber üsse döndüler.

30 Mayıs 1988. Kürdistan bağımsızlık savaşında yüce şehitler ayı Mayıs'ın son günleri, boydan boya koyu kırmızıya boyanmış olan Mayıs sona ermek üzere. Bugüne kadar şehit kanıyla kızıl bir şerite dönüşmüş olan Mayıs ayı, bu son günlerinde nedense ağırlaşmıştı, her zamanki gibi yerini kolay kolay Haziran'a bırakmak istemiyordu.

30 Mayıs 1988. Canlanma, dinamizm ve yaşam mevsimi, Bahar'ın son günleri. Her şeyin yeniden doğduğu bahar, artık bütün canlılara elveda edecek bir gün sonra yerini bunaltıcı yaza bırakacak, ölgün güze çağrı yapacak. Acaba kendisiyle birlikte canlıların genç yaşamını ve dinamizmin temsilcilerini de beraberinde mi götürecek?

30 Mayıs 1988. Gökyüzü iyice ıslak, denize batırılmış kurşuni bir çarşaf gibi. Sanki erdem tanrıları bütün gözyaşlarını bir defadan boşaltıyor. Hava koyu kurşuni renge boğulmuş. Ölü gibi donuk yüzleriyle asık suratlı bulutlar, kayıtsız ve acımasız bakışlarla bütün doğaya kara kara bakıyor. Engin semada hiçbir açıklık bırakmayarak güneşin önünü tamamen tutmuşlar. Güneş kurşuni bulutların arkasında zincirlere vurulmuş. Güneş çaresiz güneş güçsüz, güneş zavallı bir ihtiyar o gün. «Bırakın beni bırakın!» diyor göğsünü mosmor ederek. Ama nafile, nafile, hepsi nafile! Zalim kötülük tanrısının binlece zehirli okuyla kanlar içinde güneş, doğa dilsizler dünyası o gün. Hayvanlar alemi ölü o gün. Ölü, ölü bütün canlılar! Hepsine kıran girmiş sanki. Bal arısının kanat sesi bile yok. Keklik soyu bile suskun o gün.

30 Mayıs 1988. Birliğin çoğunluğu dağlık bir alanda konumlanmış durumda. Öğleden sonra bazı gerillalar bir iş için aşağı ineceklerdi. Partimizin seçkin militanı Musa (Kemal KURU), Halim ve diğer bir gerilla saat 14.00'e doğru su mataralarını alıp aşağı indiler. Altta kükreyerek akan derenin başına gidiyorlardı.

Saat tam 14... aniden Halim ile Musa yoldaşların gittikleri dereden durmak nedir bilmeyen kurşun sesleri yükseldi. Düşmanın silahları, özellikle MG-3 kendileri için, çoktan beri özlemle bekledikleri bayram günüymüş gibi uzun süre alçakça çalıştı. Dereyi tarumar eden kurşun sesleri, zorla ele geçirmiş olduğu fırsatı asla kaçırmak istemezcesine susmak nedir bilmiyordu. Birazdan derenin rengi değişmeye başladı. Berrak su yavaş yavaş kırmızılaştı, ve sıcak. Gittikçe kırmızılaştı, gittikçe ısındı. Kopkoyu bir kırmızılığa dönüştü. Buz gibi soğuk su ateş gibi sıcaktı artık. Koyu kırmızı sıcaklığı taşıyan dere gürül gürül aktı. Ve önündeki bütün engelleri aşarak, bütün bentleri yıkarak Kürdistan deryasının derinliklerine süzüldü. O derinliklerle yetinmedi, derinliklere, sürekli derinliklere aktı.

Dersim kitlesinin gönlünün fatihi Musa (Kemal KURU) yoldaş ile Bağımsızlık Nesli'nin büyük bir genç direnişçisi daha şehit düşmüştü. Halim toprağa düşmüştü. Bu ülkeden bir Halim göçüp gitmişti...

Halim'in Kürt esmeri yüzü, göz kamaştırıcı parlaklıkta belirgin bir tebessümle örtülüydü. Kurşuni renkli arsız bulutlara dikili ve özgür gelecekle yüklü dopdolu bakışlarında, Xani dağlarının zirvesindeki düşleri donmuş duruyordu.

Birazdan, Halim'in bakışlarının dikili olduğu bulutlarda küçük bir pencere açıldı. Güneş parlak ve yakıcı ışınlarını hızla bu pencereden boşalttı. Küçük pencere giderek büyüdü, madeni bulutlar hızla çözülerek paramparça oldu. Doğa yeni bir güne, yeni bir yaşama başladı.

Bir yoldaşı
20 Aralık 1988

İdam sehpasına giderken...

Baştarafı 18. sayfada

acı ve özlem içinde yaşadım. Sonuçta da gelecek güzel günlerin bedelini canımla ödüyorum. Yaşamım boyunca da hiçbir kimseye en ufak bir zarar vermemenin gurur ve mutluluğunu yaşıyorum.

İnsanlık düşmanı sömürgeci zalimlerin açık bıraktıkları bir tek yol olan idam sehpasına giden yolda insanlık onurumla dimdik yürüyorum, yürüyeceğim de.

İdam sehpasına açılan yolda yürürken her zamanki gibi, tüm insanların mutluluğu için özgürlük ve bağımsızlık yolunda ölümü seve seve kucaklayıp şehit düşmüş, tüm soylu, yüce, kutsal insanlarına, dağlarına, yoldaşlarımın anısı önünde saygıyla eğiliyor, tüm insanlık alemine, ülkemin insanlarına, dağlarına, topraklarına çiçeklerine selama dururken; ülkemi aydınlatıp karanlıkları eriten, can veren güneşi Partimin sempatizanı olarak gelecek güzel günlerin mutluluğu ile çarpan bir yürek ve ışıldayıp gülen umut dolu gözlerle son bir kez dünyaya veda etmeden önce de sömürgeciliği lanetleyerek, sonlarının yakın olduğunu hatırlatacağım.

Sömürgecilerin tutsak ettiği yaşamımın sona ereceği sehpada, ölümsüzleşen bir yaşamı kucaklamak için seve seve kendimi sonsuzluğa bırakacağım.

—Yaşasın Başkan APO!
—Yaşasın bağımsızlık ve özgürlük!
—Yaşasın PKK!
—Kahrolsun sömürgecilik!

Selahattin Çelik
26 Nisan 1987

Alman emperyalizminin açtığı PKK davaları...

Baştarafı 9. sayfada

kesilen, o hain, uşak Kürt işbirlikçilerinin de maskelerini biraz daha düşürerek yargılaycağız.

Görülüyor ki, eğer bu yargılamaları güçlü bir biçimde başarırsak, yalnız Alman emperyalisterinin haksız bir girişimlerini değil, bütün emperyalizmin tarihi dayanaklarını, Türk faşizminin, Türk gericiliğinin, Türk barbarlığının oluşumundaki bütün rolünü, bunda emperyalist sistemin, NATO'nun, AET'nin, Avrupa Parlamentosunun rolünü ortaya çıkaracağız. Kürtlük adına geliştirilen senaryoların gericiliğini, bunların Kürt hakının varlığının ortadan kaldırılması karşısında aslında timsahın sahte gözyaşları olduğunu ortaya koyacağız. Tabii bütün bunlar yapıldığında, nasıl ki Diyarbakır zindan direnişçileri o mahkemeyi Kürdistan halkının bir varlık alanına dönüştürdülerse, Alman mahkemelerinde de güçlü geliştirilecek bir savunmayla Kürdistan devriminin savunulması, Kürdistan halkının savunulması, PKK'nin savunulması, insanlığın güçlü bir savunulmasına dönüştürülecektir.

Avrupa'nın tam da ortasında ve Avrupalıların çoktan "bizim öz malımızdır" deyip, ama neredeyse tarihin çöplüğüne attıkları bu soylu demokrasi ve sosyalizm kavramlarına da güçlü bir savunmayla sahip çıkmamız sözkonusu olabilir ki; bu da PKK'nin enternasyonalizme en sağlam katkılarından birisi olacaktır. Görülüyor ki, PKK çizgisi nerede olursa olsun haksız bir uygulamaya tabi tutulmak istenildiğinde onun doğru bir savunulmasını getireceği karşısındaki güç ne kadar büyük olursa olsun, kendini ne kadar efendi görürse görsün PKK tarafından yargılanmaktan kurtulamayacağı açıktır. Bu açıklık, Partimizin, onun çizgisinin büyük haklılık, insanilik, bağımsızlık temelinden kaynaklanır. Yine bu açıklık, karşı tarafın büyüklük adına tarihin kirine, gericiliğine, iliklerine kadar batmış olmasından kaynaklanır. Bu tip yargılamalar Engizisyon mahkemelerinden tutalım Hitler mahkemelerine kadar tarihin her döneminde olur ama, karşılarındakiler ne kadar azınlıkta olurlarsa olsunlar, kendilerini savunmaktan ne kadar yoksun kılınmak istenirlerse istensinler, tarih her zaman bu tarzda yargılama yapmaya kalkışanların yargılandığını ve tarihin hükmünün de bu resmi yargılayıcıların değil, yargılananların lehine tecelli ettiğini göstermiştir.

Tarih bize de bu temelde bir şans tanımaktadır. Belli ki, biz bu şansı iyi değerlendireceğiz. Tarihin tanıdığı en çapulcu, en despot ve günümüzde de en faşist rejimine karşı Kürdistan devriminin savunmasını yapmakla, bize dayattıkları mahkemelerini nasıl ki, Kürdistan gerçeğinin itiraf edildiği bir kürsü haline getirdiysek, bu anlamda açıktan verilen savaşta ve kazanılan zaferlerden daha yaman bir savaşımın burda verilmesinde ve kazanılmasında gösterdiğimiz bir direnişçiliği, Alman mahkemelerinde de göstereceğiz. Bunun sonucunda belki cezalar çok olur, belki şehit vermeler de olur. Ama yine de bu sefer güçlü bir emperyalist devlete ve onun arkasındaki sisteme karşı, büyük bir yargılama gücü ve bu anlamda ulusal kurtuluşumuzun enternasyonalist anlamının parlak bir örneğini oluşturacağız. Bunu böyle yapmak da özü çok güçlü olan devrimci bir örgütün, bir Partinin şahsındadır, şanlı görevlerindendir. Buna sahip çıkıyoruz. Bu şansa sahip olmayı bir gurur vesilesi de yapıyoruz. Şüphesiz gerekleri yerine tam getirildiğinde, yine kazanacak olan Kürdistan halkıdır; onun önderi Kürdistan İşçi Partisi'dir; ve yüce enternasyonalizmdir.

1 MAYIS, TÜRKİYE İŞÇİ HAREKETİ VE GÖREVLER

1 Mayıs '89'un şehidi M. Emin DALCI'nın anısı Türkiye ve Kürdistan halkının ortak direnişinde yaşıyor

103. yıldönümünü kutladığımız 1 Mayıs birlik, dayanışma ve mücadele gününe Türkiye işçi sınıfı, tarihinde görülmemiş eylem biçimleri ile girdi. 12 Eylül faşist askeri darbesi ardından çıkarılan sendikal yasalarla Türkiye ve Kürdistan işçilerinin sendika, grev vb. hakları kullanılmaz hale getirildi. Bugün grev yapmak, yasalarla yasaklanmıştır. İşte, böylesi bir ortamın sonucunda Türkiye işçi sınıfı bu olağanüstü koşullarda bulup ortaya çıkardığı yaygın eylemliliğini irdelemekte ve bu temelde görevlerini belirtmekte büyük önem var.

Türkiye işçi sınıfı hareketliliğinin 1 Mayıs öncesinden başlayarak yaygın bir seviyeye ulaşması, bu yılki 1 Mayıs'ın önemini daha da arttırdı. 1 Mayıs'ın dünyada kutlanmasının yasak olduğu ender ülkelerden olan Türkiye ve Kürdistan'da 1 Mayıs'ı anlamına uygun olarak kutlamak büyük bir öneme sahipti. Bütün bu hususları birleştirdiğimizde üzerinde önemle durulması ve mutlaka doğru sonuçlar çıkarılması gereken gelişmeleri yaşadığımızı söyleyebiliriz.

Biz bu yazımızda Kürdistan'daki gelişmelerden ziyade Türkiye işçi sınıfı hareketinin bugünkü durumunu irdelemek istiyoruz. Her ne kadar her iki ülke mücadelesi birbirine sıkı sıkıya bağlı ve direkt olarak birbirini etkilese de çokça işlediğimiz Kürdistan'daki durumu gözönünde bulundurarak, okurun soruna yaklaşacağını umuyoruz. Bugün Türkiye'deki gelişmelerde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin oynadığı rol belirleyicidir. Bu açığa çıkmış olan gerçek üzerine daha fazla yazmanın gerekmediğine —en azından bu yazının kapsamında— inanıyoruz.

1 Mayıs'ın işçi sınıfı mücadelesinde olduğu kadar, ezilen halkların ulusal kurtuluş mücadelesinde de küçümsenmez bir yere sahip olduğu açık olan bir gerçektir. Türkiye'de de 1 Mayıs'ın büyük bir öneme sahip olduğu açık olan bir gerçektir. Fakat, Türk egemen sınıfları büyük bir ikiyüzlülükle 1 Mayıs'ı bahar bayramı olarak ilan edip, işçilerin kendi bayramlarına sahip çıkışını yasakladılar. 12 Eylül faşist cuntası öncesinde yasaklamalara rağmen, 1 Mayıs kitlesel bir şekilde kutlandı. 1977 1 Mayıs'ında 40'a yakın ilericinin katledilmesine rağmen, devlet 1 Mayıs kutlamalarını engelleyemedi.

12 Eylül faşist darbesi ardından, tüm demokratik haklarla birlikte 1 Mayıs'ın kutlanması da yasaklandı. 1 Mayıs gizli olarak kutlansa da, açık kitlesel gösterilerle kutlanması engellendi. Bugün dünyanın büyük bir çoğunluğunda 1 Mayıs resmi işçi bayramı olarak kabul edilmiş durumda. Türkiye'deyse yasaklı durumu hala devam ediyor.

Yaygın işçi eylemliliğinin 1 Mayıs'ın yakınlaştığı dönemde büyük bir yoğunluk kazanması 1 Mayıs'ın kutlanıp kutlanmayacağı sorununu da gündeme getirdi. Faşist rejim yapılan kutlamalara karşı açık tavır alarak engelleyeceğini ilan ederken, işçilere karşı silah kullanma tehditinde de bulundu.

1 Mayıs günü, tüm tehditlere rağmen işçiler alanlara çıktılar. İstanbul'un birçok semtinde, Ankara, İzmir, Adana gibi büyük şehirler başta olmak üzere birçok alanda 1 Mayıs kutlandı. İstanbul-Taksim (1 Mayıs) Meydanı'ndaki kutlamalara karşı polis silah kullandı. Hedef gözeterek açılan ateş sonucu devrimci **M. Emin DALCI** başından aldığı kurşun yarasıyla 1 Mayıs'ın ölümsüzleşen simgesi oldu. 1 Mayıs'tan sonraki günlerde de gösteriler devam etti ve polisin açık faşist saldırısı kınandı.

İstanbul'daki 1 Mayıs gösterilerinde, Türk ve Kürt işçileri, öğrencileri aydınları elele *"Yaşasın 1 Mayıs, Bîji Yek Gûlan"* sloganlarını atarak yürüdüler. Bu birlik, aynı zamanda 12 Eylül faşist rejimine karşı Türkiye ve Kürdistan halklarının ortak mücadele koşullarını daha da geliştirmeye hizmet ediyor. Ortak eylemlilik sosyal-şovenizmin çeperinin kırılmasını sağlarken, faşist rejime karşı daha aktif mücadelenin koşullarını da Türkiye işçi sınıfı açısından geliştiriyor. Kürdistanlı işçiler, hem yürüttükleri ulusal kurtuluş mücadelesiyle ve hem de Türkiye'deki eylemliliğe aktif olarak katılarak en önemli desteği Türkiye işçilerine sunuyor.

Türkiye işçi sınıfının sorunlarını ve bu temelde görevlerini irdelerken Kürdistan gerçekliğini de gözönünde bulundurmak zorundayız. En başta Kürdistan'daki gelişmelerin Türkiye devrimci-demokratik hareketi üzerinde belirleyici önemde bir etkisi vardır. Bu bakımdan Türkiye işçi sınıfının bakış yönünü bu doğrultunun dışına çıkarmak, işçi sınıfının sosyalizm mücadelesine büyük bir zarar verir.

O halde, Türkiye işçi sınıfının sorunlarını irdelerken önemli bir hareket noktası olarak, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısındaki tutumunu ele almak gerekmektedir. Geçmişte Kürdistan sorununun adeta üstünün kapatılmaya çalışıldığı bilinen bir durumdur. Hatta birçok sosyal-şoven hareket tarafından Kürt halkının varlığı bile kabullenilmek istenmedi, açıktan böyle bir halkın varlığı inkar edildi. Bunun hem Türkiye devrimci-demokratik hareketine büyük bir zararı oldu ve hem de Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine. Stratejik ittifaka girebilecek her iki halk, 12 Eylül darbesini dağınık olarak karşıladı. Yeni dönemde böylesi bir gelişmenin yeniden yaşanmaması, en azından Türkiye devrimci hareketinin doğru bir çıkış yapabilmesi için bu konudaki yaklaşım temeldir. Kürdistan sorununa doğru yaklaşılmadıkça, Türkiye'de devrimci-demokratik bir hereketin şekillenip, gelişmesi de mümkün değildir.

Son işçi hareketlerinde görülen gerçeklere baktığımızda, bugün devrimci bir çıkış için koşulların büyük bir olgunlaşmayı yaşadığını rahatlıkla görebilmekteyiz. Öyle ki işçi sınıfı rejimin tüm saldırılarına, tehditlerine ve sendika ağalarının engelleme çabalarına rağmen, sokaklara dökülerek, yaygın eylemlilik sürecini başlattı. Zaman zaman Türkiye işçi sınıfı tarihinde bu tür veya benzeri eylemler gerçekleşmişse de, ilk defa kendiliğinden ve böylesine yaygın bir eylemlilik yaşanıyor. Tabii ki, bu da küçümsenemez bir gelişmedir.

Genel olarak Türkiye halkı, özel olarak da Türkiye işçi sınıfı uysal olmakla eleştirilir. Bu da doğru olan bir eleştiridir. Artan hayat pahalılığı, sabit ücretler ve yükselen zam grafiğinin fiyatları 3-4 kat katlaması halkın yaşamını çekilmez bir hale getirdi. Buna rağmen son dönemlere kadar toplumda kayda değer bir tepki bile ortaya çıkmadı. Halbu ki, diğer ülkelere baktığımızda %5'lik bir zam ya da tek malın fiyatındaki artış, kitlelerin sokağa dökülmesine yetiyor. Oysa Türkiye'de yaşanılan durum bunun tam tersi. Bugün yüzbinlerce işçi ailesi adeta açlık sınırına gelip dayanmıştır. Son birkaç aya kadar da toplumda tepki adına en ufak bir kıpırtı bile yoktu.

12 Eylül faşist rejimi bu duruma bakarak, halka zamları bindirdikçe bindirdi. Enflasyon oranındaki yükselme ücretlerde günlük olarak reel bir gerilemeye de yol açtı. Manhattn Chass Bankası'ın Türkiye temsilcisi Ekonomik Panorama dergisine verdiği demeçte, mevcut ekonomik politikanın devam ettirilmesini isteyerek, enflasyondan halkın şikayetçi olmadığını söyledi. Sözlerine devamla, *"Sokaklarda gösteriler yok, halk protestoda bulunmuyor, bu da enflasyonun çekilmez olmadığını gösteriyor"* biçiminde konuşan banka temsilcisi Türkiye'nin bu gerçeğine de dikkat çekiyordu. 12 Eylül faşist rejiminin uygulamaları, esas olarak da Türk egemen sınıflarının tarihten beri Türk toplumu üzerinde yarattıkları şartlanma böylesi bir sonuca yol açtı.

Son aylar içerisinde yüzbinlerce işçinin katılımıyla gelişen eylemler oluşturulan bu yapının parçalandığının da bir işareti olarak kabul edilebilir. İşçiler başta olmak üzere, toplumun yoksul kesimleri çekilmez hale gelen yaşamın baş sorumlusu olan faşist rejime karşı seslerini daha fazla yükseltmeye başladılar. Grevlerin yasaklanması karşısında işçiler yeni eylem türleri keşfettiler ve uyguladılar. Yürüyüş, toplu viziteye çıkma, sakal uzatma, saç kesme, toplu boşanma davası açma gibi daha bir çok eylem çeşidini uygulayan işçiler, ücretlerin yükseltilmesinin yanısıra, demokratik-sendikal haklarını genişletmeyi de talep ettiler.

Bazı işkollarında (grev yasağı kapsamına girmeyen) grevlere başlayan işçilerin yanısıra, eylemlerin çapı daha da genişledi. Başlangıçta İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük şehirleri kapsayan işçi eylemleri, son gelinen noktada Türkiye'nin her alanına yayılmış durumda. İşçilerin yaptıkları eylemlere halktan da büyük bir destek verilmektedir.

İşçi eylemliliğinin sendika ağalarının tüm engellemelerine rağmen gelişme kaydetmesi rejimi de ciddi olarak tehdit eden bir gelişme haline geldi. Şimdiye kadar, bir bakıma sarı-sendikalar aracılığıyla da kontrol altında tutulan işçiler, artık bu tür barajlarla da engellenememektedirler. Bu gelişmeler karşısında 12 Eylül faşist rejimin hükümeti, yeni tedbirlere başvurdu. Polisiye tedbirlerle de 12 Eylül faşist rejimi herhangi bir sonuç alamayacağını görünce, kamu işyerlerindeki işçilerin taleplerinin çok az bir kısmını yerine getirerek, ücret uzlaşmazlığını gidermeye çalıştı. Hükümetin bu girişimine Türk-iş de büyük bir yardımda bulunarak, işçilerin aleyhindeki sözleşmeye imza attı.

Böylece hükümet ve sendika yönetimi elele vererek işçi hareketi karşısına, bu türden yeni bir baraj oluşturmaya yöneldiler. İlk yıl için %140'lık bir ücret artışı öngören sözleşmenin işçilerin enflasyon karşında sürekli bir şekilde gerileyen ücretlerini bile dengelemeye yetmeyeceği çok açıktır. Daha sonraki yıllar içinde öngörülen ücret artışının durumu da farklı bir nitelikte değil, Bütün bu gerçeğe rağmen, verilen zammın çok yüksek olduğu yönünde basında yoğun bir kampanya başlatıldı. Hükümet ilk açıkladığı oranı, erken bir seçime yatırım amacıyla da yükseltse, miktar oldukça geri bir meblağı oluşturur.

Hükümetle sendikayı alelacele böyle uzlaşmaya götüren esas neden işçi hareketindeki büyümenin giderek rejimin varlığını daha da tehdit eder bir düzeye yükselmesidir. Anlaşmanın gecikmesinin, işçi hareketini önü alınmaz yeni bir noktaya getirme olasılığı büyüktü. Bu durumda rejimin önemli bir krizle daha karşı karşıya geleceği açık olan bir durumdu. İşte bunu önlemek için alelacele sözleşmeye varılarak, işçi hareketinin hızı yavaşlatılmaya çalışılıyor.

Kamu işyerlerinde çalışan işçilerin toplu sözleşmeyle ücretlerindeki uyuşmazlığı gidermelerine rağmen, özel işyerlerindeki işçilerle yine bazı kamu işyerlerinde toplu sözleşme sorunu hala gündemde bulunuyor. Yine verilen zam oranının düşüklüğü işçiler arasında yeni bir dalgalanmayı da her an doğurabilir. Bu bakımdan sorunların bittiği söylenemez. İşçilerin sadece ücretler konusunda değil, demokratik ve sendikal haklar konusunda da ciddi sorunları mevcut. Bu sorunların da giderek yoğun bir şekilde gündeme gireceği açık olan bir husus. Önümüzdeki süreç her bakımdan bu sorunların canlı bir şekilde gündemleşeceği dönem olacaktır.

Bu gelişmelerin yanısıra, öğrenci hareketindeki kabarmayı da gözönüne getirdiğimizde, önümüzdeki dönemin gelişmelerinin ne kadar önem taşıdığı kendiliğinden anlaşılacaktır.

İşçi hareketindeki kabarma, işçi sınıfı mücadelesinin daha bir özenle ele alınmasını da gerekli kılıyor. Mevcut gelişmeler çerçevesinde baktığımızda Türkiye-devrimci demokratik hareketi, önderi olma iddiasını ileri sürdüğü Türkiye işçi sınıfından daha geri bir düzeyi yaşıyor. İşçi sınıfının bu önderlere rağmen, kendiliğinden yaygın bir eylemlilik sürecine girmesi gerçeğin boyutunu göstermektedir.

Türkiye işçi sınıfı son birkaç ayda mı böylesi eylemlere uygun bir olgunluğa erişti? Kuşkusuz hayır! İşçi sınıfı bundan önce de, sadece ekonomik-demokratik mücadele için değil, siyasal iktidarı ele geçirmek için de mücadeleye atılacak bir olgunluğa sahipti. Ama işçi sınıfına önderlik yapması gerekenlerin yaşadığı geri konum, işçi sınıfının da harekete geçmemesine yol açtı. Eğer bugün işçiler, sokağa akıyorlarsa, bu bıçağın artık kemiğe dayandığını gösteriyor. Mevcut sömürü ve baskı ortamında işçiler daha fazla yaşayamayacaklarını bu eylemleriyle dile getirdiler. Bir bakıma açlığın artık gerçek anlamda çekilmez bir boyuta ulaşması karşısında işçiler eylemlere başvurmak zorunda kaldılar.

Bu değerlendirmeler çerçevesinde bugünkü gelişmelerin dayattığı görevler üzerinde de durabiliriz. Türkiye işçi sınıfı hem kendi pratiğinden ve hem de tüm olumsuzluklarına rağmen Türkiye devrimci-demokratik hareketinin mücadele tarihinden önemli bir bilinçlenmeyi de yaşadı. Bugünkü eylemliliğinin temelinde de bu bilinç yatmaktadır.

Devrim için böylesine uygun bir malzeme, her dönemde bulunmaz. Bu bakımdan devrim için son derece uygun olan koşulların bu dönemde gerektiği gibi kullanılması gerekir. Bir kez solun işçi hareketini ekonomik-demokratik mücadelenin rotasından siyasal mücadele rotasına kanalize etmesi gerekir. Bunun öğrenci gençlik ve köylü hareketiyle de birleştirilmesi, koşulları devrim için daha da elverişli bir hale getirecektir. Türkiye devrimci hareketinin yükselmesi için de böylesi doğru bir yaklaşımın tutturulma zorunluluğu vardır.

Bugünkü sol hareketlerin durumuna baktığımızda yeniden ciddi hatalara yol açabilecek oluşumlara yöneldiklerini görüyoruz. Geçmişte olduğu gibi bugün de legal dergilerin etrafında devrimci mücadele geliştirilmeye çalışılıyor. Devrimciler, varolan her türlü imkanlardan yararlanırlar. Ama bunu yaparken tali çalışmayı temel çalışmanın yerine geçirmezler. Bugün Türkiye devrimci-demokratik hareketlerinin temel çalışma alanına (illegal örgütlenmeye) ağırlık vermeyip, legal dergiler etrafında bir yerlere varmak istemeleri varolan bu mevcut imkanların heba edilmesi tehlikesini de içinde taşır. Bu olumsuzluğun aşılması ivedi bir görev durumundadır.

Mevcut hareketler gerekli yenilenmeyi sağlamazlarsa işçi ve öğrenci eylemliliği, Kürdistan'daki ulusal kurtuluş mücadelesiyle sıkı dayanışma içerisinde yeni oluşumlara da gebe bir durumda. Bu bakımdan Türkiye'de böylesi bir gelişmeyi de beklemek gerekir.

Sonuç olarak, ok yaydan fırladı; gelişmeler bundan sonra, devrimci hareketin yükselmesine daha fazla olanak sunacak bir ilerlemeyi yaşayacaktır.